

పాపములు

నవంబరు

పాపములు

ရွှင်ကြည်ကြည်စာအုပ် အမှတ် (၁၈)

www.burmeseclassic.com

သန်းဆွေ

ရေး

ချစ် သုံးလီ

ရွှင်ကြည်ကြည်စာပေ
၃၇၇-စစ်ကဲ မောင်ထော်လေးလမ်း၊
ရန်ကုန်မြို့။

ပထမနှိပ်ခြင်း || || ဧပြီလ-၁၉၄၈-ခု
ဒုတိယနှိပ်ခြင်း || || မေလ-၁၉၄၈-ခု
တတိယနှိပ်ခြင်း || || အောက်တိုဘာလ-၁၉၆၀-ခု

ချစ်သုံးလီ

သန်းဆွ-ရေးသည်

မိန်းမလှ ရိပ်မြို့

“နေဝင်ရင် တိမ်တောက်လို့ ပျိုကြောက်ဘွယ် သည်အချိန် မှိုင်းအုံ့လို့မှိန် ....”

နေဝင်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ညဘက် သို့ မရောက်သေးဘဲ တိမ်ရောင်မျိုးစုံ တောက်ပလျက်ရှိသည့် မှုန်ရီရီ ညနေ ချမ်းကား စာဆိုနှင့် လျော်ညီစွာ လူတို့၏ စိတ်အာရုံကို တမျိုးတဖုံ လှုပ်ရှားစေလေသည်။ ထို့ကြောင့် ပေလောမသိ၊ သမိုင်း ဘူတာရုံလမ်း ကလေးကို လျှောက်လျက်ရှိသော ကျောင်းဆရာမ မမြနှစ်၏ စိတ်အာရုံ သည်လည်း မှုန်ဝေလျက်....။

“ဟင်.... အနှစ်- ပြန်လာပလား - နောက်ကျလိုက်တာ....”

ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ မေးလိုက်သည့် ယောက်ျားပျို တဦးအသံကြောင့် မမြ နှစ်သည် တုန်လှုပ်သွားမိပြီးမှ “ဟုတ် ကဲ့ နဲ့နောက်ကျသွားတယ်ကိုစောလွင်”

ဟု ဖြေလိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး လျှောက် လာလေ၏။

ကိုစောလွင်သည် နောက်ထပ် ဆက်မမေးတော့ဘဲ မမြနှစ်နှင့် ယှဉ် ကာ လိုက်ပါလာရင်း.... မကြာမကြာ မမြနှစ်ကို ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းကို မသိ မသာ ချလျက်ရှိ၏။ အတော်ကြာ အတွေးကိုယ်စီနှင့် တိတ်ဆိတ်စွာ လျှောက်လာကြရင်းမှ....

“အနှစ် စာအုပ် ရသလား....”

အားယူ၍ ထွက်လာဟန် တူသော ကိုစောလွင်၏ အသံဖြစ်လေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့.... ရပါတယ်....”

“ဒါဖြင့်- စာဖတ်ပြီးပြီပေါ့နော်”

“.....”

မမြနှစ်၏ စကားသံကား ပြန်မလာ ချေ။

“ဘယ်လိုလဲအနှစ်ရယ်- စာအုပ် ပြန်ပေးမှာလား။ ယူထားမယ် မဟုတ် လား- ဟင်.... ယူထားမယ် မဟုတ် လား....”

ကိုစောလွင်၏ စကားသံသည် ငန်းဖမ်းနေသော လူမမာ၏ အသံကဲ့သို့ ဆက်ခါဆက်ခါ ထွက်ပေါ်၍ လာလေ၏။

“ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ အခု- နေတော့ အနှစ်သိမ်းထားပါ့မယ်....”

“ဟုတ်လား အနှစ်ရယ်.... အနှစ်သိမ်းထားမယ်လား.... အခုတင် သိမ်းမှာလား.... ဝမ်းသာလိုက်တာ အနှစ်ရယ်- ဒီစကားလေးကြားချင်လို့ တမင်စောင့်နေတာ....”

ကိုစောလွင်ကား အားရပါးရ ခုန်ပေါက်တော့မတတ် ဝမ်းသာလျက် ရှိလေ၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တဖြေးဖြေး ‘ဦးကျော်ဒင်’ ဟု ဆိုင်းဘုတ် တပ်ထားသည့် ခြံဝင်းနှင့် တကွသော အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာကြလေ၏။

“ဟော.... အိမ်ရောက်ပြီ။ အနှစ် ဝင်ပါအုံးလား-ဒေါ်ကြီးလဲရှိမှာဘဲ”

“နောက်များမှဝင်မယ် ကိုစောလွင်”

“သွားတော့မယ်လား- သွားလေ- သွားချင်ရင်လဲ”

မမြနှစ်သည် ဝင်းပကြည်လင် နေသော မျက်နှာကို မေ့လျက် တောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကိုစောလွင်အား ကြည့်လိုက်ပြီး ဣန္ဒြေရစွာ ထွက်သွားလေရာ၊ ကိုစောလွင်တွင် အချစ်ရည် ရွမ်းသည့်

မျက်လုံးအစုံဖြင့် ကြည်နူး နှစ်သိမ့်စွာ ငေးမျှော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့တော့သည်။

မမြနှစ်သည် ဝင်းခြံကြီး၏ တဖက်ရှိ မြေကွက်လပ်တခုအတွင်းသို့ ချိုးဝင်ကာ- ပျဉ်ထောင်အိမ်တခုဆီသို့ သွားရာလမ်းကလေး အတိုင်း လာခဲ့လေ၏။ အိမ်ထဲဆီမှ တအိအီနှင့် သာယာနာပျော်ဘွယ် မရှိသော တယောသံ တသံသည် လေထဲတွင် ပျံ့လျက်ရှိ၏။

မမြနှစ်သည် တံခါးကိုခေါက်လိုက်ရာ တယောသံ ရပ်သွားပြီးနောက် “ဘယ်သူလဲ- မမကြီးလား- မမချစ်လား.....” ဟူသော သာယာသည့် မိန်းမသံတသံ ထွက်လာလေ၏။

“ဟုတ်တယ်- သစ်သစ်၊ မမကြီးရယ်....”

ဂျောက်ကနဲမြည်သော မင်းတုံးသံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် တံခါးချပ် ပွင့်လာပြီး အသက် ၁၃-နှစ်ခန့်ရှိ ဆံထောက်ဖားဖားနှင့် မိန်းမငယ် တယောက် ထွက်လာ၏။

“မမကြီးတို့ကလဲ နောက်ကျလိုက်တာ၊ အစောကြီးထဲက အသစ် တယောက်ထဲရယ်။ တကတဲ ပျင်းလာတာဘဲ”ဟု စိတ်လိုက်မာန်ပါအသံဖြင့် မမြနှစ်အား ကြိုဆိုလေသည်။

“အေးကွယ်.... ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ ဆရာ-ဆရာမတွေ အစည်းအဝေးလုပ်နေတာနဲ့ နောက်ကျသွားတယ်”

မမြနှစ်သည် ညီမငယ် မမြသစ်၏ ပခုံးကိုကိုင်ကာ အထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

နေရောင် ကင်းမဲ့လျက် ရှိသည့် ညနေခင်းဝယ် မမြနှစ်တို့ အိမ်အတွင်း ဘက်ကား- မှောင်မဲလျက်--

“ဟင်.... ဒီလောက် မှောင်နေတာကို မီးလဲမထွန်းဘဲကို” ဟု မမြနှစ်သည် ညည်းတွားရာက မီးခလုတ်ကို နှိပ်လိုက်လေ၏။

“အို.... အသစ် တယောက်ထဲရှိတာ မီးရောင်ရှိလို့ကော ဘာထူးမှာလဲ--”

မမြသစ်သည် မျက်နှာကလေးကို မော့၍ ပြောလိုက်၏။ ဖယောင်းတိုင်နယ် ဆယ်အား မီးလုံး အောက်တွင် ထင်ရှားစွာ မြင်ရသော ဝါဝင်းသော မျက်နှာတွင် သူမ၏ မျက်လုံးအစုံကား- မွေးစကပင် ကြောင်တောင်ကန်း ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ မမြနှစ်သည် မမြသစ်၏ မျက်နှာကို ကြည့်နေရာမှ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်ပြီး-

“တယောက်ထဲ ပျင်းနေမှာဘဲ နော်၊ ချစ်ချစ်တယောက်ရော ဘယ်သွားလဲ” ဟု မမြသစ်၏ နဖူးပေါ်မှ ဆံပင်များကို သိမ်းပေးရင်း- မေးလေ၏။

“မလာသေးဘူး”

“ဘာ.... မလာသေးဘူးလား- ဒီနေ့ စနေနေ့ဘဲ၊ နေ့တဝက် ပြန်ရမှာ”

“ဒါဖြင့် ဘိုင်စကုတ် ကြည့်နေပြီ ထင်တယ်။ မေမေတော့ ဘကြီးကျော်တို့အိမ်က ပြန်မလာသေးဘူး။

“အင်း.... ချစ်ချစ်တယောက်လဲ ခက်တာဘဲ၊ ဒါဖြင့် ဒို့ထမင်းစားကြစို့ကွယ်”

“စားမယ်လေ.... မေမေတော့ ဘကြီးကျော်တို့အိမ်မှာ စားလိမ့်မယ် ထင်တယ်....။ သစ်သစ်တို့ ဆီတောင် ဘကြီးကျော်တို့အိမ်က ဟင်းတွေ လာပို့ထားသေးတယ်”

“ဟုတ်လား.... ဒို့လဲ ဘာဖြစ်ဖြစ် ဘကြီးကျော်တို့ဆီကချည်းဘဲ၊ ရေရော မီးရော- စားစရာရော- အိုးအိမ်က မြေက အစဘဲ”

ညီအမနှစ်ယောက်သည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထမင်းစားခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

မကြာမီ ထမင်းစားသောက်ပြီးခဲ့သဖြင့် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့ ထွက်လာကြသောအခါတွင်မှ မမြချစ် ပြန်ရောက်လာလေသည်။

“ဘူတာရုံ ကနေ အိမ်ရောက်အောင် ခပ်သုတ်သုတ် လစ်လာတာ။ ဖားလိုက်တာ”

မမြချစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ကာ သမ်းလေ၏။

“ချစ်ချစ် ထမင်းစားချင်ရင် စားလေ- အဆင်သင့်ဘဲ၊ ဒို့တော့ အခုဘဲ ပြီးတယ်”

“ပြီးခဲ့ဘိ မမနှစ်ရဲ့၊ တရုပ်တန်းက တွတ်လာခဲ့တယ်” ဟု မမြချစ်သည် အားရပါးရ ပြောပြီး- ထိုင်ရာမှ ထ၊ စဉ်တွင်-

“ဟင်.... ဘိုင်စကုတ်လဲကြည့်.... တရုပ်တန်းကလဲ စားခဲ့ရဲ့ သားနဲ့.... မောသလေး-ဘာသလေးနဲ့ မမချစ်တို့ ကတော့ သိပ်ပိုတာဘဲ....” ဟူသော မနာလိုသံ ရောလျက် ရှိသည့် မမြသစ်၏ စကားသံကြောင့် မမြချစ်သည် ပြန်ထိုင်လိုက်ပြီး....

“ဘာပြောတယ်.... တခါတလေ ဘိုင်စကုတ်ကြည့်တာ ဘာဖြစ်လဲ.... ဒီကလူက နေထွက်က နေဝင် အလုပ် လုပ်နေတဲ့ တပါးကျွန်၊ တခါတလေ ဒီလောက် ဇိမ်ကလေးမှ မယူရရင် အသက်တိုရချေရဲ့၊ ဘာညည်းက အပိုတွေ ပြောနေတာလဲ” ဟု ကက်ကက် လန်အောင် ရန်တွေ့သံဖြင့် ပြောလိုက်ရာ.... မမြနှစ်မှာ မနေသာတော့ဘဲ-

“အို.... ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ် ချစ်ချစ်ရယ်၊ ခလေးနဲ့မှ ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်တယ်လို့....”

“အင်..... ခလေးကဖြင့် နေရာတကာ ပါပြီးတော့၊ မဟုတ်ပါဘူး.... ဟောဒီ မိမြသစ်ဟာလေ- ချစ်ချစ်များ

ဆိုရင် ဘယ်တော့ဖြစ်ဖြစ် ပြောချင်တာချည်းဘဲ”

မမြချစ်သည် မမြနှစ်အား စကားပြန်ပြောနေရာမှ စားပွဲပေါ်ရှိ သတင်းစာတွင် (ကုမ္မာရီမမများအဖို့ အဆင်ဆန်းကလေးတွေ ရောက်ပြန်ပြီ) ဟု ရေးထားသည့် ပိုးကုမ္မာဏီတခုမှ ကြော်ငြာကို စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

အမလတ်နှင့် စကားများ ခဲ့သည့် မမြသစ်သည် စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော တယောအိမ်တွင်းမှ တယောကို ထုတ်ကာ- ပခုံးတွင် ညှပ်လိုက်လေ၏။

“ဪ- ဒါထက်.... သစ်သစ်ကို ဝမ်းသာစရာတခု ပြောရအုံးမယ်....၊ မနက်ကလေ မမကြီး ကျောင်းသွားတော့ လမ်းမှာ တယောလဲ ထိုးတတ်တဲ့ အဆိုတော် မဒေသက်နဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ သူနေတာကလဲ ဒီသမိုင်းရွာထဲမှာပဲတဲ့၊ အဲဒါ.... ကျမညီမလေး တယောသင်ချင်လို့ နေ့တိုင်း တနာရီနှစ်နာရီလောက် လာသင်ပေးပါလို့ ပြောခဲ့တယ်”

“ဘာတဲ့လဲ.... သူက လာမတဲ့လား-”

“လာမယ်တဲ့၊ မနက်ဖြန်ကစပြီး လာမယ်တဲ့”

“ဟာ-- ကော်တာဘဲ”

မမြသစ်သည် တယောကို စားပွဲ ပေါ်သို့ ချလိုက်ပြီး မမြနှစ်ကို ဖက် လိုက်ရင်း “ဒါမှ- ဒို့မမကြီး” ဟု ပြော လေ၏။

“သူက အလကား သင်ပေးမှာ တဲ့လား”

“မမကြီးနဲ့ ငယ်ငယ်က အတူတူ ကျောင်းနေခဲ့ဘူးတဲ့ သူငယ်ချင်းဘဲ။ ပိုက်ဆံပေးမယ်ပြောလို့ ဘယ်ကောင်း မလဲ၊ ဒါပေမယ့်- လခအစား ဘာလေး ညာလေး ဝယ်ပီး လက်ဆောင်ပေးရ မှာပေါ့”

“ဟင်.... ဒါဖြင့် ဟန်ကျတာပေါ့၊ သူ တော်တော် တယောထိုး ကောင်း တယ်နော်”

“ကောင်းတယ်.... ကောင်းတယ်- ‘ဖြေလျော့ခွေ’တို့၊ ‘နှစ်ကိုယ်သစ္စာ’တို့၊ ‘ချစ်သမ္မုကို’တို့ ဆိုတဲ့ ဓာတ်ပြားတွေ မှာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆိုပီး တယောထိုး တာပေါ့”

“ဟင်.... ဒါဖြင့် သူသိပ်တော်တာ ပေါ့နော်။ ဒါထက် အဲဒီ ‘ဖြေလျော့ ခွေ’တို့၊ ‘နှစ်ကိုယ် သစ္စာ’တို့ ဆိုတဲ့ သီချင်းတွေဟာ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ ဟင်--”

“ဘုရားကို တိုင်တည်တဲ့ သီချင်း တွေပေါ့-ညီမရဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့ တိုင်တည်ကြတာလဲ မမကြီးရယ်”

“ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့ နီးရအောင်- ကိုယ့်အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝအောင်ပေါ့ ကွယ်၊ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ဝေးလို့ ဆွေးတာ တွေကို ပြောရမယ့်လူ မရှိတော့.... ဘုရားကို တိုင်တည်ရတာပေါ့”

“ဘုရားကို တိုင်တည်တော့.... ဘုရားက ကယ်ရောတဲ့လား”

“ကယ်တယ် မကယ်တယ်.... ကိုယ့်မှာ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခမီးကို အေးလို အေးငြား တိုင်တည်ကြတာ ပေါ့၊ နေမကောင်းတဲ့လူဟာ အမယ် လေး- အမယ်လေးနဲ့ ညည်းနေရုံနဲ့ ကျမ်းမာလာမယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိ ပေမယ့်- ညည်းနေကြသလို ကဗျာဖွဲ့ပြီး ညည်းကြတာပေါ့ကွယ်”

“အသစ်လဲ- ဘုရားကို ဆုတောင်း ချင်တယ်”

“အလို- ဘယ်လိုများ ဆုတောင်း မလို့ပါလိမ့်”

“ကျမတို့လို မိန်းမချည်းဘဲ နေရ တဲ့ အိမ်မှာ ကျမလို မျက်စေ့မမြင်တဲ့ မိန်းမလေး မွေးလာလို့ အမြန် ပျောက်ကင်းအောင် ကယ်မတော်မူပါ လို့- ဆုတောင်းမှာပေါ့- မမကြီးရဲ့”

“အို--”

မမြနှစ်၏အသံက ရှေ့ဆက်၍ထွက် မလာတော့။ တွေတွေလေး ငေးနေ သော မမြသစ်ကို စိုက်ကြည့် နေရာမှ- ရစ်ဝဲလာသည့် မျက်ရည်စ၊ များကို မသိ

မသာသနာတော်ပြီး “ဘာတွေ ပြောလိုက် တာလဲ သစ်သစ်ရယ်.... ညီမ ဘာ အားငယ်စရာရှိသလဲကွယ်....၊ မမကြီး တယောက်လုံး ရှိသေးတဲ့ဥစ္စာ- မပူ ပါနဲ့၊ ကဲ- ကဲ- အိပ်တော့ ညဉ့်နက် လှပြီ....။ ချစ်ချစ်တယောက်တောင် ဘယ်အချိန်ကများ ဘယ်အချိန် အိပ်ရာ ထဲ ရောက်နေပါလိမ့်။ မမကြီးတော့- မေမေ့စောင့် ရင်း.... ကျောင်းက အလုပ်တွေ လုပ်လိုက်အုံးမယ်...”ဟု သာယာ ညှင်းပျောင်းစွာ ပြောရင်း- သစ်သစ်အား အိပ်ခန်းသို့ ပို့ခဲ့ပြီး-- ကုလားထိုင် တလုံးတွင် ထိုင်ကာ..... လွယ်အိတ်တွင်းမှ သင်စာ မှတ်တမ်း စာအုပ်ကို ထုတ်ယူလိုက်လေ၏။

ည ၈-နာရီကျော် ၉-နာရီ ခန့်မျှ သာ ဖြစ်သော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် ကား တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိလေရာ၊ မမြ နှစ်တို့ အိမ်ကလေးမှာ မမြနှစ်၏ ဖောင်တိန်ဖြင့် စက္ကူပေါ်တွင် ခြစ်နေ သံသာ မထင်မရှား ထွက်ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။ ထိုအခိုက် မနီးမဝေးဆီမှ ကြည်လင်ငြိမ့်ညောင်းသည့် ဓာတ်စက် ဖွင့်သံတသံသည် လေထဲသို့ ပျံဝဲ၍ လာလေ၏။

“ဟော.... 'နှစ်ကိုယ်သစ္စာ'.... မမကြီး ကြားလား၊ ကိုလွင်တို့အိမ်က ဓာတ်စက်ဖွင့်သံ၊ အခုတလော ကိုလွင် ကြီးတယောက် ဘာဖြစ်နေလဲ မသိ

ဘူး၊ မမကြီး ကြိုက်တဲ့ သီချင်းကိုဘဲ ခဏခဏ ဖွင့်နေတယ်”

အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့သော်လည်း အိပ် မပျော်သေးဟန် တူသော မမြသစ်၏ စကားသံကြောင့် မမြနှစ်သည် ရုတ်တ ရက် တုန်လှုပ်သွားမိရာက ဓာတ်စက် ဘေးတွင် ငေးမော နေရှာမည် ဖြစ် သော ကိုစောလွင်၏ ရုပ်သွင်ကိုပါ ထင်မြင်၍ လာလေ၏။ ဖောင်တိန်ကို ချလိုက်ပြီး အံ့ဆွဲတွင်းမှ အထုပ်ကို ထုတ်ယူကြည့်မိလေ၏။

အထုပ်ကို ဖြေလိုက်သည့်အခါတွင် ထွက်ပြု၍ လာသော အရာကား.... သားရေနက် ဖုံးတွင် ရွှေစာလုံးဖြင့် ရေးထားသော ‘ရတနာ့ ကြေးမုံ’ ဝတ္ထုစာအုပ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစာ အုပ်အကြားတွင်မူ..... ပြာလဲ့ လဲ့ စာရွက်....

မမြနှစ်သည် စာရွက်ကို ဖြန့်ကြည့် မိလေ၏။

“အနှစ်ဟာ မောင်ရဲ့အချစ်ကို လက်ခံနိုင်မယ် ဆိုရင် ဒီစာအုပ်ကို ‘ချစ်လက်ဆောင်....’ အဖြစ်နဲ့ တသက်လုံး သိမ်းထားရုံပါဘဲ။ ဝတ္ထုထဲက ဣန္ဒကုမ္မာရ မင်းသား ကလေးနဲ့ ဝေဠုမြတ်စွာမင်းသမီး လေးလို အချစ်စခန်းမှာရွှင်လန်း နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

မမြနှစ်သည် နောက်ဆုံး စာပိုဒ်ကို ဖတ်ရာက ကိုစောလွင်၏ အသနားခံ နေသည့် မျက်နှာနှင့်အတူ မမြသစ်၏ သနားစဖွယ် ရုပ်သွင်နှင့် မိခင်အို အပြင် မမြချစ်၏ ပုံသဏ္ဍာန် တို့ပါ ဝန်းရံ၍ မြင်ယောင်လာလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ကား အခြားသော သဏ္ဍာန်တို့မှာ တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်၍ သွားကြကား ကိုစောလွင်၏ ရုပ်သွင်သာလျှင် ထင်ရှားစွာ ကျန်ရစ် လေတော့သည်။ ထိုမှ မမြနှစ်သည် ပြုတင်းပေါက် အပြင်ဘက်ဆီသို့ ငေး မျှော်၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ အပြင် ဘက်၌ကား လ၊ရောင်ကြောင့် ထွန်း ပြောင် ထိန်လင်းလျက် ရှိလေသည်။

“ဒေါက်-ဒေါက်-ဒေါက်”

အိမ်တံခါး ခေါက်သံကြောင့် မမြ နှစ်သည် ကပျာကယာ စာအုပ်ကို အံ့ဆွဲတွင်းသို့ ထည့်လိုက်ပြီး “မေမေ” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်လေ၏။

“အေး..... အနှစ်လား..... တံခါး ဖွင့်ပါအုံး”

မမြနှစ်သည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အသက် ၅၀- နီးပါးရှိ မိန်းမကြီး တယောက် ဝင်လာလေ၏။

“မိုးချုပ် လိုက်တာ မေမေရယ်”

“အေးကွယ်..... ညည်းတို့ ဘကြီး ကျော်က နေပါအုံး- နေပါအုံးနဲ့- ဆွဲထားတာနဲ့ မပြန်ဖြစ်ဘူး။ တော်

တော် ညဉ့်နက်သွားပြီ၊ သမီး မအိပ် သေးဘူးလား”

“မအိပ်သေးဘူး..... မေမေ..... ကျောင်းက အလုပ်တွေ ကျန်သေး တာနဲ့ လုပ်နေတယ်”

“သိပ်လဲ အညောင်း မခံပါနဲ့.... သမီးရယ်၊ ပင်ပန်းလှပါတယ်”

“လူငယ်တွေအဖို့မှာ ပင်ပန်းတာ ဟာ ဆေးဘဲတဲ့ မေမေရဲ့..... သမီး အတွက်တော့ အရေးမကြီးပါဘူး.....။ မေမေသာ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ”

လိမ္မာရေးခြားလှသော သမီးချစ် ၏ စကားကို မိခင် ဒေါ်နှင်းဝေမှာ မည်သို့မျှ မချေပနိုင်ရှာ။

“မေမေတော့ အိပ်တော့မယ် ကွယ်”ဟုသာ ပြောလိုက်ပြီး အိပ်ခန်း သို့ဝင်ခဲ့လေ၏။ အိပ်ခန်းတွင်း၌ကား မမြချစ်နှင့် မမြသစ်တို့ ယှဉ်လျက် အိပ်နေကြလေသည်။ ဒေါ်နှင်းဝေ သည် သမီးချောနှစ်ယောက်အား ကြည့်မိရာမှ ကွယ်လွန်သူကို သတိရမိ လေသည်။

ကိုထွန်းခင်သာ ရှိပါက သူတို့ တတွေ ယခုလို ဒုက္ခရောက်နိုင်မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိသည်။

ဒေါ်နှင်းဝေ၏ ခင်ပွန်းသည် ဦးထွန်းခင်ရှိစဉ်က သူတို့တတွေ၏ အခြေအနေ လွန်စွာ တောင့်တင်း ခဲ့ကြ၏။ သစ်တောဝန်ထောက်တဦး

ဖြစ်ခဲ့သော ဦးထွန်းခင်မှာ ငယ်ရွယ် စဉ်ကပင် အသောက်ဘက်တွင် ဝါသနာစွဲခဲ့၏။ ပင်စင်ယူလိုက်သည့် အခါ၌ ကား တိုက်တလုံးနှင့် ခြံတခြံသာ ကျန်တော့သည်။ သို့ရာတွင် အသောက်ကို မဖြတ်ခဲ့။ ထိုမှ မမြနှစ် ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်တွင် ဆရာ ဖြစ်သင်တန်း တက်နေကာ မမြချစ် ဆယ်တန်းသင် နေသည့်နှစ်တွင် ကိုးနှစ်သမီး အရွယ် မျက်မမြင် မမြသစ်နှင့်တကွ ဒေါ်နှင်း ဝေတို့ကိုပါ စွန့်ခွာကာ သေရွာ မြန်း ခဲ့၏။ မိန်းမသား-သားအမိ တတွေ စုကာ ဦးထွန်းခင် အလောင်းကို ကျနစွာ သဂြိုဟ်ခဲ့ကြ၏။ ဦးထွန်းခင် သေဆုံးသွားသော်လည်း မမြနှစ် ရော မမြချစ်ပါ- ကျောင်းတက်မြဲ တက်ခဲ့ကြ၏။ သို့သော်မမြနှစ်-ဆရာ ဖြစ် အောင်ပြီးသည်တွင်မူ တိုက်ရော ခြံပါ အပေါင်ထား၍ ဦးထွန်းခင်၏ အလောင်းကို သဂြိုဟ်ခဲ့ရပုံ၊ ထိုငွေ များနှင့်ပင် မမြနှစ်ရော မမြချစ်ကိုပါ ကျောင်းဆက်နေစေကာ သားအမိ တတွေ အလုပ်မရှိဘဲ ထိုင်စားနေခဲ့ပုံ များကို မမြနှစ်သိရှိလာတော့သည်။

ညောင်ပင်ကြီး ပြိုအလဲတွင် အသိုက် အအုံပါ ပျက်စီး သဖြင့် ရပ်တည်ရာ မရတော့သည့် ငှက်အုပ် ပမာကြုံနေရရှာသော မိန်းမသားတစု အား သိကြား မ, သကဲ့သို့ ပေါ်၍

လာသူကား ပွဲစားကြီး ဦးကျော်ဒင် ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။ ဦးကျော်ဒင်- ဦးထွန်းခင်- ဒေါ်နှင်းဝေ တို့ကား ငယ်ရွယ်စဉ်က တတန်းတည်း သင်၊ တကျောင်းတည်း နေလာသူ များ ဖြစ်လေသည်။ အရွယ်ရောက်လာသည့် အခါ၌ ကိုထွန်းခင်မှာ အစိုးရဘက် တွင် အလုပ်လုပ်ရင်း- မနှင့်ဝေနှင့် အကြောင်းပါခဲ့၍ ကိုကျော်ဒင်မှာမူ ကုန်သည်ပွဲစားအလုပ်ဖြင့် အသက် မွေးရင်း အိမ်ထောင်ပြုကာ လူချင်း ကွဲခဲ့ကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံးပင် သားကြီး သမီးကြီးတွေ ဖြစ်လာတော့မှ ဒေါ်နှင်းဝေနှင့် ဦးကျော်ဒင်တို့ ဆုံမိ ကြလေသည်။ သို့ ဆုံမိကြသည့်အခါ တွင်လည်း ဒေါ်နှင်းဝေမှာ မုဆိုးမ ဘဝ-ခိုကိုးရာမဲ့ စီးပွားပျက်အဖြစ်ဖြင့် ကြုံတွေ့ရလေရာ၊ စီးပွားတက်သော် လည်း အိမ်ထောင် ပျက်ခဲ့သည့် ဦးကျော်ဒင်က မိမိပိုင် ခြံမြေတွင် လာရောက်နေထိုင်ရန် စီမံပေးကာ ဆွေမျိုး အရင်းအချာသဘွယ် ပြုစု စောင့်ရှောက်လေရာ ကိုင်းကျွန်းမို- ကျွန်းကိုင်းမို ဆိုသကဲ့သို့ပင် ဒေါ်နှင်း ဝေကလည်း ဦးကျော်ဒင် တည်ထောင် ထားသည့် ဆေးပြင်းလိပ်ခုံတွင် အုပ်ချုပ်စီမံ ပေးရလေတော့ သည်။

“မေမေ အိပ်ပြီလား....”

အလုပ်ကိစ္စပြီးသဖြင့် အိပ်ရာသို့ ဝင်လာသော မမြနှစ်၏ အသံကြောင့် ဒေါ်နှင်းဝေသည် အတွေးရပ်သွားပြီး.... “မအိပ်သေးပါဘူး သမီးရယ်....၊ သမီးအိပ်တော့မလား.....” ဟု ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။ မကြာမီ အသံတိုးတိုးနှင့် ဘုရားရှိခိုးသံ တသံသည် ညဉ့်၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်းတွင် မင်းမူလျက်ရှိလေသည်။

အသက် ငါးဆယ်ကျော် မုဆိုးမကြီး ဒေါ်နှင်းဝေ၊ အသက်နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်ခန့်ရှိ ကျောင်းဆရာမ- မမြနှစ်၊ အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ခန့်ရှိ မိန်းမချောစာရေးမ-မမြချစ်၊ အသက်ဆယ့်သုံးနှစ်ခန့် မျက်မမြင် မိန်းမလှကလေး မမြသစ်၊ မိန်းမ- မိန်းမ- မိန်းမတို့ဖြင့်သာ စုဝေးနေထိုင်သဖြင့် မိန်းမလှရိပ်မြဲကလေးနှင့် တူလှသော အိမ်ငယ်ကလေးကား ထိန်လင်းစွာ သာနေသည့် လ၊ ရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာတည်လျက်။

× × ×

မိုးသက်လေနှင့် ညှင်းလေပြေ

“နောက်ဆုံးပေါ် ဆိုတဲ့ အဆင်ဆန်းကလေး ဝတ်ချင်လိုက်တာ....”

အဆင်ဆန်းကြော်ငြာ မြင်ခဲ့ရသည့် အချိန်မှစ၍ မမြချစ်တွင် ထိုအဆင်ဆန်း

ကိုသာ ချင်ခြင်းတပ်လျက် ရှိတော့သည်။ “မဝယ်နိုင်သေး ပေမယ့်-- အဆင်လေးတော့ ကြည့်ထား အုံးမှ” ဟူသော ကလေးဆံသည့် အတွေးဖြင့် နောက်စနေနေ့ညနောက်တွင် အလုပ်မှအပြန် ဗိုလ်ချုပ်ဈေးဘက်သို့ လှည့်ခဲ့လေသည်။ ပြာလဲ့လဲ့ အောက်ခံတွင် အရောင်စုံတင်ထားသည့် အဆင်ဆန်းကို သွားရည်ယိုမတတ် ကြည့်မိရာမှ တန်ဘိုးကို မေးပြန်ရာတွင်လည်း လခမထုတ်မချင်း ဖြစ်နိုင်သည့် တန်ဘိုးမဟုတ်လေရာ-- လုံချည်တထည်ကိုမှ လိုချင်သည့် အချိန်တွင် မဝယ်နိုင်သော မိမိ၏ အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းမိကာ ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ခပ်ငိုငိုငို လျှောက်၍လာခဲ့လေသည်။

“ဟေ့--ချစ်ချစ်.... ဘာငိုငိုလာတာလဲ”

“ဟာ....မော်လီ....”

မမြချစ်သည် ငိုနေရာမှမော်လီကို ငေး၍ ကြည့်မိလေ၏။

“မော်လီ--- မင်းဘယ်တုန်းက ရန်ကုန်လာတာလဲ....”

“သုံးရက်လောက်ရှိပြီ။ လာပါကွာတခုခု စားကြရအောင်....”

သူတို့နှစ်ယောက်သည်ဆိုင်တဆိုင် အတွင်းသို့ ဝင်ကြလေသည်။

“ဘာဖြစ်လာတာလဲ ချစ်ချစ်၊ မျက်နှာလဲ မကောင်းပါလား.....”

မမြချစ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ မော်လီ၏ တကိုယ်လုံးကို- ခေါင်းမှ ခြေဖျားအထိ ကြည့်၍နေလေသည်။

ခေတ်ဆံစွာ ပြုပြင်ထားသည့် အမောက်၊ ဖြောင့်တန်းသည့် မျက်ခွန်း၊ ပေါ်လွင်သည့် နှာတံ၊ ပန်းနုရောင် သန်းနေသည့် ပါးအို၊ နီရဲသည့် နှုတ်ခမ်း၊ ပိုးအင်္ကျီအဖြူ၊ ကြည်ပြာရောင် ဘန်ကောက်လုံချည်၊ ရွှေရင်ထိုး- ရွှေလက်ကောက်--ရွှေဆွဲကြိုးမှစ၍....

မော်လီ၏တကိုယ်လုံးတွင် အဘိုး တန်ပစ္စည်းများဖြင့်သာ ဆင်ယင်ထား ၏။ မမြချစ်သည် သူ၏ ခါးတွင်ရှိ ဂျော်ဂျက်လုံချည်ကို ကြည့်မိ၏။ မော်လီနှင့်မမြချစ်တို့သည် ကျောင်းတွင် နေစဉ်က အတူနေခဲ့ကြ၏။ ယခု မော်လီတွင် ပြောင်ပြောင် လက်လက် ရှိကာ မမြချစ်မှာ သူ့လောက် အဘိုး တန် မဝတ်နိုင်။

“ဟေ့-ဘာငိုင်းနေတာလဲကွ၊ ဘာ စိတ်ကောက်နေတာလဲ....”

မော်လီက ခပ်ဆတ်ဆတ် အော် တော့မှ မမြချစ်သည်- “ကိုယ်လုံချည် တထည် ဝယ်မလို့ကွာ....”ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

“ဝယ်ချင်တာ ဘယ်သူက ဘာ ပြောလို့လဲ”

“ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြော ပေမယ့်၊ ပိုက်ဆံ မရှိဘူး အမိရဲ့....”

“အောင်မယ်လေးကွာ ကိုယ်ဝယ် ပေးပါ့မယ်....ပူမနေပါနဲ့....၊ ကဲ.... ကော်ဖီသောက်လိုက်ပါအုံး....”

မော်လီဝယ်ပေးမည်ဆိုက ဝယ်ပေး နိုင်လောက် ပေသည်။ မော်လီ၏ လက်တွင် ကိုင်ဆောင် ထားသည့် လက်ပွေ့သားရေအိတ်သည် ပင်လျှင် မမြချစ်လိုချင်လျက်နှင့် မဝယ်နိုင်ခဲ့သည့် အရာဖြစ်၏။ ဟိုယခင် ကျောင်းတွင် အတူနေကြစဉ်က မော်လီတွင် ရှိသမျှ ပစ္စည်းတို့သည် မမြချစ်တွင်လည်း ရှိခဲ့ ၏။ နေရာတကာတွင် သူမသာ- ကိုယ်မသာ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ယခုကား အခြေအနေချင်း ကွာခဲ့ကြပေပြီ။

“နေပါအုံး-ချစ်ချစ်က- အခု ဘယ် မှာ အလုပ်လုပ်နေလို့လဲ....”

“စာတိုက်ကြီးမှာ....”

“ဟင်.... ပင်ပန်းတာနဲ့ ရတဲ့လခ နဲ့ မကာမိပါဘူး။ ဟေ့-ဒီမှာ ချစ်ချစ် ကိုယ်နဲ့ လိုက်နေမလား....”

“ဘယ်ကိုလဲ၊ မော်လမြိုင်ကိုလား”

“ဒါပေါ့ကွ-ကိုယ့်အကိုတယောက်က စတိုးဖွင့်ထားတယ်-အဲဒီမှာထိုင်ပေါ့ကွ စာရင်းကိုင် လိုနေတာနဲ့ အတော်ဘဲ.... မင်းလဲပိုက်ဆံပေါပေါ သုံးရတာပေါ့.... မင်း ရန်ကုန်မှာ လုပ်နေလို့ တလနဲ့ တလ အလျင်မှမရှိဘဲ။ ဟိုမှာဆို.... ကိုယ်နဲ့အတူ ကိုယ်ဝတ်ရင် ဝတ်ချင်း-

စားရင်စားချင်းပေါ့ကွာ- ကျောင်းမှာ နေခဲ့တုန်းကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်”

မမြချစ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငေးနေလေ၏။

“ဟေ့-ဘာလဲ၊ အိမ်အတွက် စဉ်းစားနေတာလား....”

“အင်း....ဆိုပါတော့....”

“အော်....ဒါထက်- မမြနှစ်ကြီး တယောက်ကော- ကျောင်းဆရာမဘဲလား....”

“ဟုတ်တယ်....”

“အို-သူ့ရှိနေသားဘဲကွာ-၊ ဘာပူစရာရှိလို့လဲ.... ဟိုကနေပြီး ငွေပို့ချင် ပို့ပေါ့ကွာ-၊ မင်း ဒီမှာ လုပ်ရတာ ပင်ပန်းတယ်-”

“ဒါပေမယ့်- မမနှစ်စိတ်က တမျိုးကွဲ။ သူ့ဘာပြောအုံးမလဲ မသိဘူး”

“အမယ်လေးကွယ်- အတူတူ ပူးနေပြီး- ဘိုင်ကျနေတာထက်တော့.... တကွဲတပြားနေပြီး ထောက်ပံ့နေရတာ မကောင်းဘူးလား....”

မမြချစ်သည် ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ ငေးနေလေ၏။

“အေးလေး- ချစ်ချစ်- အမကြီးကို- ပြောပါအုံး၊ လိုက်နိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ ကိုယ်တို့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းမှာဘဲ-။ ကဲ- အမိလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့လုံချည် ဝယ်ကြစို့။ ဆင်တူပေါ့-ဟုတ်လား။ အေး

ကွာ- ကျောင်းမှာတုန်းက နေခဲ့သလို နေချင်သေးတော့....”

× × ×

ထိုအချိန်တွင် ကောလိပ်ကျောင်းသား ကိုစောလွင်မှာ မမြနှစ် ကျောင်းလွတ်ချိန်ဖြစ်သဖြင့် မြို့မကျောင်းဝဋ်စောင့်နေလျက်ရှိလေသည်။ ခါတိုင်းဆိုပါက စနေနေ့တွင် အတန်းဆင်းချိန်စောသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံများဆီသို့ သွားရောက် ကြည့်ရှုလေ့ ရှိသော်လည်း ဤစနေနေ့တွင်မူ မြူးပေါက်မှ ငါးစောင့်နေသည့် ဗျိုင်းအောက်ပမာ၊မမြနှစ်ထွက်အလာကို စောင့်မျှော်၍နေမိလေ၏။

မကြာမီ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အသီးသီးထွက်လာကြလေသည်။ ထိုနောက်တွင်မှ နံ့သာရောင်ပိုးအင်္ကျီနှင့် အဝါနုပေါ်တွင် အစိမ်းရောင် အတန်းကလေးများ ဖြတ်သန်းထားသည့် မန္တလေးလုံချည်တို့ ဆင်ယင်ထားသော မမြနှစ်၏ ညိုနွဲ့သောရုပ်သွင်အား မြင်ရလေတော့သည်။ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသောအခါ တွင် သူတို့၏ မျက်လုံးအရောင်များ တောက်ပြောင်၍လာကာ မျက်နှာတို့သည် ထိန်လင်းလျက်ရှိလေ၏။

လမ်းမတော်တလျှောက်နှစ်ယောက်သား ယှဉ်တွဲ၍ လျှောက်လာကြသော်လည်း စကား တခွန်းမျှ မပြောကြ။

လမ်းမတော်ဘူတာသို့ ရောက်သည့်တိုင် အောင် တိတ်ဆိတ်လျက်ပင် ရှိကြလေသည်။ စင်စစ် စကားပြောခြင်းဖြင့် တယောက်၏အချစ်ကို တယောက်သို့ ပို့ဆောင်သယ်ယူနိုင်သည် မဟုတ်။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ-- ဝမ်းထဲတွင် ကြိတ်မှိတ်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ နေခြင်းသည်ပင်လျှင် စင်ကြယ်သောအချစ်စိတ်ထားကို ထင်ရှားစွာ သိသာနိုင်ပေရာ- သူတို့၏ တိတ်ဆိတ်စွာ နေခြင်းမှာ.... စကားအခွန်းပေါင်း သောင်းသိန်းမက အဘိုးတန်လှပေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ.... ကိုလွင်၊ တိတ်ချက်သား ကောင်းလှချည့်လား....”

“ဟင်.... အနှစ်ကမှ ဘာမှမပြောဘဲ။ ကို- ဘယ့်နဲ့လုပ်ပြောရမလဲ....”

“အို-ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ် ကိုလွင်ရယ် ဒီမှာဖြင့် တနေ့လုံး စာသင်ရတာနဲ့ မောနေပြီ။ ဆရာမ-ဆရာမ ဆိုပေမယ့် သက်သာတဲ့အလုပ်မဟုတ်ဘူး။ စာသင်နေတုန်းသာ စိတ်ဝင်စားနေလို့ ပင်ပန်းရမှန်းမသိပေမယ့်-ကျောင်းလွတ်လိုက်လို့ အလုပ်ပြီးသွားတယ်ဆိုရင်ဘဲ.... ရင်ထဲမှာ ဟာတာတာနဲ့ မောသလိုလို ဖြစ်ပြီး နှုန်းနေတာဘဲ။ ဒါပေမယ့်.... ခုလို-ကိုလွင်လာကြိုနေတာကို မမြော်လင့်ဘဲတွေ့ရတော့ မောတာတွေ.... ဘာတွေ သတိမရတဲ့အပြင် ဘာပြောရ

ကောင်းမယ်ဆိုတာကိုတောင် မသိလို့ ခက်နေတာ....”

သာယာဖြေးညှင်းစွာ တခွန်းချင်း ထွက်ပေါ်လာသည့် မမြနှစ်၏စကား သံတို့ကား သီချင်းကြီး သီချင်းခံတို့အား တံတျာ ထပ်လောင်း၍ နတ်စောင်းညှင်းညှိသံပမာ ကိုစောလွင်၏ နားတွင်းသို့ ချိုအေး သာယာစွာ ဝင်ရောက်၍ လာလေ၏။

“ဒါကြောင့်မို့-ကိုလဲ--ကြံထားပါတယ်။ နောင်နှစ်ခါ ဘီအေအောင်လို့ ကျောင်းကထွက်ရင် ဘာအလုပ်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် အလုပ်တခုခုမှာ ဝင်လုပ်ပီး အနှစ်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ်-- အနှစ်ကို ဒီလို ပင်ပန်းတဲ့အလုပ်က ထွက်ခိုင်းမယ်.... ဒီအချိန် ထိအောင်တော့ အတော်သည်းခံပီး စောင့်နေရမှာဘဲ”

ကိုစောလွင်၏ ကြည်နူး ဘွယ်ရာ အနာဂတ်ရေးကို မြော်တွေးသည့် စကားကြောင့် မမြနှစ်သည် အားတက်မိလေ၏။

“ဒါပေမယ့်-အနှစ်မှာ ညီမလေးနဲ့ မေမေ တာဝန်က ရှိသေးတယ်။ ကိုလွင်နဲ့ ယူတယ် ဆိုပေမယ့် ဆရာမ အလုပ်ကတော့ ထွက်လို့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး....”

“အို.... ကိစ္စမရှိပါဘူး အနှစ်ရာ၊ အနှစ်တို့ တအိမ်သားလုံး ကို တာဝန်ထား။ ကိုအလုပ်က လခနဲ့

မလောက်ရင် ဘာသာပြန် ဝတ္ထုတွေ ဘာတွေ ရေးမယ်.... မကောင်းဘူး လား....”

“အို...ကိုလွင်-ဒီလို စိတ်ထားပြီး ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ- အနှစ်ဟာ ကိုလွင်အတွက် ဆိုရင် အသက်ရော ခန္ဓာကိုယ်ပါ လိုရာသုံးဘို့ အပ်နှင်းမယ့်သူပါ။ ဒါကြောင့်.... သေးဖွဲ့တဲ့ ကိစ္စကလေးတွေမှာ ကိုလွင်ရဲ့ အချစ်ကို အလွဲသုံးစား မလုပ်ရက်ပါ ဘူး။ အနှစ်နဲ့ကိုလွင်နဲ့ အတူတူ နေ ကြရရင်လေ ကိုလွင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကိုလွင်ရဲ့ နေရေး- အို- ကုန်ကုန်ပြော မယ်။ ပိုလွန်းတယ်ဆိုရင်လဲ ဆိုတော့။ ကိုလွင်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘာမဆို လိုသေးတယ် မရှိရအောင် ဖန်တီးဘို့ ကြံပြီးသားပါ”

ဘူတာရုံနှင့် မနီးမဝေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ဖြစ်၍သာ တော်တော့သည်။ တိရစ္ဆာန်ရုံ အတွင်း၊ ဥယျာဉ်တခု အတွင်း၌သာ မမြနှစ်ထိုစကားမျိုး ပြောလာပါက ဤမျှ လိမ္မာရေးခြား စကားချေငံလှသည့် မမြနှစ်အား ကိုစောလွင်သည် ယုယပိုက်ထွေးမိမည်ကား သေချာ လှပေသည်။

“ဒီလိုကြားရတာ- သိပ် ဝမ်းသာတာဘဲ အနှစ်ရာ၊ ကို- အခု ကြိုးစား

နေတာတွေဟာလဲ ကောလိပ်ကျောင်း ထွက် ဘီအေ- အမ်အေ-ဆိုတဲ့ ဂုဏ်တွေကို လိုချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး ကွယ်။ အားလုံး အနှစ်အတွက်ချည်းဘဲ။ အခု ကြိုးစားသမျှတွေဟာ နောင်တနေ့ အနှစ်နဲ့ အတူနေရတဲ့ အခါကျရင် လူ့လောက အလယ်မှာ အနှစ်ရောကိုပါ တင့်တင့် တယ်တယ် ထယ်ထယ်ဝါဝါဖြစ်စေပြီး- အနှစ်ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားတယောက် ဖြစ်ရစေမယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါကွယ်။ ဆိုလိုတာကတော့ အနှစ်အတွက် ဆိုရင် ဘာမဆို ကိုလွင် လုပ်မယ်။ အနှစ် စိတ်ချမ်းသာဘို့ဆိုရင် ဘယ်လောက် ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်မဆို ကို လုပ်မယ်။ ခုနက ကိုပြောခဲ့တဲ့ ဘာသာပြန်စာအုပ်တွေရေးမယ်ဆိုတာက ကိုတို့အဖို့မှာ ငွေဝင် ကောင်းလေလေ၊ အနှစ်တို့ အိမ်သားတွေအတွက် သက်သာချောင်ချိလေလေ ဆိုသလိုဖြစ်အောင် ကြံတဲ့ အကြံပါ”

မြေပိုင်ရှင် တဦး၏ သားအဖြစ် ပေါက်ဖွားလာခဲ့သဖြင့် လောက၏ ဆင်းရဲမှု စာတွေ့မှတစ်ပါး နားမလည်ခဲ့သူတဦးက မိမိ၏ ကောင်းစားရေးကို မြှော်တွေးကြံဆလျက် နေပြီဖြစ်ရာ ကိုစောလွင်၏ အချစ်ကို တွေးတောမိသည့် မမြနှစ်မှာ မည်သို့ပြန်ကြား

ပြောဆိုရမည်ကို မသိတော့ဘဲ မျက်ရည်များပင် လည်လာမိလေသည်။

“ကို့စိတ်ထဲမှာလေ အနှစ်နဲ့ အခုလို နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောနေရရင် သိပ်ပြီးပျော်တာဘဲ။ ခွန်အားသစ်တွေလဲ တိုးလာသလိုဘဲ။ ဒါကြောင့် အနှစ်နဲ့ ခဏခဏ နှစ်ယောက်ချင်း တွေ့ချင်တယ်လို့ ပြောခဲ့တာပေါ့။”

ကိုစောလွင်သည် စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

“အင်း-အနှစ်လဲ ဒီလိုဘဲနှစ်ယောက်ထဲ အမြဲနေချင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အခုလို နှစ်ယောက်ထဲ စကားပြောတာကို လူတိုင်းလူတိုင်းက ခွင့်လွှတ်နိုင်တဲ့နေ့ အထိတော့ ဒီလိုဘဲ သည်းခံနေရတော့မှာပေါ့။ အခု.... ကိုလွင်နဲ့ အနှစ်နဲ့ အကြောင်းကို မေမေရော- ညီမလေးတွေကိုရော ပြောပြရသေးတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟော-ပြောဆို စေ့စပ်ပြီးတဲ့နေ့ ကျတော့ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာမဆို ကိုယ်ပြောချင်ရာပြောပြီး နေနိုင်တာပေါ့။”

မမြနှစ်သည် ကိုစောလွင်၏မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်ပြီး.....

“အနှစ်ကိုတော့ ကိုလွင် ယုံစေ့ချင်တယ်။ အနှစ် ကိုလွင်ကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုလွင် တနေ့ သိမှာပါဘဲ။ ဟို....ကိုလွင်တို့ဆီပြောင်းလာစကတဲက ကိုလွင်ရဲ့ သိက္ခာကို လေးစားတယ်။ ကိုလွင်ရဲ့ စေတနာကို ကြည့်

ဖြူတယ်။ သဘောထားကို အားရတယ်။ ကိုလွင်ဆီက စာလာတော့ ကိုလွင်ဟာ ငြင်းထိုက်တဲ့ လူမဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိလို့ လက်ခံခဲ့တယ်။ နောက်ပြီး အနှစ်တို့ရဲ့ အချစ်စစ်အချစ်မှန်တွေကို ဘယ်ကံတရားကမှလဲ ဖျက်ဆီးလို့ ရမှာမဟုတ်ပါဘူး။ စင်ကြယ်တဲ့ အချစ်ရေ စင်ဟာ အနှစ်တို့အဖို့ သာယာမှုကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ် လို့လဲ ယုံကြည်တယ်။”

အချစ်စစ် အချစ်မှန်၊ စင်ကြယ်တဲ့ အချစ် စသော မမြနှစ်၏ စကားလုံးတို့ကား ကိုစောလွင်၏ စိတ်နှလုံးကို ချောက်ချား စေတော့သည်။

ကိုစောလွင်၏ ဘခင် ဦးကျော်ဒင်၏ ခြံဝင်းသို့ မမြနှစ်တို့ ပြောင်းရွှေ့လာစကပင် ကိုစောလွင်သည် မမြနှစ်၏ ညိုနွဲ့နွဲ့ရူပါရုံ ရေယဉ်ကြောဝယ် နှစ်မျောမိခဲ့၏။ ညီအမ သုံးယောက်အနက် မမြနှစ်နှင့်သာ မကြာမကြာ ဆုံတွေ့ ရသည်သာ မက၊ မမြနှစ်၏ စာပေလိုက်စားပုံ၊ ဗဟုသုတ စုဆောင်းပုံများကို သိရသောအခါ သာ၍ပင် လေးစားခင်တွယ်မိခဲ့၏။ ဝါသနာတူပညာရှင်- အယဉ်တက့ထွဋ်ချာ အလိမ္မာအိုး မမြနှစ်အား လေးစားခြင်း၊ သနားခြင်း၊ ကြည်ဖြူခြင်း၊ ခင်တွယ်ခြင်း တို့ ရောပြွမ်းအပ်သော အချစ်ဖြင့် ချစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုစေကာမူ

ယခုကဲ့သို့ နီးကပ်စွာ နေရသည့်အခါ၌ အဖို-အမ သဘာဝ လှုံ့ဆော်မှုတွင် သာယာကြည်နူးမိရာ၊ မိမိ အချစ်မှာ မမြဲနှစ် ပြောသကဲ့သို့ စင်ကြယ်သော အချစ်မှ ဟုတ်ပါလေစဟုတွေးမိသဖြင့် ကိုစောလွင်မှာ ဤသို့ ချောက်ချားမိခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“ဟော....ကိုလွင်၊ ရထားတောင် လာနေပြီ”

ပကတိ ချိုသာလှသဖြင့် မမြဲနှစ်၏ အသံသည် ကိုစောလွင်၏ အတွေးအား အဝေးသို့ လွင့်စင်စေခဲ့ပေပြီ။

x x x

“ဟင်.... သမီး၊ ဒီနေ့တော့ ပြန်လာတာ စောလှချည်လား....”

ဒေါ်နှင်းဝေသည် ခါတိုင်းနေ့များကဲ့သို့ မိုးချုပ်ခြင်းမရှိဘဲ၊ စောစောပြန်ရောက်လာသည့် မမြဲချစ်အား ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့....၊ ဒီနေ့ မေမေ့ကို ပြောစရာရှိလို့၊ တမင် စောစော ပြန်လာတာ မေမေ”

မမြဲချစ်သည် အင်္ကျီနှင့် ထမိတို့ကို ပင် မလဲလှယ်တော့ဘဲ လက်တွင် အထုပ်တခုကို ကိုင်ကာ ဒေါ်နှင်းဝေအနီးသို့ ဝင်၍ ကပ်ပြီးမှ....

“ဒီနေ့လေ.... ချစ်ချစ် ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း- မော်လမြိုင်က မော်လီဆိုတာနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်။ ချစ်

ချစ် အခုလို စာတိုက်ကြီးမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်ဆိုတာသိတော့- ပင်ပန်းတယ်တဲ့။ သူနဲ့အတူလိုက်ပြီးတော့ သူတို့အကို ဖွင့်ထားတဲ့စတိုးမှာ လုပ်ရအောင်တဲ့။ အဲဟိုမှာဆိုရင် လခလဲကောင်းတယ်တဲ့။ နောက်ပီး-သူကလဲ ချစ်ချစ်နဲ့ အတူနေချင်သတဲ့။ သူနဲ့အတူလုပ်တဲ့ အရင်စာရေးမကလဲ အိမ်ထောင် ကျသွားလို့ လူလိုနေသတဲ့။ အဲဒါ.... မေမေ ဘယ့်နယ်သဘောရသလဲလို့ လာမေးတာ... ပြန်ချင်တဲ့အခါ ပြန်လာနိုင်ပါတယ်တဲ့....”

“ဟိုတုန်းက- သမီးနဲ့ အတူတူ အိမ်လိုက်လိုက်လာတဲ့ - မော်လီ မဟုတ်လား....။ အခု သူတို့က မော်လမြိုင်မှာကိုး။ တကယ်ဆိုတော့ အမေ့စိတ်ထဲမှာ သမီး ဒီလို ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်နေတာကို ဘယ်ကြည့်ရက်နိုင်ပါ့မလဲ....။ အခုလို သက်သက် သာသာနဲ့ နေရမယ့် နေရာမျိုးကို သမီးသွားချင်တယ်ဆိုရင်.... မေမေကတော့ စိတ်ချပြီးသားပါကွယ်....သွားနိုင်ပါတယ်.... ဒါပေမယ့်....”

ဒေါ်နှင်းဝေ၏ စကားမဆုံးမီ မမြဲချစ်သည် ဝမ်းသာ အားရစွာ- ဒေါ်နှင်းဝေ၏ ခါးကို- ဖက်လိုက်ကာ “မေမေရာ.... စိတ်ချပါ....”ဟု

ပြောပြီး၊ ထခုန်တော့မတတ် ဖြစ်နေလေ၏။

“ဒါပေမယ့်.... အို-ဒီလို ကမျောသောပါး လုပ်လို့ မပြီးဘူး။ ချစ်ချစ်ဟာ အမကြီးကိုလဲ တိုင်ပင်ပါအုံး။”

“ဟင်.... မမနှစ်ကို ပြောရအုံးမယ်....”

မမြချစ်၏ မကြည်လင်သော အသံကို အနားတွင်ထိုင်ကာ အစအဆုံး နားထောင် နေသူ မမြသစ် မှာ ကောင်းစွာကြားလိုက်ရလေသည်။

အတော်ကြာသောအခါ မမြနှစ် ပြန်လာလေတော့သည်။

“ကဲ- မမကြီး၊ တနေ့လုံး ပင်ပန်းလာတာ ရေချိုးကြစို့လား....”

မမြသစ်သည် ပြန်လာခဲ့သည်မှာ ယခုအထိ တိတ်ဆိတ်စွာ အမောဖြေနေခဲ့သူ မမြနှစ်အား ရေချိုးရန် တိုက်တွန်းခဲ့သည်သာမက၊ ရေချိုးခန်းသို့ပင် အတူတွဲ၍ ရေချိုးရန် လိုက်ပါလာခဲ့လေတော့သည်။ ရေချိုးခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ခဲ့ကာ မမြနှစ်၏ ရေလောင်းပေးခြင်းကို ခံယူနေရာမှ မမြသစ်သည် စကား စ၊ လေသည်။

“မမကြီး.... ဒီနေ့လေ- မမချစ်ရယ်.... အစောကြီးပြန်လာပြီး မေ မှေကို ပြောနေတယ်။ မော်လမြိုင်က သူ့သူငယ်ချင်း မော်လီဆိုတာနဲ့- ဒီနေ့တွေ့ခဲ့သတဲ့။ အဲဒါ မော်လီက

မမချစ် စာတိုက်မှာ လုပ်တာ ပင်ပန်း ပြီးလခနဲလို့တဲ့။ သူတို့ မော်လမြိုင်က သူ့အကို ဖွင့်ထားတဲ့ စတိုးမှာ အတူအလုပ်လုပ်ရအောင်.... လိုက်ခဲ့ပါဆိုလို့ လိုက်သွားချင်တယ်တဲ့။ မေမေက ကောင်းသားဘဲ ဆိုတာနဲ့ အခု အခန်းထဲမှာ....အင်္ကျီတွေ ထမီတွေ ခေါက်နေတယ်။။ နောက် သုံးရက်နေရင် သွားမယ်တဲ့--”

ထိုစကားတို့ကို ကြားရသည့် အခါ မမြနှစ်မှာ မိမိ၏ အိမ်သားတစ်စု၏ အရေးကို မတွေးဘဲ- မိမိတကိုယ်ကောင်းအတွက် အိမ်မှထွက်ရန်ကြံသည့် မမြချစ်၏ စိတ်ထားအတွက် အစဉ်းစားရ ခက်မိလေ၏။ ယခုတလော မမြချစ်၏စိတ် လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေပုံကို အကဲခတ်မိသော်လည်း မိမိကိုယ်တိုင် ကိုစောလွင်၏ အချစ်ရေးဖြင့် လုံးထွေး ရစ်ပတ်ခြင်း ခံနေရသောကြောင့် ညီမများကိုပင် ဂရုမစိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်တင်မိလေသည်။

ထို့ကြောင့်-မမြသစ်အား မည်သို့မျှ ပြန်မပြောဘဲနေကာ ရေကိုသာ လောင်း၍ ချိုးနေလေ၏။ ထိုအခိုက်-ဇက်ကို ကိုင်စမ်း နေသော မမြသစ်သည်-

“ဟင်....မမကြီး၊ ဇော်ကြောတွေ ကလဲ တင်းလိုက်တာ--၊ သစ်သစ် နှိပ်ပေးမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ--

“အောင်မယ် သစ်သစ် နှိပ် တတ်လို့လား”

“တတ်လို့ရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ် မလဲ မမကြီးရဲ့။ မေမေ ပြောပြ သင်ပြ ထားတာတွေ မှတ်ထားပီး၊ မမကြီး ဇော်ညောင်းပြေပါစေလို့- နှိပ်ပေး မယ်ပြောတာ--”

မမြနှစ်သည် မမြသစ်၏ စကား ကြောင့် ရင်ထဲတွင် နင့်ကနဲ ဖြစ်သွား လေ၏။

“နောက်ပီး- သစ်သစ်လေ....၊ အနင်းအနှိပ် တတ်ချင်တယ်။ တကယ် ဆိုတော့ တယောတို့ ဘာတို့က လူ ချမ်းသာတွေ အတွက်သာ ဖြေဖျော် နိုင်မှာ....။ ဆင်းရဲပြီး အလုပ်ပင်ပန်း တဲ့လူတွေကျတော့ နင်းနှိပ်ပေးမှ ကောင်းတာ။ ဒီတော့မှ- မျက်စိမမြင် ပေမယ့်-- လူတိုင်းက ခင်မင်မယ် မဟုတ်လား....”

“အို....သစ်သစ်....။ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ ခလေးရယ်...။ ဒီလို အားငယ် စရာတွေ မပြောစမ်းပါနဲ့ ကွယ်။ မမကြီးပြောခဲ့ဘိ မဟုတ်လား။ မမကြီး တသက်မှာ- ညီမလေးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မခွဲဘူး။ ညီမလေး စိတ် ချမ်းသာအောင် ဘာမဆို ဖန်တီး

မယ်....။ အခု ညီမလေးမျက်စိတောင် မွေးကတဲက မမြင်တဲ့ ဝမ်းတွင်းပါ မို့....ကုမရလို့ နေရတာ....။ ကုလို့ များရမယ်ဆိုရင်လေ.... မမကြီး ကိုယ် ကို ရောင်းပြီး ကုမယ်....။ ဒါတွေ တွေးပြီး- ဝမ်းမနဲပါနဲ့ကွယ်....”

မမြနှစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို-- မမြသစ်၏ နဖူးပြင်အား နမ်းရှုံ့ လေ၏။

ညီမနှစ်ယောက် ရှိသည့် အနက် တယောက်မှာ အိမ်မှထွက်ခွာရန် ကြံ နေကာ၊ ကျန်တယောက်မှာမူ.... လူ တကာနှင့် ဝင်ဆန့်အောင် ကြံဆောင် နေ၏။ သူတို့တတွေ ဤသို့ ကြံဆောင် နေကြခြင်း၏ - အကြောင်းမှာ.... အိမ်ထောင်၏ မပြည့်စုံမှုကြောင့် မဟုတ်ပါလော။ ထိုသို့ မပြည့်စုံခြင်း မှာလည်း အမကြီးဖြစ်သော မိမိ၏ တာဝန် မကျေပြန်ခြင်း၊ ပြည့်စုံအောင် မဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ကြောင့်လား ဤသို့ကြံကြသည်ဟု တွေးမိသည့်အခါ တွင် မမြနှစ်မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိပြန်လေသည်။

ရေချိုးပြီး၍ ညစာထမင်းပွဲ ပြင် တော့မှ ဒေါ်နှင်းဝေသည် မမြချစ်၏ စကားကို ဖောက်သည် ချလေ၏။ မမြနှစ်ထံမှ မည်သို့သော အဖြေထွက် လာလိမ့်မည်နည်းဟု-- မမြချစ်သည် နားစွင့်၍ နေစဉ်....မမြနှစ်က....

သိပြီးပါဘီ.... မေမေ၊ မေမေ သဘောတူရင်တော့.... အနှစ် ဘာမှ မပြောလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့်- အနှစ် စိတ်ထဲကတော့..... တယ်မကောင်းဘူး.....”ဟု ပြောလိုက်ရာ၊ မမြချစ်မှာ ချက်ချင်းပင်....

“ဒါဖြင့်.... မမနှစ် သဘောမတူဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား....” ဟု မေးလိုက်ကာ၊ နှုတ်ခမ်း စုထားလေ၏။

“သဘောမတူဘူးလို့ မဆိုလိုပါဘူး၊ ချစ်ချစ် စဉ်းစားကြည့်စမ်း.... အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာ.... အခုနေပင်ပန်းပေမယ့်လဲ.... နောင်- စာတိုက်ဗိုလ်တို့ ဘာတို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့အထိ တက်လမ်းရဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ကုမ္ပဏီမှာ စာရေးလုပ်တယ်ဆိုတာက ဘယ်တော့မှ စာရေးဘဝက မတက်နိုင်ဘူး။ မော်လီတို့က ဘယ်လောက်ခင်တယ်ဆိုပေမယ့်.... မမ အဖို့မှာတော့- ချစ်ချစ်တခြားသွားနေတာကို နဲ့နဲ့မှ စိတ်မချဘူး။ ဘာဘဲ ပြောပြောနေခင်းအလုပ်ထွက်လုပ်လိုက်ကြ၊ ညကျရင် ညီအမတတွေ စုပြီး-ရယ်လိုက်မောလိုက် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေရတာ မကောင်းဘူးလား။ မမ စိတ်ထဲမှာ ချစ်ချစ်ကို တသက်လုံး အလုပ်လုပ်ခိုင်းမှာမှ မဟုတ်ဘဲ။ မမကြီးကျောင်း တကျောင်းကျောင်းမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီး ဖြစ်အောင် ကြိုးစား

နေတယ်။ ကျောင်းအုပ်ကြီးဖြစ်လို့ လခ ကောင်းလာရင် ချစ်ချစ်တို့ကို အိမ်မှာဘဲ အေးအေး ထားမယ်....။ မေမေလဲ အိုလှပြီ။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီအိမ်က ခွာပြီး တခြားကို သွားမယ်ဆိုတဲ့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ ပြောမနေဘဲ၊ အိမ်မှာဘဲ နေပါလားကွယ်။ ဘယ်သူဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်နေရာဟာ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုဆို၊ ကိုယ့်အိမ်ထက် မသာပါဘူးကွယ်။ ဟုတ်လား.... ချစ်ချစ်၊ စဉ်းစားစမ်းပါ ညီမရယ်....”

“အို....သိပါတယ်.... မမရယ်။ ချစ်သိပါတယ်။ မမနှစ်က ချစ်ချစ် လုပ်တာ ပြောတာဆိုရင် ဘယ်တော့မှ အကောင်းထင်တာ မဟုတ်ဘဲ။ တော်ပါဘီ။ နောက်များ ကိစ္စရှိရင် ဘယ်သူ့မှ မတိုင်ပင်တော့ဘူး။ ချစ်ချစ် ခလေးလေး မဟုတ်ပါဘူး။ မမရယ်....။ကိုယ့်အကြောင်း ကိုသိပါတယ်....”

မမြချစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထမင်းစားပွဲမှ ထလေရာ၊ အနားတွင် ထိုင်နေသည့် မမြသစ်က “အို.... မမချစ်ကလဲ.... မမကြီးက အကောင်းပြောတဲ့ဥစ္စာ....”ဟု ပြောသည့်တိုင် မမြချစ်ကား ဂရုမထားချေ။

“ဟင်.... ချစ်ချစ်--ဒါ- စိတ်ဆိုးစရာ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ ချစ်ချစ်ရဲ့ ဆန္ဒကို မမနှစ် မတားဆီးရသေးပါ

လားကွယ်။ ချစ်ချစ်စဉ်းစားဘို့ ပြော
တာ။ ချစ်ချစ် ဒီလောက် သွားချင်ရင်
သွားနိုင်ပါတယ်။ ဟိုမှာက ဒီအိမ်
ထက်သာမယ် ထင်ရင်လဲ သွားပေါ့။
ဒါပေမယ့်.... ဘာမဆို စဉ်းစားပြီးမှ
ဆုံးဖြတ်တတ်အောင် ပြောပြတာ
ပါ....”

“ချစ်ချစ်လဲ အများကြီး စဉ်းစား
ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာပါ။ အရမ်းမလုပ်
ပါဘူး....”

“အေးလေ.... ချစ်ချစ် ဒီလို စဉ်း
စားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်တာဆိုရင်တော့....
ကဲ-- ချစ်ချစ်သဘောပေါ့ကွယ်။ မမ
တာဝန်ကုန်ဘိ....”

ဤတွင်မှ ဒေါ်နှင်းဝေမှာ မနေ
သာတော့ဘဲ.... “သွားပါစေ- သမီး
ရယ်....။ သူ စိတ်ချမ်းသာရင် ကျေနပ်
တာဘဲ။ တို့အတွက် မပူပါနဲ့ကွယ်”
ဟုဝင်ပြောလေတော့သည်။

“ဒါပေမယ့် တခုတော့ မှာလိုက်
ပါရစေ ညီမရယ်--။ တကယ်လို့ ဟိုမှာ
နေတုန်း ချစ်ချစ်ကိုယ်တိုင် မဆုံးဖြတ်
မဝေခွဲနိုင်တဲ့ ကိစ္စတွေ ပေါ်လာရင်
မမကြီးကို လာတိုင်ပင်ဘို့ မမေ့နဲ့
နော်....။ ဟုတ်လား- ဒါဘဲ....”

ထိုနေ့ညတွင် မမြနှစ်မှာ တော်
တော်နှင့် အိပ်မပျော် နိုင်တော့ရှာ။
ငယ်စဉ်ကပင် ကပြားမ ကလေးတွေ
နှင့် ပေါင်းကာ ရဲတင်း ဖျတ်လတ်၍

ခေတ်ဆန်လွန်းသည့် မမြချစ်အား
တစောင်းလှည့်၍ ကြည့်နေမိ၏။ အလှ
ပြင်မှုတွင် မရောင့်ရဲ နိုင်ခဲ့သည့် မမြ ချစ်၊
အပျော်အပါးတွင် စိတ်ဝင်စား သည့်
မမြချစ်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မခံလို သည့်
မမြချစ်။ သူကား အသက် ၁၉နှင့်မျှသာ
ရှိသေးရာ ထိုမျှအသက် အရွယ်တွင်
မဆို စလောက်သော ဗဟုသုတ
အတွေ့အကြုံကလေးနှင့် ရပ်ဝေးတရွာသို့
ခွဲခွာသွားရန် ကြံနေ ခြင်းမှာ ဝဠာပြင်တွင်
ထင်သလို ပျံ သန်းနေသည့်
ခိုကန်းကလေးနှင့် တူ နေတော့သည်ဟု
စဉ်းစား မိသော အခါ.... မမြနှစ်မှာ
သက်ပြင်းကိုသာ ချမိလေတော့သည်။

“အို.... မျက်စိမမြင်သည့် ခို
ကလေးသည်ကား ဘယ်ဆီ ဘယ်
စခန်းသို့ မျှော်မှန်း ရော်ရမ်းကာ ပျံ
သန်းလေဘိသနည်း။ တောအထပ်
ထပ်၊ တောင်အသွယ်သွယ်- လယ်ပြင်
အထွေထွေတို့ကြောင့်၊ အဆုံးအစကို
ပင် မထင်မြင် မခန့်မှန်းနိုင်သည့် လော
ကအလယ်ဝယ် သင်ကား ဘယ်ဌာနီ
သို့ ရည်ရွယ်ဘိသနည်း။ ဤတော-
တောင်-ရေ-မြေ ဟူသမျှ တို့သည်
သင်နားလိုရာ အရပ်တွင် နားရန် ဖန်
တီးလျက် ရှိသော်လည်း မိုးသက်မုန်
တိုင်းကား သင့်အား သနား ညွှာ
တာလိမ့်မည်မထင်”

ချစ်-အဏ္ဏဝါ။

တနေ့ကုန် တရက်ကြူး၍ မုတ်
သုန်လေသွင်းကာ မြူးသည့် ဝါဆို
ဦးသို့တိုင်ခဲ့လေပြီ။

“ကဲ.... ဒီဝါဆိုမှာ.... ပုသိမ်က
ဦးလေးတွေ သွားကန်တော့ရမယ်။
ဟုတ်လား မောင်စောလွင်....” ဟူ
သော ဦးကျော်ဒင်၏ အမိန့်အရ၊
ဝါဆိုလ၊ ကျောင်းပိတ်ရက် ကျပါက၊
ပုသိမ်သို့ သွားတော့မည်ဖြစ်သော
ကိုစောလွင်မှာ လွန်စွာ စိတ်ပျက်နေမိ
၏။ ဦးကျော်ဒင်၌ ကိုစောလွင်နှင့်
ကိုလှခင် ဟူ၍ သားနှစ်ယောက် ရှိ
သော်လည်း- သားကြီး ကိုလှခင်မှာ
မော်လမြိုင်မှ ဆန်စက် သူဌေး သမီး
တယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ကျနေ သ
ဖြင့် မော်လမြိုင်တွင်ပင် နေထိုင်လျက်
ရှိရကား၊ သားငယ် ကိုစောလွင်နှင့်
သာ နီးကပ်စွာ နေရသဖြင့် အရာရာ
အလိုလိုက်ထားခဲ့ရာ- ကိုစောလွင်မှာ
ယခုအခါတွင် ဦးကျော်ဒင်၏ စကား
ကို ပယ်ဖျက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ရှာ။
ထို့ကြောင့်ပင် စိတ်ညစ်ညစ် ရှိတိုင်း
ဓာတ်စက်တွင် ဓာတ်ပြားများကို
မရပ်မနားဘဲ တချပ်ပြီးတချပ် ဖွင့်နေ
မိလေရာ တိတ်ဆိတ်လျက် ရှိသော
ညခင်းမှာ ဓာတ်စက်သံဖြင့် ဆူညံ
လျက်ရှိလေသည်။

တိုင်ကပ်နာရီသည် ရှစ်ချက်မြည်
လိုက်လေ၏။ အတန်ကြာသောအခါ
တရှုပ်ရှုပ်မြည်သော ခြေသံနှင့် တကွ
မမြေနစ် ဝင်လာလေ၏။

“မိုးချုပ်လိုက်တာ- အနှစ်ရာ....
အခုမှ လာရသလား....”

ကိုစောလွင်သည် ခရီးရောက်
မဆိုက် အပြစ်တင်လိုက် လေ၏။

“သစ်သစ်ကို ခေါ်တာ မလိုက်ဖူး
ငြင်းနေတာနဲ့ မိုးချုပ် သွားတယ်။
အစောချည်း ကတည်းက လာမလို့ပါ
ဘဲ”

“အော်.... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရတယ်။ ဒါ
ထက် သစ်သစ် တယောက် အခု
တလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ-မသိဘူး။
ကိုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ဘုတုတုနဲ့
အရင်နဲ့ကို မတူဘူး။ မေးပေမယ့်
ပြောချင်မှ ပြောတယ်....”

“ဒါလား.... ဒါက-- အို ရှင်းရှင်း
ပြောရရင် သူ့စိတ်ထဲမှာ အနှစ်ကို
သူတယောက်ထဲဘဲ ခင်ချင်တယ်။
ချစ်ချင်တယ်။ သူများ မချစ်စေချင်ဘူး
ဆိုတဲ့ ခလေးစိတ် မကုန် သေးလို့
ပါ....”

မမြေနစ်သည် စကား အဆုံး၌
ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်ကာ ငေး၍နေ
လေ၏။

“ဟင်.... ဘာဆိုင်လို့လဲ....။
ကိုတို့ရဲ့ အချစ်ကိစ္စဟာ-- သူတို့ နှောင့်

ယှက်ဘို့မှ မဟုတ်ဘဲ။ အခုလဲ သူ့ကို စိတ်ဒုက္ခမပေးဘူး၊ နောင်ကိုလဲ ပေး မှာမဟုတ်တဲ့ အပြင် ပိုပြုစုမှာကို ဘာစိုးရိမ်းစရာလိုသလဲ....”

“ဒါပေမယ့်.... သူ့ခမျာ အနှစ် ကို အားကိုးနေရှာတာ”

“အော်.... ဒါဖြင့်.... လက်စ သတ်တော့ သူ့အမကြီးကို သူ များ ဘုန်းမှာ စိုးလို့ကိုး.... ”ဟု ကိုစော လွင်သည် ညည်းတွားရင်း၊ မမြနှစ် ကို သေချာစွာ ကြည့်မိလေ၏။ တပတ် ရှိဆံ့ထုံးတွင် အဖြူရောင်နှင့်ဆီပွင့်ကို ပန်ကာ သနပ်ခါးရေကြို လိမ်းကျံ ထားသည့် မျက်နှာ၊ ရောင်စုံပွင့်ရိုက် အင်္ကျီနှင့် အပြာရောင် တိုဘရက်ကိုး ထမိတို့ကို ဆင်မြန်းထားသည့် မမြနှစ် ၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေရာမှ “ဒီကဖြင့် သူ့အမကြီး ကို တခါမှ သေသေချာချာ မချစ်ဘူး သေးဘဲနဲ့များ- လူကို.... လူကို.... စကားမပြောဘဲနေလို့....”ဟု ပြော ပြောဆိုဆို မမြနှစ်အား ရင်ခွင်သို့ ဆွဲဝင်သိမ်းပိုက်လိုက်လေ၏။

“အို.... ကိုလွင်.... ဒီလိုမလုပ်နဲ့ ကွယ်....”

မမြနှစ်သည် ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ရုန်း လိုက်ပြီး “ဓာတ်စက်ဖွင့်မှာ ဖွင့်ပါ။ ဓာတ်စက် နားထောင် ရအောင် သွားမယ်ဆိုပြီး ပြောလာတာ။ ဓာတ်

စက်ဖွင့်သံမကြားရင် ဝှက်ကျနေအုံး မယ်”ဟု ပြောရလေ၏။

ဤတွင်မှ ကိုစောလွင်မှာ ကဗျာ ကယာ အရက်ပြေ ဓာတ်စက်ကို ဖွင့်ရ လေတော့သည်။ ဂရုဏာ မကင်းသည့် မမြနှစ်မှာ ခပ်ရွရွထိုင်နေရာမှ “အနှစ် ကို စိတ်မဆိုးနဲ့နော်” ဟု တောင်း ပန်ပြီးမှ “ဘာပြောမလို့ ခေါ်တာ လဲ....”

“ဖားသားကြီးက ကိုကို ပုသိမ် သွားပြီး ဦးလေးတို့ကို ကန်တော့ရ မယ်တဲ့။ အဲဒါပြောမလို့....”

“ကောင်းသားဘဲ။ ကျောင်းပိတ် တုန်း လယ်ရတာ၊ ဟန်ကျတာပေါ့”

မမြနှစ်၏ အေးဆေးလှသော အသံကြောင့် ကိုစောလွင်မှာ အံ့အား သင့်သွားပြီး “ဒီလိုဆိုတော့ အနှစ်နဲ့ ဘုရားသွားဘို့ ကြံထားတာ ဘယ်ဖြစ် တော့မလဲ.... သိပ်ခက်တယ်” ဟု ခလေးငယ်ကဲ့သို့ ပြောနေလေရာ “အို- အနှစ်လဲ ဒီလိုဘဲပေါ့။ ဒါပေ မယ့် စစ်ထဲ လိုက်ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သုံးလေးရက်နေ ပြန်လာမှာဘဲ မဟုတ် လား”ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ် ပြောလိုက်ရာ ကိုစောလွင်မှာ ပြုံး၍ နေရလေသည်။

အခြား မိန်းမပျိုသာ ဆိုပါက မောင်မယ်ယှဉ်တွဲကာ ဆင်နွဲ့ကြသည့် ဝါဆိုပွဲသို့ သူများနည်းတူ သွားရန် ပူဆာမည်ဖြစ်သော်လည်း ယခုမှာမူ-

ပူဆာဘို့ ဝေးစွ။ ရပ်ဝေးသို့ပင် အေး
အေးဆေးဆေး သွားခိုင်းနေလေရာ
ကိုစောလွင်မှာ ပြုံး၍သာ နေသော် လည်း
စိတ်ထဲတွင် ဘာလိုလို ဖြစ်မိ လေသည်။

နောက်တနေ့နံနက်မူ ကိုစောလွင်
မှာ ပုသိမ်သို့ သွားရလေသည်။ မမြနှစ်
ကား အိမ်အလုပ်ကိစ္စများကို လုပ်ရင်း
ဥပုသ်စောင့်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ရ
ရှာလေသည်။ ထိုမှ မမြသစ်ကို ခေါ်
ကာ ကိတ်မဲ့များဖြင့် ဦးကျော်ဒင်
အား ကန်တော့ရန် လာပြန်လေသည်။

“အို အနှစ်တို့ ညီအမ ပါလား။
အနှစ်တို့လို မိန်းခလေးမျိုးတော့
ရှားပါတယ်။ တနေ့-တနေ့ ကျောင်း
သွားပြီး သူများလဲ သင်ပေးသေးတယ်။
ကိုယ်ကလဲ သင်ယူသေးတယ်။ အိမ်
ရောက်ပြန်တော့လဲ အိမ်အလုပ် မလစ်
စေရ။ မိဘ တာဝန်ကိုလဲ ကြေပြန်
အောင်လုပ်သေး..... အင်း ဒီလို မိန်း
ခလေးမျိုးများ မွေးထားရရင် ဟား--
ဟား-- ဘယ့်လောက် ဟန်ကျလိုက်
မလဲ။ ချစ်ချစ်ကတော့ မော်လမြိုင်
သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေ။ တယ်တော် တဲ့
ညီအမတွေ။ အေး- ငယ်ငယ်
ရွယ်ရွယ်မှာ ပင်ပင်ပန်းပန်း လုပ်တာ
ဟာ မမှားဘူး။ ဒါမှ ကြီးတော့ သက်
သာမယ်”

ဦးကျော်ဒင်၏ စကားသံများကား
မမြနှစ် အဖို့တွင် ရှက်ခြင်းနှင့် ရောပြွမ်း
သည့် ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်စေသော် လည်း
မမြသစ်မှာ နစ်မြို့ခြင်း မရှိနိုင်ခဲ့။

× × ×

ကိုလွင်- အချစ်ဆုံး-အနှစ်.....

ကိုတော့ မနေ့ကဘဲ ပုသိမ်
ရောက်တယ်။ ဒီကနေ့ပြန်ချင်လှပြီ။
နေပါအုံး ဆိုလို့သာ နေရတယ်။
နည်းနည်းလေးမှ မပျော်ဘူး။ လူကြီး
တွေဟာ ဘာမှ အလိုက် ကန်းဆိုး
မသိတတ်ဘူး။ ကိုတော့ အနှစ်ကို
သိပ် လွမ်းတာဘဲ.....။ အနှစ်ရော
မလွမ်းဘူးလား..... ဟင်..... ဟင်...
မလွမ်းဘူးလား.....။

ဒီအချိန်ဆို ဘုရား ပေါ်မှာ
လူတွေ ပြည့်နေမှာဘဲ နော်.....။
ကိုသာရှိရင်အနှစ်နဲ့ အတူ ဘုရား
သွားပြီး ဖူးရ-ဘယ့်လောက် ပျော်
စရာ ကောင်းလိုက်မလဲ- လို့ အခု
တော့ မိုးကလဲ တစ်မိမိမို့ ကိုနဲ့
အနှစ်နဲ့ ဆွေးနွေးဘူးခဲ့တဲ့ နတ်
ရှင်နောင်ရဲ့ မိုးဘော ရတုတခုကို
သွားသတိရမိတယ်။

“စက်ခြည်လျှံဝေ၊ ကျူးသံ
ခြေနှင့်၊ ရွာစေမလင်း၊ ဖြည်းလေ
သွင်းကာ၊ ရင်တွင်းငြိမ့်မျှ၊ ချမ်းစိမ့်
လှ၏။ သိင်္ဂီရည်လေး၊ ပြစ်မျိုး

ဝေးနှင့်၊ ပိုက်ထွေးတူစုံ၊ ပျော်ရ တုံမှု၊ မခြုံသော်မျှ၊ လုံလှတော့ မည်၊ မှတ်သည်ကိုသာ၊ ဖော်ကွာ နှောင့်နှေး၊ ချစ်သူဝေးခဲ့၊ တွေး၍ ခြုံလည်း၊ မလုံချမ်းမြ၊ လွမ်းဆေး ကြသည်။ သည်းထဲကိုသာ ချွေ တော့သည်....” တဲ့။

မှတ်မိတယ်-မဟုတ်လား...။ ကိုလဲနတ်ရှင်နောင် ရတုတွေထဲက ဒီဟာပါမှ သုံးလေးပုဒ်လား ရ တယ်။ လာပြီး တိုက်ဆိုင်နေလို့ ရေးထည့်လိုက်တာဘဲ....။ တကယ် လွမ်းလာတော့ ဘာတွေ ရေးရ မှန်းတောင် မသိတော့ဘူး.... ။ အင်း.... ဘယ်တော့များမှ တူ နှစ် ကိုယ် နီးရပါ့မလဲ.... နော်....။ ရှေ့နှစ် ဝါဆိုကျရင်တော့ အခုလို လွမ်းရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး ထင် ပါရဲ့။ နှစ်ယောက်သား ဘုရား တွေဖူး လူကြီးတွေ ကန်တော့ အို.... သိပ်ပျော်မှာဘဲနော်....။ အော်.... ဒါထက်.... ကို- ဟိုနေ့ ညက စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လို ဖြစ် သွားမှန်း မသိလို့ ကျွန်ုပ်တို့မိ တာကို စိတ်မဆိုးနဲ့ ဝေဠုမြတ်စွာ လေးရယ်၊ စိတ် မဆိုးဘူး ဆိုတာ တော့ ယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့်.... ရိုင်းတယ် ထင်မှာစိုးလို့ တောင်း ပန်တာဘဲ။

ကဲ... ရေးစရာလဲ မရှိဘူး....။ တော်ပြီ- လပြည့်ကျော် ၂- ရက် လောက် ကျရင်တော့ ပြန်ရောက် လာပါလိမ့်မယ်....။ မောင်တော် ကုန္တကုမ္မာဖြင့် လွမ်းလှပြီ။

‘အနှစ်အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ကိုလွင်’ မမြနှစ်သည် စာကို အဆုံးအထိ ဖတ်ပြီးသောအခါ အသာ အယာ ခေါင်းညိတ်မိရာမှ သက်ပြင်း မသိ မသာ ချမိလေ၏။ အံ့ဆွဲတွင်းမှ စာ အုပ်တစ်ခုကို ထုတ်ယူ ပြန်လေသည်။ ထိုစာအုပ်ကား.... မိမိ အချစ်စခန်း၏ လမ်းစကို ဖော်ခဲ့သည့် ချစ်လက်ဆောင် စာအုပ် ‘**ရတနာ့ကြေးမုံ**’ ဝတ္ထု။ သူသည် လက်တွင်းမှ စာရွက်ကို စာအုပ်တွင်းသို့ ညှပ်လိုက်ပြီး၊ စာ အုပ်ကို ယုယစွာ ပိုက်ထားမိလေ၏။

“မမကြီး.... ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလှချည်လား.... ဘာလုပ်နေ တာလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို- အနားသို့ မမြ သစ် ကပ်လာလေရာ....၊ မမြနှစ်တွင် ရုတ်တရက် လန့်သွားပြီးမှ “စာဖတ် နေတယ်- ညီမလေး”

“ဘာစာအုပ်လဲ- ဘာအကြောင်း လဲ....”

“ရတနာ့ကြေးမုံဆိုတဲ့ ဝတ္ထုပါ။ ညီမလေးနားထောင်မလား-။ မမကြီး ဖတ်ပြမယ်-”

“နားထောင်မှာပေါ့ မမကြီးရဲ့။ မမကြီးဟာလေ-- ဘာမဆို အလိုက် သိပ် သိတာဘဲ နော်။ ဒါကြောင့် သစ်သစ်က ချစ်တာ- သိရဲ့လား....”

× × ×

ပုသိမ်မှ ပြန်လာသော ကိုစောလွင် သည် ခြံဝင်းသို့ အဝင်တွင် အညောင်း ပြေ လမ်းလျှောက်နေသော မမြသစ် နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလေ၏။

“ဟော... သစ်သစ်၊ ကိုလွင်လေ ခုဘဲ ပုသိမ်က ပြန်လာတယ်” ဟု ခယ်မ လောင်းကလေးအား ရယ်သွမ်းသွေး လိုက်သော်လည်း မမြသစ်မှာ မူ ဂရုမစိုက်သည့်ပမာ “ဟုတ်ကဲ့” ဟု သာပြောလေ၏။

“အားလုံး နေကောင်းကြ ရဲ့လား” ဟု မေးသည့်အခါတွင်လည်း- “ကောင်းသားဘဲ” ဟူသော စကား တခွန်းသာ ဆိုကာ- စမ်းစမ်း စမ်းစမ်း နှင့် ဆက်၍ လျှောက်သွားသဖြင့် ကိုစောလွင်မှာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ် သွားလေ၏။

အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာသောအခါ ဒေါ်နှင်းဝေအား တွေ့ရပြန်လေသည်။

“ဟော- မောင်စောလွင်- ပြန်လာ မှကိုး။ ကိုကျော်ဒင်တော့ ပွဲရုံသွားဘီ။ ဒေါ်ဒေါ်ဘဲ ရှိတယ်”

ကိုစောလွင်ကား ဒေါ်နှင်းဝေ၏ စကားကို မကြားလို။ သူကြားလိုသည်

မှာ မမြနှစ်၏ သတင်းသာဖြစ်လေရာ- “ဒေါ်ဒေါ်တို့ အိမ်သားတွေ နေ ကောင်းကြရဲ့လား-” ဟု ကဗျာကယာ မေးလေတော့၏။

“အော- အားလုံးဘဲ နေကောင်း ကြပါတယ်ကွယ်”

အားလုံး ဆိုပါက မမြနှစ်လည်း ပါသည်ကို ကိုစောလွင် သိပြီး ဖြစ်လေ သည်။

နောက်တနာရီခန့်ကြာသောအခါ ကိုစောလွင်မှာ အထုပ်တခုကို ပိုက်ကာ မမြနှစ်တို့ အိမ်သို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။ ခပ်သုတ်သုတ် ပြေးတက်လာသည့် ကိုစောလွင်မှာ အပြင်ဘက်တွင် ထိုင် နေသော မမြနှစ်အား အဆင်သင့်ပင် တွေ့ရလေသည်။

“အနှစ်....”

“ဟင်- ကိုလွင် ပြန်လာပြီလား-”

ကိုစောလွင်သည် လက်တွင်းမှ စက္ကူဖြင့် ပတ်ထားသော ပစ္စည်းကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်ပြီး၊ မမြနှစ် အနီးတွင် ကပ်ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ကိုယ် -- စာပေးလိုက်တာ ရလား-”

“ရသားဘဲ....”

“ဘာလို့- စာမပြန်သလဲ”

“အို- ဒီလောက် ရက်ကလေးနဲ့ များ စာပြန်နေရအုံးမလား-”

မမြနှစ်သည် မယောင် မလည်နှင့် ကိုစောလွင် အနီးမှခွာရန် ထလိုက် ရာ- အကင်းပါးသည့် ကိုစောလွင်က-

“အနှစ်-ဒီမှာ လက်ဆောင်ရလာ တယ်-” ဟု ပြောကာ၊ စားပွဲပေါ်မှ အထုပ်ရှည်ကို ဖြေလိုက်လေရာ၊ ပုသိမ် ထီးတလက် ထွက်၍လာ၏။

“အို--ဒုက္ခရှာလိုက်တာ-” စသော စကားသံမျိုးထွက်မလာဘဲ- အေးစက် စက်နှင့်ပင် ငေးကြည့်နေသော မမြနှစ် ကို တွေ့ရလေ- ကိုစောလွင်တွင် အား မလို အားမရဖြစ်မိလေ၏။ ထိုကြောင့် ပင်-

“အနှစ် ဘာဖြစ်လို့လဲ...။ နေမကောင်းဘူးလား...။” မေးမိလေ ရာ-

မမြနှစ်က-- “ကောင်းသားဘဲ ကိုလွင်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ--” ဟု ဧဇပင် ဖြေနေသဖြင့်-

“မဟုတ်ဖူး။ အနှစ်ကို ကြည့်ရတာ တမျိုးဘဲ” ဟု ပြောတော့မှ၊ သွား ကလေးများ ပေါ်ရုံမျှ ပြုံးလိုက်ပြီး “ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး” ဟု ဖြေရာက.... “သစ်သစ်ရေ...” ဟု လှမ်းခေါ်လိုက် ရာ ကိုစောလွင်မှာ ရုတ်တရက် ထ၊ ကာ မမြနှစ်၏ ပခုံး နှစ်ဖက်ကို ဆွဲယူ လိုက်လေ၏။

“အို... ကိုလွင်။ ဒီလို မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်-”

မမြနှစ်သည် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကိုစောလွင်၏ ရင်ပတ်ကို တွန်းလိုက် သဖြင့် ကိုစောလွင်မှာ နောက်သို့ ယိုင်သွားလေသည်။ ထိုအခိုက်

“ဘာလဲ မမနှစ်၊ ဘယ်သူလာနေ လဲ- အကိုလွင်လား--” ဟူသော အသံ ဖြင့် မမြသစ်ပါ ဝင်လာလေ၏။

ဤတွင်မှကိုစောလွင်မှာ ထုခွေရစွာ နေရလေ၏။ မိမိအထင်နှင့် လွဲခဲ့သော မမြနှစ်အား ကျွဲမြီးတိုမိလေသည်။

“ဟောဒီမှာ- သစ်သစ်၊ အကိုလွင် က လက်ဆောင်ဝယ်လာတယ်”

ကိုစောလွင်ကား ကြာရှည် ဆက် လက်၍ မနေလိုတော့သဖြင့် မကြာမီ နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်လေတော့သည်။

+ + +

‘မမနှစ်သို့’

ညီမချစ်ရိုသေစွာ အကြောင်း ကြားပါသည်။ ယခုမှ စာထည့် သည်ကို ခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည်။ ညီမအတွက် စိတ်မပူစေလိုပါ အရာရာတွင် မငြိုငြင်ရအောင် မော်လီနှင့်တကွ မော်လီအကိုနှင့် ယောင်းမတို့ကပါဂရုစိုက်ပါသည်။ အလုပ်မှာလည်း မများလှပါ။ နေထိုင်ရေးဆိုလျှင်လည်း ချစ်ချစ် နှင့် မော်လီမှာ တခန်းထဲ အတူ အိပ်ကြပါသည်။ တအိမ်လုံးတွင် မော်လီတို့ အိမ်သားများ အပြင်-

အစေခံများနှင့်ပါမှ ၆- ယောက်
သာ ရှိပါသည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ဝါဆိုလပြည့်နေ့က၊
မမနှစ် ၂ပုသ်စောင့်နေမယ့် အချိန်
မှာ ချစ်ချစ်တို့ ဝါဆိုပန်းရူးထွက်ခဲ့
ပါသည်။ လွန်စွာမှ ပျော်စရာ
ကောင်းပါသည်။ ဝါဆိုပန်းတွေ
ကို ကျိုက်သလွင်ဘုရားမှာ ကပ်ပြီး
မမနှစ်တို့ နေကောင်းအောင်လည်း
ဆုတောင်းပါသည်။

မမနှစ်မှာလိုက်သောစကားတို့
ကို တနေ့မှမမေ့ပါ။ ယနေ့တိုင်ချစ်
ချစ်ကိုယ်တိုင် မဝေခွဲနိုင်လောက်
သည့် ကိစ္စ မပေါ်ပေါက်သေးပါ၍
အကြံတောင်းစရာလည်း မရှိသေး
ပါ။

တအိမ်သားလုံး ကျန်းမာကြ
ပါစေ။ သစ်သစ် တယောက်လဲ
တယော....

“ဟလို.... မရွှေချစ်၊ ဘာတွေရေး
နေတာလဲ” ချစ်ချစ်သည် စာရေးနေ
ရာမှ မော်လီအား လှည့်ကြည့် လိုက်ပြီး-
“မမနှစ်ဆီ ရေးတာပါကွာ”

“ဘာတွေ များလဲကွ။ ဝါဆိုပန်း
ရူးရင်း.... ကိုခင်ဦးနဲ့တွေ့တာလား”

မော်လီသည် ရီရီမောမော ပြော
ရင်း ချစ်ချစ်အနီးသို့ ကပ်ပြီးထိုင်
လိုက်လေ၏။

“မဆန်းပါဘူးကွာ.... ယောက်ျား
လေးတယောက်က ကြိုက်တယ်လို့
ပြောပြီး....ဖက်နမ်းတာ အဆန်းမှတ်
လို့....”

မမြချစ်သည် စာကို အဆုံးသတ်ပြီး
စာအိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်း ပြောလေ၏။

“ဒါထက်-ကိုတို့ ကျောင်းမှာတုန်း
ကအကြောင်းတွေ သတိမရဘူးလား။
တနေ့တနေ့ ငနဲတွေ့ဆီက စာတွေဖတ်
နေရတာနဲ့ အချိန်ကုန်တာဘဲ။ ဒါပေ
မယ့်-ဟို ကိုညွန့်ကြည်မှတ်မိသေးလား
ဆယ်တန်းက ငနဲဟာလေ။ သူနဲ့ကျ
တော့ တိရစ္ဆာန်ရုံကအပြန် ကန်တော်
ကြီး အလယ်ကျွန်းမှာ ထိတာဘဲ။ ပထမ
တော့ တော်တော်လန့်တယ်။ နောက်
တော့လဲ မဆန်းပါဘူးကွာ” မော်လီ
သည် ပြောပြောဆိုဆို မမြချစ်ကို
အားရပါးရ နမ်းလိုက်လေ၏။

“ဟိုးဆရာ.... ဇာတ်တူသားချင်း
အမိ ကြည့်လုပ်။ ကိုယ်လဲ....ကျောင်း
တုန်းက ဆရာမြင့်ပေါ့.... ဘိုင်စကုတ်
ပြမယ်ဆိုပြီး ဈေးဦးဖောက်သွားတာ”

သူတို့ နှစ်ယောက်ကား ဗမာပြည်
ဖွားကလေးတွေ ဖြစ်ကြသော်လည်း
အနောက်တိုင်း သူတို့၏ ပေါင်းသင်း
ဆက်ဆန်ရေး စနစ်ကို ကျင့်ကြံတာ
လိုက်နာ....နေသူများ ဖြစ်လေရာ
ယောက်ျားနှင့် တွဲသည်။ အတူသွား
သည်။ လက်ပွန်း တတည်း နေသည်

စသော ကိစ္စများမှာ သူတို့အဖို့ အဆန်းမထင်။ ယောက်ျားဟူသည် သူတို့အတွက် စွဲမြဲပြီး တွယ်တာရန် အကြောင်းမရှိ။ ကစားစရာဟု ထင်မှတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့် မည်သည့် ယောက်ျားကမဆို ရုပ်ရှင်ပြမည်ဆိုက လိုက်ရန်ဝန်မလေး။ သူတို့အဖို့ လှလှဝတ်-ဝဝစား၊ ပျော်ပျော် နေရလျှင် ကျေနပ်သည်။ ယောက်ျားများတွင် လွတ်လပ်စွာ ပျော်ရွှင်နိုင်မှု ရှိသကဲ့သို့ သူတို့သည်လည်း ချုပ်ချယ်မှုကို အလိုမရှိသည်အတိုင်း ထင်ရာစိုင်း နေကြခြင်း ဖြစ်လေရာ ဘက်ညီသည့် သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်လေတော့သည်။

“အေးကွာ.... လင်မယူဘဲနဲ့ ပျော်ပျော်နေရတာ ကောင်းပါတယ်ကွာ။ လင်ယူထားရင်-ကိုတို့ ထင်သလို နေရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သူ့စကားနားထောင်နေရမှာ အခုတော့ သွားချင်ရာသွား နေချင်သလိုနေ ဘယ်သူကမှ မချုပ်ချယ်ဘူး။ ကဲ-ဒီကနေ့ ကားသစ်လဲ တယ်တဲ့။ ညကျရင်.... ရုပ်ရှင် သွားရအောင်”

မမြချစ်သည် ထိုင်ရာမှ ထ၊ ကာမော်လီ၏ ခါးကို ဖက်လိုက် လေ၏။ မော်လီလည်း အင်္ဂလိပ် သီချင်းတပိုဒ်ကို လေချွန်ရင်း လိုက်ပါသွားလေသည်။

ရမ္မက်လှိုင်း

ရှစ်ခန်းနယ်ခွင်-ထက်ကောင်းကင်ဝယ်- မင်းလွင်ဆိုင်း၍ သင်တိုင်းလွမ်းခြုံ- မိုးသားအုံနေ၏။ တမုန်မုန် တဖွဲဖွဲနှင့် ရွာနေသည့် မိုးကား၊ မစဲနိုင်အောင်ရှိတော့သည်။

တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်သည့်ပြင် ဒေါ်နှင်းဝေရော-မမြသစ်ပါ ဦးကျော်ဒင်၏အိမ်သို့ သွားနေကြသဖြင့် တယောက်ထဲကျန်ရစ်ခဲ့သော မမြနှစ်မှာ ဝါသနာအတိုင်း စာအုပ်ကို အဖော်လုပ်ရန် အံ့ဆွဲကို ဖွင့်လိုက်လေ၏။ စာအုပ်တွေအကြားမှ ရတနာကြေးမုံစာအုပ်ကို တွေ့ရသောအခါ- ကိုစောလွင်အား သတိရမိသဖြင့် စာအုပ်ကို ဖွင့်လိုက်မိပြန်သည်။ စာရွက်ခေါက်များမှာ ဣန္ဒြေရစွာ တည်နေကြ၏။

စာအချို့မှာ ရုပ်ရှင်၊ တိရစ္ဆာန်ရုံ စသည်တို့၌ နှစ်ဦးတွေ့ရန် ချိန်းသော စာများဖြစ်၍ စာအချို့မှာ ချိန်းရာသို့ ငြင်းပယ်သဖြင့် စကားနာထိုးစာများ ဖြစ်လေ၏။ ရန်ကုန်သွားချိန်- ပြန်ချိန်တွင်သာ- အတူ အတွေ့ခံကာ၊ လွတ်လပ်စွာ တွေ့ဆုံခွင့်ကိုမူ မပေးဘဲ နေသဖြင့် ကိုစောလွင်၏ မကျေနပ် ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာတို့ကို မြင်ယောင်မိလေ၏။

ထိုအအိုခိုက် “အနှစ်....” ဟူသော အသံနှင့်တကွ တက်လာသော ကိုစောလွင်အား- မမြော်လင့်ဘဲ တွေ့ရလေရာ မမြနှစ်မှာ ရင်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားမိလေ၏။

“အနှစ်တယောက်ထဲ ရှိမယ်ထင်လို့- ကိုလာခဲ့တာ”

ကိုစောလွင်သည် မမြနှစ်၏ အနီးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်လေ၏။

“ဘာလာလုပ်တာလဲ-ကိုလွင်.... နှစ်ယောက်ထဲ ဒီလိုနေတာ မကောင်းပါဘူးကွယ်....”

“အနှစ်- ကို-ဒီလိုလာတာမကြိုက်ဘူးလားဟင်.... မကြိုက်ဘူးလား”

မမြနှစ်သည် စကား မပြန်နိုင်ရှာ- အမှန်မှာ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် ပူးပူးကပ်ကပ် နေလိုသည်သာ ဖြစ်သော်လည်း မမြနှစ်မှာ မတော်တဆ မှောက်မှားမိမည်စိုး၍သာ တားရသည် ဖြစ်ရာ မည်သို့မျှ စကားမပြန်နိုင်ရှာ....

“ဘယ်လိုလဲ- အနှစ်- ကိုလွင်ကို မယုံလို့လား”

အပြင်ဘက်၌ကား-မိုးသည်မဲသည်ထက် မဲလာကာ သည်းစွာ ရွာသွန်းလျက် ရှိလေရာ မမြနှစ်၏ အိမ်အတွင်းမှာ မှောင်မဲလျက် ရှိလေသည်။

“ယုံပါတယ်- ကိုလွင်ရယ်.... ဒါပေမဲ့....”

မမြနှစ်၏ အသံသည် မိုးသံလေသံအကြားမှ အေးဆေးစွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဘာ-ဒါပေမဲ့လဲ အနှစ်ရယ်.... အနှစ်ကို ကြည့်ရတာက ကို အချစ်ကိုဘဲ မယုံသလိုလို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဘယ်တော့မှ မရှိဘူး- လက်ထပ်ကြပါစို့ရဲ့ဆိုလဲ-အေးစက်စက်နဲ့”

“အဲဒါ ခက်တာဘဲ- အချစ်ဆိုတာကလဲ ဒုဒယ် ပမာနရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုမဟုတ်ဘဲ မမြင်နိုင်တဲ့ စေတသိက်တွေဆိုတာ ကိုလွင် နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြရမှာလဲ”

ကိုစောလွင်သည် မမြနှစ်၏စကားကို အဖြေရခက်သလို ဖြစ်သွားပြီးမှ-

“ဘာ.... ဒါဖြင့်- ဝါဆိုဦးတုန်းက လက်ထပ်ဖို့ ပြောတာကို ငြင်းပယ်ရတာကရော- ဘယ်လို သဘောလဲ”

“အို-ဒါကတော့ ကိုယ်ဘယ်လိုဘဲ အိမ်ထောင်ပြုချင်ပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ ဆက်သွယ်နေရတဲ့သူ- ကိုယ့်အပေါ်မှာ မှီခိုအားထားနေရသူတွေကိုလဲ ငဲ့ရသေးတာကိုး- တော်တော်ကြာ လက်ထပ်ပြီးတော့မှ ကိုယ်တယောက်သာ ပျော်ရပြီး- တခြားသူတွေ အတွက် အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေရမယ်ဆိုရင် မခက်ဘူးလား။ နောက်ပြီး- ကိုလွင်မှာလဲ ကျောင်းနေတုန်းရှိသေးတယ်....”

“ဟင်.... ဒါဖြင့်- အနှစ်က အချစ် ထက် အိမ်သူ-အိမ်သားကို လေးစား တယ် အရေးထားတယ် ဆိုပါတော့”

“နို့.... အနှစ်ရဲ့ အဖြစ်ကိုလဲ ကြည့်အုံးမှပေါ့ ကိုလွင်ရယ်။ မေမေ ဆိုလဲ အသက်ကြီးပြီ။ ညီအမ ၂-ယောက် ရှိပြန်လဲ တယောက်က ကိုယ့်စိတ် ချမ်းသာမှုလောက်သာ ကိုယ်ရှိပြီး- အိမ်မှုတာဝန်ကို ပေလာယျက်- လုပ် ထားတဲ့သူ။ ကျန်တယောက် ကျပြန် တော့လဲ ဘယ်လိုမှ အသုံးချလို့ မရတဲ့ မျက်မမြင်....

“ဒီတော့ သူတို့တတွေရဲ့ တာဝန်ကို တခြား လူတယောက် အပေါ် ခွဲဝေ ပေးရမယ် ဆိုတာလဲ မဖြစ် နိုင်ဘူး။ အမှန်ကို ဆိုရရင် စောလွန်းပါသေး တယ် ကိုလွင်ရယ်”

ထက်ကောင်းကင်ကား မိုးချိမ်းသံ ဖြင့် ဆူညံလျက် မိုးရေအောက်ရှိ အိမ် ငယ်အတွင်း၌ကား-ငယ်ရွယ်သူ နှစ်ဦး တို့၏ မေတ္တာနှင့် ကိလေသာ စစ်ပွဲဆင် ယင်လျက်။

“ဒါထက်- အနှစ်က - ဒါလောက် တောင် စဉ်းစားနေရအောင်- အနှစ် နဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောမတူတဲ့လူများ ရှိ နေသေးလို့လား”

“သဘောမတူနိုင်စရာ အကြောင်း တော့မရှိပါဘူး။ မေမေ့ကိုလဲ မပြော ရသေးပါဘူး”

“ဒီလောက်တောင် ဝင်ထွက်နေမှ သူတို့လဲ ရိပ်မိမှာပေါ့ အနှစ်ရယ်။ ဒါကြောင့်မို့-ဒါကြောင့်မို့” ဟု ကိုစော လွင်သည် ပြောပြောဆိုဆို- မမြနှစ်၏ အနီးသို့ ကိုယ်ချင်းကပ်ကာ ရပ်လိုက် ပြန်လေသည်။

ဤတွင် မမြနှစ်က အနားမှခွာတော့ မည်ပြုလိုက်ရာ ကိုစောလွင်က မမြနှစ် အား မိမိ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ အတင်း ဆွဲယူလိုက်တော့လေ၏။

“အို.... ကိုလွင်ကလဲ ပြောရင်းဘဲ ခက်တော့တာဘဲနော်”

စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ညည်းညူလိုက် သော မမြနှစ်၏ အသံကြောင့် ကိုစော လွင်သည် ရင်ဝကို အကန် ခံရသည့် ပမာ- အောင့်ကနဲဖြစ်သွားရာမှ အရှက် သွေးဖြာလာသဖြင့် မျက်နှာ မှာလည်း နီလျက် မမြနှစ် အားလွှတ်လိုက်လေ၏။

မမြနှစ်နှင့် ဆုံခဲ့တိုင်း မိမိ ကသာ အရေးတယူပြုကာ ယုယ သော်လည်း မမြနှစ်တွင်မူ ကျောက်ရုပ်ပမာ မတုန် မလှုပ်နှင့် ခပ်ခွာခွာ နေတတ်ခဲ့သည် သာချည်း ဖြစ်ခဲ့လေရာ ကိုစောလွင်မှာ သူ၏ အပြုအမူများ အတွက် သူ့လိပ် ပြာကိုပင် ပြန်၍ ရှက်မိလေသည်။

ထိုမှ သူ၏ အရှက်မှာ ‘ငါချစ်သလို မှ ချစ်ပါလေစ’ဟူသော တွေးတော ယုံမှားမှုနှင့် ပေါင်းဆုံ မိသောအခါ

ဒေါသတရားသည် ဖြစ်ပွား၍ လာလေ၏။

ဒေါသ၏ နောက်ဆွယ်ဝယ် အလျအချိုးတို့ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိပြန်ရာ၊ ကိုစောလွင်၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အမှောင်ထုသာ လွှမ်းမိုးလျက်ရှိတော့သည်။

ဤတွင် ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု ယူဆမိရာကမည်သို့ပြုလိုက်မိသည်မသိ။ “အို-တယ်ခက်တာကိုး-သွား သွား၊ ကိုလွင် ပြန်တော့-ပြန်တော့” ဟူသော မမြနှစ်၏ စကားသံကို ကြားရပြန်ရာ အနာပေါ်တွင် ခဲကျသည့်ပမာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာကျည်းမိကာ-

“ဘာ- ပြန်တော့ ဟုတ်လား- ပြန်မယ်- ပြန်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ဒေါသငွေ့ လျှံနေသော မျက်လုံးများဖြင့် အနှစ်အား တချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီး ဘာမှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ချာကန် လှည့်ထွက်သွား လေတော့သည်။

မမြနှစ်မှာ ရုတ်တရက် ငိုငံနေရာမှ “ကိုလွင်-ကိုလွင်” ဟု လှမ်းခေါ်သော်လည်း ကိုစောလွင်မှာ နောက်သို့လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ မိုးသဲသဲ ထဲတွင်ပင် ဖြတ်၍ သွားလေ၏။

ကိုစောလွင်နှင့် မမြနှစ်တို့ အထင်အရှား အချစ်လမ်းစခဲ့သည်မှာ ခြောက်လကျော်ကျော် ကြာခဲ့ပေပြီ။ တခါမျှ

အနှောင့်အယှက်နှင့် ရင်မဆိုင်ခဲ့ရ။ စိတ်ပူစရာ မကြုံခဲ့ရဘဲ အချစ်စခန်းမှာ ဧချမ်းခဲ့၏။

စင်စစ်အားဖြင့် အချစ်ဟူသည်မှာ ပျော်ရွှင်ဘွယ်ရာသက်သက် မဟုတ်ဘဲ ဒုက္ခဖြင့် ရောပြွမ်းလျက်သာရှိ၏။ အချစ်ကိစ္စဝယ် ဒုက္ခ-သောကတို့ကို ပဓာနမပြု ဂရုမစိုက်ဘဲ စွဲမြဲစွာခံနိုင်မှသာလျှင် အချစ်၏အရသာကို ဒင်ပြည့်-ကျပ်ပြည့် ခံစားနိုင်ပေလိမ့်မည်။ သို့ဖြစ်ပါက ကိုစောလွင်၏ ရမ္မက်ဇောသည် မိမိတို့၏ အချစ်ရေပြင်အား လှိုင်းဂယက်တို့ဖြင့် ထူပြော စေတော့မည်လော။ ဤအတိုင်းသာဆိုပါက မကြာမီလက်ထပ်မှ တော်ချိမ့်မည်။

မမြနှစ်သည် လေးကန်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့လေ၏။

× × ×

“ထို့-မိန်းမပီပီ-မာန ကြီးလို့- ဒီလောက် မာနကြီးတဲ့မိန်းမ ဘာလုပ်ဖို့လဲ။ ဒီလိုမိန်းမမျိုးနဲ့ အိမ်ထောင်ပြုလို့ ဘယ်မှာဟန်ကျတော့မလဲ။ အခုကတည်းက ဒီလောက်ချောနေရရင် လင်မယားဖြစ်တော့ သာပြီးမခက်လား။”

ကိုစောလွင်ကား- လွန်စွာပင် ဒေါပွလျက်ရှိတော့၏။

“ဒီလိုဆို-ပြန်တော့တဲ့။ ဘာဖြစ်လဲ မသွားဘူးပေါ့။ ဟင်း-ဒီကတော့ ချစ်

လိုက်ရတာ- အချိန်နဲ့ အမျှ သူ့ အကြောင်း စဉ်းစားလို့ သူကတော့ ရက်ရက်စက်စက်”

ကိုစောလွင်သည် ပါးစပ်မှသာ ဤသို့ ရေရွတ်နေသော်လည်း ရင်တွင်း ဌိုမှု ဝမ်းနည်းခြင်းနှင့် နောင်တရခြင်း တို့သည် တိုးဝှေ့လျက်ရှိကြ၏။ သို့ရာ တွင် မိမိက စတင်၍ မိန်းမတယောက် အား ဦးခေါင်းငုံ့ကာ မတောင်းပန် လို။ ဟိုယခင်က ကိုစောလွင်ဆိုပါက ဤကိစ္စမျိုးတွင် စတင်၍ ဝန်ချကောင်း ဝန်ချလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း၊ ယခု ကိုစောလွင်မှာ ရမ္မက်သွေး ဆူပွက်လျက် ရှိလေရာ မိန်းမ တယောက်ထံတွင် အောက်ကျခံ နေစရာမလိုဟု ယူဆမိ သည်သာမက ငယ်စဉ်ကပင် မိတဆိုး သားထွေး အဖြစ်ဖြင့် လူတကာ၏ အချီအမ အယုအယကို ခံရင်းကြီးပြင်း လာခဲ့ကာ ဘခင်၏အမြောက်စားခံရ သည့် သားတယောက်အဖြစ် နေလာ ရသူဖြစ်ရာ၊ တင်းမာစွာ နေလိုစိတ်သာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် တရက်၊ နှစ်ရက်၊ သုံးရက်၊ ခုနစ်ရက်သို့သာ တိုင်ခဲ့သည်။ မမြနှစ်ကား တောင်းပန်ရန် ပေါ် မလာခဲ့။

“သူတကယ်ဘဲ စိတ်ဆိုးတာဘဲ နော်။ နောက်ထပ် မတွေ့ဘဲ နေရင် ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့ အတိုင်း နေတာဘဲ

ကိုး။ ဒီလောက်တောင် စိတ်ထားကြီး တဲ့ သူ့အဖို့မှာ- ငါလိုအကောင်ဟာ နွားသာသာဘဲ ရှိတယ်။ စိတ်ပြောင်း မြန်လှတဲ့ အနှစ်ပါလားကွယ်။ တော် ပါပေတယ်- အနှစ်ရယ်။ ကို-ချစ်ခဲ့သမျှ အခုတော့ စိမ်းကားလှချည့်လားကွယ် တော်ပြီ-တော်ပြီ”

ကိုစောလွင်ကား အရူးပမာ ဦးခေါင်းကိုသာ အခါခါ ကုတ်မိတော့ သည်။

× × ×

“အမယ်.... ဒီနေ့ သောကြာနေ့ ပါလား-ဟင်- ၁၃ ရက်-”

မမြနှစ်သည် ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်ပြီး ရယ်လေ၏။ သူ၏ စိတ်ထဲကမူ “ဒီနေ့ သောကြာ၊ နက်ဖြန်ခါစနေ၊ သဘက် ခါဆို တနင်္ဂနွေ။ တနင်္ဂနွေနေ့ကျပါက မိမိကပင် ၁၅ ရက်ခန့် ကွဲနေခဲ့သော ကိုစောလွင်ထံသို့ သွားကာ အကျိုး အကြောင်းရှင်းလင်းပြောပြ တောင်း ပန်ပြီး-လူကြီးတွေကို အသိပေး၍ ဤသီတင်းကျွတ်တွင်ပင် လက်ထပ်ရန် ပြောမည်-ဟူသော အတွေးတို့သည် စီရရီ ပေါ်လျက်ရှိလေ၏။ ထို့ကြောင့် ပင်- ဂရုတစိုက် ပြက္ခဒိန်ကို ကြည့်မိ သည်တွင် မဖွယ်ရာသော နေ့ရက်ကို တွေ့ရသဖြင့် ရယ်မိခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

“ဘာများ သဘောကျနေတာလဲ မမကြီးရဲ့”

မမြသစ်သည် တယောကို ပိုက်ရင်း မမြနှစ်ရှိရာသို့ လာလျက် ရှိလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ တိုက်ဆိုင်တတ်တာကို ရယ်ချင်လို့ပါ”

“ဘာများလဲ- မမကြီးရဲ့”

“ဒီနေ့- ဩဂုတ်လ ၁၃-ရက်နေ့ မဟုတ်လား၊ နောက်ပြီး သောကြာနေ့။ ၁၃-ရက် သောကြာနေ့ဟာ အနောက် နိုင်ငံအယူအဆနဲ့ဆိုရင် ကံမကောင်းတဲ့ ပြဿဒါးနေ့၊ နောက်ပြီး ဗမာမှာ ဆိုရင် အခုလို တော်သလင်းလမှာ သောကြာနေ့ဟာ ပြဿဒါး..... ဒါကြောင့် ဒီနေ့ဟာ အဆိုးတွေ စုနေပါလားလို့ တွေးပြီး ရယ်မိတာပါ”

မမြနှစ်သည် မမြသစ်အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းပြလေ၏။ သို့ရာတွင် မမြသစ်ကမူ မကျေနပ်သံ ကလေးဖြင့် “ပြဿဒါးနေ့ ဆိုပေမယ့် သစ်သစ် အဖို့မှာတော့ ပျော်စရာနေ့ပါလား” ဟု ပြောပြီး..... “မမကြီး- ဒီနေ့လေ.... မမကြီးကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းထဲက နှစ်ကိုယ်သစ္စာ ပတ်ပျိုးကို စတက်ပေးမယ်လို့ မမသက်က ပြောသွားတယ်”

“ဪ..... ဒါကြောင့်.... ဒီနေ့ အစောကြီး တယောကိုင်နေတာကိုး။ အေး.... အေး.... ကြိုးစား မမကြီး

တော့ ကျောင်းသွားရအုံးမယ်..... ။ ပြဿဒါးမကလို့ ဘာကြီး ဖြစ်ဖြစ် မမကြီး မယုံပါဘူး”

ထိုနေ့၌ မမြနှစ်မှာ ကျောင်းတွင် စာသင်နေရသော်လည်း စိတ်မပါချေ။ “သဘက်ခါသူနှင့် တွေ့ပါက....” ဟု အစချီကာ- “စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ကိုလွင်ရယ်၊ အနှစ် ဟိုတုန်းက တကယ်စိတ်ဆိုးတာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု တောင်းပန်ပါက နဖူးကျယ်ကျယ်၊ မေးရိုးထွားထွား၊ နားရွက် ကားကားနှင့် ကိုစောလွင်က နဖူးရေကို တွန့်ကာ- မည်သို့ပြောလိမ့်မည်နည်း။ သို့မဟုတ် သူ့ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်က ဘာစကားတခွန်းမျှ မပြောနိုင်ဘဲ ငိုနေမည်လော.... ဟု အစီအစဉ် မရှိသည့် အတွေးတို့ဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ လေတော့သည်။

သို့သော်.... အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ခရီးရောက်မဆိုက်ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကား.... ရင်တွင်းရှိ အူ-အသည်း-နှလုံး တို့ပင် ပျက်ပြုန်း ကြွေကျလုမတတ် ကြုံရရှာလေသည်။

“ဒီနေ့တော့ ကိုကျော်ဒင်တို့ အိမ်မှာ ဆူသွားတာဘဲ” ဟု ဒေါ်နင်းဝေ ပြောနေစဉ် “ဘာဖြစ်လို့လဲ မေမေ” ဟု မေးခဲ့သည်တွင် “မောင်စောလွင် တယောက် အိမ်က ထွက်သွားလို့”

ဟူသော အဖြေသံကို ကြားရသည့် အခါ “ဟင်.... ” ဟုသာ ညည်းနိုင် တော့သည်။

“ကိုကျော်ဒင်ဖြင့် ပျာယာခတ်သွား တာဘဲ၊ မနေ့ကတည်းက ကျောင်းက ပြန်မလာဘူးတဲ့။ ဒီနေ့- သူ့ သူငယ် ချင်းတယောက် မနက်က လာပြော တော့မှသိရတယ်။ ပုသိမ်သံကြိုးရိုက်လို ရိုက်၊ မော်လမြိုင်က မောင်လှခင်တို့ဆီ သံကြိုးရိုက်ပြီး၊ ချက်ခြင်း အကြောင်း ပြန်ဖို့ မေးနဲ့ အို.... ရှုပ်ထွေးသွားတာ ဘဲ၊ ညနေကျမှ မော်လမြိုင် ရောက်နေ ပြီဆိုတဲ့ သံကြိုးလာတော့မှ စိတ်အေး ကြရတယ်။ တကယ်ဆိုတော့ ဒီသူငယ် လေးဟာ သိမ် သိမ် မွေ့ မွေ့နဲ့ လူအေး လူကောင်းလေးဘဲ။ အခုတလောမှာ သာ အပေါင်းအသင်းဖျက်တယ် ထင် ပါရဲ့။”

“ဟင်....”

မမြနှစ်သည် ဘာမျှ မပြောနိုင်ဘဲ သက်ပြင်းကိုသာ ချမိလေ၏။

“ငါမှားတယ်၊ ငါစောစောက သွားပြီး ရှင်းလိုက်ရင် အေးသွားမှာ။ သူ- အခုတော့ စိတ်ကောက်သွားပြီ-။ စိတ်ညစ်သွားပြီ။ ငါ့ကို တကယ် ချစ် တဲ့လူရဲ့ စိတ်ကို ထိခိုက်အောင် လုပ်မိ ပြီ။ သူ- ကိုယ့်အိမ်မှာတောင် မနေ နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီ”

နောင်တနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း တို့၏ လှုပ်ရှားခြင်းဒဏ်ကြောင့် ရင်တွင်း ဝယ် ဗလောင်ဆန်ကာ လျှံ၍ကျလာ သော မျက်ရည်တို့ကို မိခင်နှင့် ညီမတို့ မသိစေရဘဲ လက်ထဲရှိ ပုဝါငယ်ဖြင့် သုတ်မိလေတော့သည်။

× × ×

“အလို..... ကိုစောလွင်ကြီး ပါ လား။”

ရင်းနှီးဖော်ရွေစွာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြုံးနေသော မိန်းမပျိုအား စိုက်ကြည့် ကာ- ကိုစောလွင်သည် စိတ်ထဲတွင် ဝေသွားလေ၏။ ဤမျှ ဝေးကွာလှ သောအရပ်တွင် မိန်းမချော တဦးက ဤသို့ ရင်းနှီးစွာ နှုတ်ဆက်နေသည်မှာ အံ့ဩဘွယ်ရာ ကောင်းတော့သည်ဟု ထင်မိလေ၏။

“ဟဲ-ဟဲ- မမှတ်မိဘူးထင်တယ်” ဟု မိန်းမပျိုက ရယ်မောကာ ပြော တော့မှ သတိရလာဟန်ဖြင့် “ချစ်ချစ် မဟုတ်လား”ဟု မေးရလေသည်။

ဒေါ်နှင်းဝေ၏ သမီးများ အနက်- အချောဆုံးဟု ကျော်ကြားခဲ့သူအား အတော်ကြာ ကွဲကွာနေပြီးမှ ပြန်တွေ့ ရခြင်း ဖြစ်လေရာ လွန်စွာပင် လှလျက် ရှိသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကိုလွင် ရောက်တာ ဘယ်နှစ်ရက် ရှိသလဲ”

“ဒီနေ့ပါနဲ့ ၃-ရက်ရှိပြီ”

“ကို....ဒီကို ဘာလာ လုပ်တာလဲ....”

“အကိုလှတို့ဆီ လာတာ”

“ဪ... ပွဲရုံဖွင့်ထားတဲ့ ကိုလှခင်ကြီးလား”

“ဒါထက် ချစ်ချစ်ကရော ဒီနေရာကို ဘာလာလုပ်တာလဲ။ ဘယ်နားမှာနေလို့လဲ”

ကိုစောလွင်သည် သူ့ကို ဆက်မေးနေမည်စိုးသဖြင့် စကားလွဲ၍ မေးလေ၏။

“မော်လီတို့နဲ့ နေတယ်။ အခုမော်လီတို့- မုဒုံဘက်က သူတို့ ဆွေမျိုးတယောက်ဆုံးလို့ သွားနေကြတာ- ဒီနေ့ပါနဲ့- လေးရက်ရှိပြီ။ ချစ်ချစ်သာ ကောင်းကောင်း နေမကောင်းတာနဲ့ နေရစ်ခဲ့တယ်။ ဒီနေ့တော့- ပျင်းပျင်းရှိတာနဲ့ ရုပ်ရှင်ကြည့်မလားလို့။ ကိုလွင်ရော ကြည့်မလို့မူတ်လား- လာလေ”

ကိုစောလွင်သည် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ဘဲ၊ မမြချစ်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့သာ လိုက်သွားမိလေသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံတွင်းသို့ ရောက်သည့်အခါ၊ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ကုလားထိုင်ချင်းယှဉ်၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ချက်ချင်းလိုပင် မီးများမှိတ်ခါ ရုပ်ရှင်ကား ပြလေတော့သည်။ ညပွဲဖြစ်ရကား ရုံတွင်းမှာ လွန်စွာ မှောင်မဲလျက်ရှိလေသည်။

“ချစ်ချစ်တို့တော့ ခဏခဏဘဲ လာကြည့်ကြတာဘဲ” ဟု မမြချစ်က စကားစသော်လည်း ကိုစောလွင်မှာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ရုပ်ရှင်ကားမှာ အင်္ဂလိပ်ကားဖြစ်ကာ ဇာတ်လမ်းမှာ ချစ်ခန်း ကြိုက်ခန်း နမ်းရှုံ့သည့် အခန်းတို့ဖြင့်သာ ပြည့်နက်လျက် ရှိလေသည်။ မကြာမကြာ ကိုစောလွင်၏ သက်မချသံသည် မမြချစ်၏ နားတွင်းသို့ ဆူညံစွာ ဝင်ရောက်၍ လာလေ၏။ တခါတရံတွင်လည်း ကိုစောလွင်၏ လက်သည် မမြချစ်၏ လက်ပေါ်လာ၍ ကျသောအခါ မမြချစ်မှာ ငြိမ်၍သာနေလေသည်။

ထိုမှ ရုပ်ရှင်ပြီးသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ခဲ့လေသည်။

“ဟာ ဆာလိုက်တာ”

မမြချစ်၏ စကားသံကို ကြားတော့မှ ကိုစောလွင်ကပါ

“ဟာ- ကိုလဲ ညစာတောင် မစားရသေးပါလား” ဟု ပြောလေ၏။

“ဟင်- ညစာ မစားရသေးဘူး- ဟုတ်လား။ အို-ဒါနဲ့တောင် ဘာမှ မပြောဘူး။ ကဲ- အတော်ဘဲ၊ မြင်းရထားစီးရအောင်”

မမြချစ်သည် ပြာပြာသလဲ- မြင်းရထားကို ခေါ်ကာ ‘တရုပ်ဟော်တယ်’ တခုသို့မောင်းခိုင်းလေ၏။ မြင်းရထားပေါ်၌ ကိုစောလွင်သည် မမြချစ်နှင့်

ပူးကပ်စွာ နေရသောအခါ စိတ်ထဲ တွင် သာယာကြည်နူး သယောင် ယောင်နှင့် ရင်ထဲ၌ ဖို၍နေလေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် စကားတခွန်းမျှ မပြောဘဲ ၊ လိုက်ပါလာလေ၏။ မိုးသက် လေသည် သံလွင်မြစ်ကို ဖြတ်သန်း၍ လာရသဖြင့် အေးစိမ့်နေ၏။

မကြာမီ သူတို့သည် ဟော်တယ် တခုပေါ်သို့ တက်ကြလေသည်။ ချက်ချင်းပင် ထမင်းကြော်- အစုံကြော်- ဟင်းလျာတို့နှင့် ဘရန်ဒီတဖလ်ခွက်ပါ စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာလေ၏။

“ကဲ-ကိုလွင်....သောက်”

မမြချစ်သည် ပယင်းရောင်တောက် နေသည့် ဘရန်ဒီဖလ်ခွက်ကို ကိုစောလွင်၏ ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက်လေ၏။

“ဟင့်အင်း ချစ်ချစ်၊ ကို- မသောက်ဘူး၊ တခါမှလဲ မသောက်ဖူးဘူး....” ဟု ကိုစောလွင်က အလန့်တကြား ငြင်းပယ်လိုက်သော်လည်း....

“ခေတ်ကို နောက်ပြန် ဆွဲမနေပါနဲ့ ကိုလွင်ရယ်....။ ကိုလွင်ကြည့်ရတာလဲ မှိုင်တိုင်တိုင်နဲ့။ နောက်ပြီး- မိုးရွာလိမ့် မယ်ထင်တယ်- အေးစိမ့်စိမ့်နဲ့။ လူလန်းသွားအောင် သောက်စမ်းပါ” ဟု အတင်းထိုးပေးနေရုံမျှမက....

“ယောက်ျားလေး အရက်သောက်တာ မဆန်းပါဘူး” ဟု ပြောနေပြန်သဖြင့် စိတ်အရှုပ်မှ သက်သာလို

သက်သာငြား အသာဆွဲယူ၍ သောက်မိလေသည်။

ဤတွင်မှ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မြန်ရက်စွာ စားကြလေသည်။ စားသောက်ပြီးစီးသောအခါ မမြချစ်ကပင် ပိုက်ဆံရှင်း၍ ပေးလိုက်လေသည်။ ကိုစောလွင်ကား ခေါင်းကိုပင် မထူချင်လောက်အောင်- မူးနောက်လျက် ရှိလေသည်။

“ကဲ သွားကြစို့” ဟု မမြချစ်က ခေါ်သဖြင့်သာ လိုက်လာရသော်လည်း မလဲအောင် ဟန်ဆောင်၍ လိုက်လာရလေ၏။

“ကဲ- ကိုလွင်၊ ဘယ်ကိုပြန်မလဲ”

“မပြန်ဘူး- ချစ်ချစ်နဲ့ဘဲ လိုက်ခဲ့မယ်။ ပြန်လို့လဲ မဖြစ်တော့ဘူး”

မမြချစ်သည် ခေါင်းငိုက်စိုက် ကျနေသော ကိုစောလွင်ကို ကြည့်ကာ ပြီးလိုက်ပြီးမှ အိမ်တွင် အစေခံမကြီးမှတပါး မည်သူမျှမရှိသည်ကို သတိရသဖြင့် ခေါင်းကိုညိမ့်၍ နေလေ၏။

မြင်းရထားသည် ကိုစောလွင်နှင့် မမြချစ်တို့အား တင်ဆောင်ကာ မော်လမြိုင်မြို့ ကမ်းနားလမ်းတလျှောက် မောင်းနှင်၍လာလေ၏။ ကောင်းကင်ဝယ်- မိုးသားတို့မှာ အံ့မှိုင်းလျက် ရှိကာ- အေးမြသော မုတ်သုန်လေမှာ ဝှေ့ရမ်းလျက် ရှိလေသည်။

ကိုစောလွင်ကား- ဘာမျှမပြော ဘဲ
 ခေါင်းကို ငိုက်စိုက်နှင့်သာ လိုက်ပါ
 လာ၏။ သူ၏ မျက်စိရှေ့တွင် ရှိသမျှ
 ပစ္စည်းတို့မှာ ချာချာလည်နေသဖြင့်
 မျက်စိကို မှိတ်ထားလေ၏။ သူ၏
 နံဘေးရှိ ညက်ညောသော အတွေ့ကို
 ကြည်နူးမိလေ၏။ တချက်တချက်
 မြင်းရထားက လှုပ်လိုက်သောအခါ
 ကိုစောလွင်၏ခေါင်းသည် မမြချစ်၏
 ရင်ခွင်သို့ ကပ်၍သွားလေ၏။ မမြချစ်
 ကား ဘာမျှမထူးခြားသကဲ့သို့
 လိုက်ပါလျက် ရှိလေ၏။

မြင်းရထားသည် ဒိုင်းဝန်းကွင်း
 ရပ်ကွက်ရှိ- တိုက်ခံအိမ်တအိမ်ရှေ့သို့
 ထိုးရပ်လိုက်လေ၏။ မမြချစ်သည်
 မြင်းရထားခပေးပြီး ကိုစောလွင်ကို
 တွဲကာ အိမ်ထဲသို့ သွင်းခဲ့လေ၏။
 ထိုအခိုက် မိုးသည် တဖွဲဖွဲ ရွာ၍လာ
 လေ၏။

“ဟင်း- ဟင်း.... မူးလိုက်တာ-
 ချစ်ရယ်”

မမြချစ်သည် မူးနေသော ကိုစော
 လွင်အား အစေခံမကြီး၏ အကူအညီ
 ဖြင့် အိပ်ခန်းထဲသို့ သွင်းလေ၏။

“ဟား အံချင်လိုက်တာ- ဟား-
 ဝေါ့”

မမြချစ်သည် ကိုစောလွင်၏
 ကျောက် နှိပ်ရင်း “မအေးရေ ဆေး
 လိုက်ပါနော်”ဟု မှာမိလေ၏။

“ချစ်ချစ်-ချစ်ချစ် ကိုကို ပစ်မထား
 နဲ့ကွယ်။ ဟင်း မူးလိုက်တာ။ အံမယ်
 လေး.... ဒီမှာနေပါ ချစ်ချစ်ရယ်....
 ချစ်ချစ်”

“ကိုလွင်”

“ချစ်-ကိုလွင်ကိုစိတ်မဆိုးနဲ့ကွယ်။
 ကိုလွင်လေ မူး- မူးတယ်- အချစ်ရယ်-
 ချစ်ချစ်”

“ကိုလွင်....”

“ချစ်....ချစ်....ချစ်ချစ်”

တဖွဲဖွဲ ရွာနေသည့် မိုးကြောင့်
 တစ်မိမိမိအေးနေသည့် ရာသီ၊ မှိုမှိုင်း
 ရီမှောင်လျက်ရှိသည့် လောကဓာတ်၊
 တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည့် ပတ်ဝန်း
 ကျင်ဝယ်၊ အရက်ဆေးကြောင့်၊ ရမ္မက်
 သွေးကြွကာ သတိကင်းစင်နေသည့်
 ကိုစောလွင်နှင့် သဘောလွယ်သူ မမြ
 ချစ်တို့အတို့ကား.... အလင်းရောင်
 ပျောက်ကွယ်ကာ မှောင်အတိကျလျက်
 ရှိတော့သည်။

လှိုင်းလုံးအောက်မှ-နောင်တ။

မိုးရွာပြီးစ ကောင်းကင်ပြင်ကား
 ကြည်လင်သာယာလှဘိသည်။

ပူနွေးသောလေရူးသည် ပြုတင်း
 ပေါက်မှဝင်ကာ အိပ်ပျော်နေသော
 ကိုစောလွင်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို တိုးဝှေ့
 လျက်ရှိလေ၏။

ကိုစောလွင်သည်လက်ဖခိုးအစုံဖြင့် မျက်ခွန်နှစ်ဘက်ကို ပွတ်ကာ၊ အိပ်ရာမှ လေးကန်စွာ ထလိုက်လေ၏။ နေလုံး သည်ပင် အတန်ငယ် မြင့်၍ နေပေပြီ။ ကိုစောလွင်သည် အခန်းတခုလုံးကို ချာချာလည် ကြည့်လိုက်ပြီး ရှေ့သို့ ခြေလှမ်းလှမ်းလိုက်ရာ၊ ပစ္စည်းတခုကို နင်းမိသဖြင့် ငုံ့ကြည့်မိလေ၏။ ထိုအရာ ကား ညကပင် မမြဲချစ်ရင်ဘတ်မှပြုတ် ကျနေသည့် ရွှေရင်ထိုးပင် ဖြစ်လေ သည်။ ကိုစောလွင်သည် ရင်ထိုးကို ကောက်ယူ၍ကြည့်ရင်း ငိုငံနေလေ၏။

ထိုအခိုက် “နိုးပလား..... ကိုလွင်” ဟူသောအသံနှင့်တကွ၊ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသော မမြဲချစ်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကိုစောလွင်သည် အဘယ်နည်းဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်လာရသည်ကို စဉ်းစားနေ၏။ မနေ့က ညနေဘက် ရုပ်ရှင်ကြည့်ရန်ထွက်အလာတွင်မမြဲချစ် နှင့်တွေ့၏။ ထိုမှ ဟော်တယ်သို့သွားကာ ထမင်းစား၊ အရက်သောက်ခဲ့၏။ ထိုမှ မမြဲချစ်နှင့်အတူ မြင်းရထား စီးကာ လာခဲ့ကြ၏။ ထိုမှ....

“အို ဘာငိုငံနေတာလဲ ကိုလွင်ရဲ့ မျက်နှာသစ်လေ ကော်ဖီသောက်ကြ ဝိုး”

ကိုစောလွင်သည် မျက်နှာသစ်ရင်း စဉ်းစားနေလေ၏။

“မှားပြီ ငါမှားပြီ အမျိုးသမီးလေး ကို ငါစော်ကားမိပြီ” ဟု သတိရမိသော အခါ၊ ကိုစောလွင်၏ လက်တွင်းမှ ဖလားသည် လွတ်ကျသွားလေသည်။

“ထို့ လူယုတ်မာ ငါလူယုတ်မာ သူများသမီးပျိုကို ဖျက်ဆီးတဲ့လူယုတ် မာ” ဟု တွေးမိရာက၊ ညက မြင်းရထား ပေါ်တွင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျခဲ့စဉ် မိမိအား မမြဲချစ် ထူ၊မ၊ပေးခဲ့ပုံ။ အံ့စဉ် ကလည်း မိခင်သဘွယ်ပြုစုခဲ့ပုံများကို မြင်ယောင်မိကာ မိမိကိုယ်ကိုသာလျှင် အပြစ်ဆိုမိလေ၏။ သူ့ခမြာမိမိအပေါ် တွင် အကိုရင်းအသွင် ခင်မင်ကြင်နာ စွာ ပြုစုသောကြောင့်သာ ဤသို့ဖြစ်ရ ရှာသည်ဟု တွေးမိသောအခါ ရင်ထဲ တွင် မသက်မသာ ဖြစ်မိလေသည်။

ရုပ်ချော၍ သဘောကောင်းသူ လေးအား ယောက်ျားပီပီ မညှာမတာ ပြုမိလေပြီ။ ပန်းကောင်းကို အညွန့်ချိုး သကဲ့သို့ ချိုးမိလေပြီ။ ဤအပြစ်ကို မည် သို့ ဖြေရအံ့နည်း။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ- ကိုလွင်- ကော်ဖီသောက်လေ။ အေးကုန်တော့ မယ်- ဘာလဲ- ပြန်ချင်လို့လား။”

အေးအေးဆေးဆေးရုံ လှ သော မမြဲချစ်၏ စကားကြောင့် ကိုစောလွင်မှာ မဲ့ပြုံး ကလေးပြုံးလိုက်ပြီး- “ချစ်ချစ် ချစ်ချစ် ကိုတို့တော့ ဘာတွေဖြစ်မှန်းမသိ တော့ဘူးကွာ။ ကိုအပြစ်ကို ဘယ်လို

ဖြေရမလဲ ဟင်”ဟု ပြောပြသလဲ မေးမိလေ၏။

“ဘာ.... အပြစ်.... ဟုတ်လား ဒါ ကိုလွင်အခုမှ သိတယ်လား”

မမြချစ်သည် ပါးစပ်နားကို ရောက် နေသော ကော်ဖီပုဂံကို ပြန်၍ ချလိုက် လေ၏။

“ဟင် ဒါဖြင့် ချစ်ချစ် ကတော့ အစောကြီးကထဲက သိတာပေါ့ ဟုတ် လား”

“သိတာပေါ့ ကိုလွင် ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ ကိုလွင် စိတ်ချမ်းသာရင် ချစ်ချစ် ဘယ်လိုဘဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုပြီး”

“ဟင် ဒီလိုဆိုလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ခွေး ခွေး။ ကျုပ်လိုခွေးကို အလိုလိုက် လို့၊ ကဲ ချစ်ချစ်၊ ကိုပြောတာ နား ထောင် မလား”

“မထောင်ချင်ပါဘူး၊ ကိုလွင်ရယ်။ ပြီးတာ ပြီးပါစေတော့။ ချစ်ချစ်ရဲ့ ကုသိုလ်လို့ဘဲ မှတ်ရမှာပေါ့။ ကိုလွင် သာ ယောက်ျားပီသစွာနဲ့ ဘယ်မှ မပေါက်ကြားရင် တော်ပါပြီ”

ပြောရိုး ပြောစဉ် အတိုင်းသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း စိတ်တွင်း၌ ကား လှုပ်ရှားမိလေ၏။ ယောက်ျား ဟူသည် အိုင်တွေ့တိုင်း ခြေဆေးကြ

သည်သာဖြစ်ရာ၊ သူတို့တတွေအား တွယ်တာနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိဟု ယူဆခဲ့၍သာ ပြောရသော်လည်း တကယ်ပင် မချီရှာ။

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုလွင်။ ကိုလွင်ဟာ ချစ်ချစ်တို့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပါ။ အခုပြီးခဲ့တဲ့ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကိုလွင်ရဲ့စိတ်ကို အနှောက်အယှက် မဖြစ်စေချင်ဘူး။ နောက်ကိုလဲ ဘယ် တော့မှ အနှောက်အယှက် မပေးဘူး ဆိုတာယုံပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုလွင်သိထား စေချင်တာက ချစ်ချစ်ဟာ အခုအထိ ယောက်ျားတကာနဲ့ သွားလာနေထိုင် နေပေမဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ တကယ့်အချစ် စိတ်နဲ့ မချစ်မိခဲ့ဘူး။ မနေ့က ကိုလွင်ကို မြင်တယ်ဆိုရင်ဘဲ စိတ်ထဲမှာ တမျိုးဖြစ် ပြီး၊ မှိုင်နေတာတွေ့ရတော့ သနားမိ တယ်။ ဒါကြောင့် ရုပ်ရှင်ပြတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ ကိုလွင်စိတ်ဖောက်ပြား တာတွေ သိပေမဲ့ သူ့စိတ်ပျော်သလို နေပါစေလို့ ဆိုပြီး နေခဲ့တယ်။ နောက် ဟော်တယ်က အရက်သောက်ပြီး ပြန်လာတော့လဲ တခါမှ မသောက်ဖူး တဲ့လူကို ငါသောက်ခိုင်းမိလေခြင်း လို့တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဘူး။ အဲဒီလို တနေ့ဘဲ တွေ့ရပေမဲ့ အခုလောက်အထိ ပုံခဲ့တာဟာ ချစ်ချစ် လော်လီလို့ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုလွင်ကို တကယ်ချစ်လို့ ဆိုတာ ယုံစေချင်တယ်”

မမြချစ်သည် ပြောရင်းဆိုရင်းမှာ ပင် မျက်ရည်တွေ ကျ၍ လာလေ၏။ ကိုစောလွင် ငိုနေခိုက်တွင်.... “ကဲ- ကိုလွင်.... ပြန်ချင်ရင်လဲ ပြန်ပေတော့” ပြောကာ အိပ်ခန်းဆီသို့ ဝင်သွားလေ တော့သည်။

ကိုစောလွင်သည် မမြော်လင့်ခဲ သော မမြချစ်၏စကားအတွက် အား တက်မိလေ၏။ မမြနှစ်နှင့်ကား- ကွာ ချင်တိုင်း ကွာလှတော့သည်။ ပွေဖက် မိရုံမျှနှင့် မာနတွေ တံခွန်ထူကာ ဆူပူ လိုက်သော မမြနှစ်။ တကိုယ်လုံးကို ချေမှုန်းခဲ့သည့် တိုင်အောင် သဘော ထားကြီးရင့်စွာ ခွင့်လွှတ်နိုင်သည့် မမြချစ်၊ မိမိဤနေရာသို့ ရောက်လာရ ခြင်းမှာလည်း မာနရှင် မမြနှစ်နှင့် မျက်နှာချင်းမဆုံလိုတော့သဖြင့် ထွက် ခွာလာရခြင်းဖြစ်ခါ၊ မိမိ၏ ခရီးစဉ်မှာ လည်း ဤတွင် ရပ်နေဦးမည် မဟုတ် ဘဲ ရေး-အထိ ဆက်လက် သွားကာ၊ ရေးတွင်ရှိသည့် သစ်စက်ပိုင်ရှင် သူငယ် ချင်း တယောက်နှင့်အတူ သစ်စက်ကို စီမံအုပ်ချုပ်ရန် ထွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့် မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို ခရီးဆက်ရ ဦးမည်။ သို့ဖြစ်ပါက မိမိတယောက်ထံ မသွားဘဲ- မိမိအပေါ်တွင် သဘော ထားပြည့်ဝသူ မမြချစ်ကိုပါ ခေါ် သွားခြင်းက ပိုမို၍ ကောင်းပါလော။

“ဟုတ်ပြီ....”

ကိုစောလွင်သည် ရုတ်ခနဲ ထလိုက် ကာ.... မမြချစ် ဝင်သွားရာ အခန်း တွင်းသို့ ဝင်သွားလေ၏။

“ချစ်ချစ်.... ချစ်ချစ်.... ကို- ကို ချစ်ကိုယူမယ်၊ ချစ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်။ ဟင်.... ချစ်ချစ်”

ကိုစောလွင်သည် ခုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသော မမြချစ်၏ ပုခုံးကို ဆွဲလှုပ် ရင်း မေးလေ၏။

“အို.... တော်စမ်းပါ ကိုလွင်ရယ် ဒီလိုစကားမျိုးတွေနဲ့ လှည့်စား မနေ ပါနဲ့။ လူတယောက်ကို ဒီလောက် တွင်ဘဲ ညှင်းဆဲရရင်ကြေကပ်ပေတော့။ နောက်ထပ် ဒုက္ခပေးမနေပါနဲ့။”

“ဟင်.... ချစ်ချစ်... ကိုယ်မညာ ပါဘူးကွာ.... ကိုဟာ စကားတလုံးကို ပြောမိရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တဲ့ သူပါ။ အခု ကိုယ်တို့ဟာ နှစ်ယောက် စလုံးမိုက်မိလို့ လမ်းမှားကို ရောက်ခဲ့ ကြပြီ။ အဲဒီရောက်ခဲ့တဲ့ လမ်းမှားကို လက်ထပ်ခြင်းဆိုတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပြင်ပစ် မယ်။ ဒါမှ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ စိတ် ချမ်းသာမှုကို ပို့ဆောင်မဲ့ လမ်းဘဲ။ နားလည်တယ် မဟုတ်လား။ ချစ်ချစ် ရယ်။ ဟင် နားလည်စမ်းပါ ချစ်ချစ် ရယ်.... ကိုတကယ်အူလှိုက်အသဲလှိုက် ပြောနေတာပါ။”

မှန်ပေသည်။ တကယ်ပင် ကိုစော လွင်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် စိတ်အား

ထက်သန်သည့် အရောင်များ ယှက်သန်းနေလေ၏။ ဤတွင် မမြချစ်မှာ မျက်နှာကို လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် အုပ်ကာ မွေ့ရာပေါ်သို့ မှောက်လိုက်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေတော့သည်။

“ချစ်.... ချစ်ချစ်.... ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာလဲကွယ်။ ကို.... ပြောတာ မယုံလို့လား....”

“မဟုတ်ဘူး-မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ချစ်ဟာ ကိုလွင်နဲ့ မတန်ဘူး- မတန်ဘူး။”

“ဟင်.... ဘာဖြစ်လို့ မတန်ရမှာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ကိုစောလွင်သည် လှိုင်းထသည့် ပမာ နိမ့်ချိမြင့်ချိ ဖြစ်နေသော ချစ်ချစ်၏ ကျောပြင်အား ပွတ်သတ်၍ မေးလေ၏။

“ချစ်ချစ်-ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား ချစ်ချစ်မှာ ဒီအဖြစ်ဟာ မဆန်းဘူး။ ချစ်ချစ်ကိုယ်ဟာ မသန့်ဘူး။”

“ဘာ....မဆိုင်ပါဘူး ချစ်ချစ်ရယ် ဒါထက်- ချစ်ချစ်မှာ အခုလက်ရှိ ရည်းစား ရှိလား”

“မရှိပါဘူး....”

“ဒါဖြင့်-ကို- ယူမယ်။ မဆိုင်ဘူး။ အရင်တုန်းက ချစ်ချစ်ဟာ ဘယ်လိုဘဝမျိုးနဲ့ဘဲကြုံကြုံ၊ သားတရာအမေဘဲဖြစ်ခဲ့ပေမဲ့၊ အခုနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ လောကမှာ လူတိုင်းမှားဘူးခဲ့ကြတာပါဘဲကွာ။ ချစ်ချစ်ချည်းဘဲ မဟုတ်ဘူး။”

ကိုလဲ မှားခဲ့ဖူးတာဘဲ။ ချစ်ချစ်ကသာ တကယ်စိတ်ရင်းကောင်းလို့ ကိုကို တကယ်ချစ်လို့ ဖွင့်ပြောတာကိုး- ကိုသဘောထားကြီးပါတယ်ကွယ်။ လောကအကြောင်းကို နားလည်ပါတယ်ကွယ်။ အခုဟာကတော့ ကိုယ်မျှော်လဲ မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ နဖူးစာရွာလယ် ဆိုတာလို ကြုံတွေ့ကြပြီး နှစ်ယောက်စလုံးမှားကြရာက တကဲ့ အချစ်တွေ ဝင်လာကြတာမို့ စိတ်ချစမ်းပါချစ်ချစ်ရာ တိတ်-တိတ်-မငိုပါနဲ့။”

ကိုစောလွင်သည် မမြချစ်အား ပွေ့ထူလိုက်လေ၏။

“ကိုလွင်....”

မမြချစ်သည် ငိုသံပါကြီးနှင့် ခေါ်လိုက်ပြီး၊ ကိုစောလွင်၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ မျက်နှာကို အပ်လိုက်လေ၏။ မမြချစ်၏ ပါးပြင်တလျှောက်၌ကား၊ မျက်ရည်မျက်ရည်....ပူနွေးသည့်မျက်ရည်။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်စွာနေကြပြီးမှ။

“ကို- အခု မော်လမြိုင်ကို လာတာတခြားမဟုတ်ဘူး။ ရေးဘက်မှာ သစ်အလုပ် လုပ်နေတဲ့ သူငယ်ချင်း တယောက်ရှိတယ်။ အဲဒါ အခု လမ်းတဝက်မှာ ချစ်ချစ်နဲ့ ဆုံရတာဘဲ။ ဒီတော့ ကိုနဲ့ ရေးကို လိုက်ခဲ့ပေတော့ဟုတ်လား”

“ဘယ်.... ရေးကို၊ ဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မလိုက်ချင်လို့လား။”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မလိုက်ချင်လို့မဟုတ်ဘူး။ မော်လီတို့ အကိုလဲ အသိပေးခဲ့ဦးမှပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“အေးလေ.... စာလေးဘာလေးရေးထားခဲ့ပေါ့။ ချစ်ချစ်တော့ လင်နောက်လိုက်သွား....”

“အို....”

ချစ်ချစ်သည် ကိုစောလွင်၏စကားမဆုံးမီပင် ကိုစောလွင်၏ ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်ကာ မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး“ဟင်း ပိုင်စိုးပိုင်နင်း”

“အင်း.... မင်္ဂလာ ဆောင် မယူရတာကိုတော့ ဝမ်းနည်းမိသား.... ချစ်ချစ်ရယ်”

“ရန်ကုန်ပြန်ပြီး- မေမေတို့နဲ့ ပြောရမကောင်းဘူးလား ကိုလွင်....”

“ပြောမနေနဲ့ ချစ်ချစ်.... တော်တော်ကြာ စာမေးပွဲပြီးအောင် နေပါအုံး- ဘာအုံး- ညာအုံးနဲ့ ရှုပ်နေမှ ဝှက်ကျနေမယ်။ အခုလာတာက ထွက်ပြေးလာရတာ။ ကဲ.... အဆင်သင့်လုပ်ထား.... ကိုလဲ.... ပစ္စည်းတွေ သွားယူအုံးမယ်.... ဟုတ်လား.... ငိုမနေပါနဲ့တော့ကွယ်.... ကဲ.... ဂတိလက်ဆောင်အဖြစ်ပေါ့..... ရော့

ကိုလက်သန်းက လက်စွပ်ဝတ် ထား....”

ကိုစောလွင်သည် လက်သန်း တွင် ဝတ်ဆင်ထားသည့် တရုတ်သား သာမျှ ရှိသည့် မြလက်စွပ်ကို ချွတ်၍ မမြချစ်၏ လက်သူကြွယ်ကို ဆွဲယူ၍ ဝတ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကို.... ကိုယ့်ချစ်သူ အတွက် ဆိုပြီး လုပ်ထားခဲ့တာ။ အခုအချိန်ထိ ကိုပေါ်မှာ တကယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ မတွေ့ရသေးဘူး။ အခုမှ ကိုယ့်ကို တကယ်ချစ်တဲ့ သူနဲ့ တွေ့ရလို့ ဆင်ခွင့်ရပြီ”

မမြချစ်ကား.... လက်သူကြွယ်တွင် ရောက်နေသည့် လက်စွပ်ကို ကြည့်ကာ ဘာမျှမပြောဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာနေလေ၏။ ကိုစောလွင်၏ စကားဆုံးမှ ခေါင်းကိုမော့ကာ “ကိုလွင်” ဟု တခွန်းခေါ်လိုက်ကာ၊ အချစ်လျှံလင်းနေသည့် မျက်လုံးကြီးများဖြင့် ကြည့်နေလေရာ.... “ဘာလဲ.... ချစ်ချစ်- ဒီမျက်လုံးကြီးနဲ့ မကြည့်စမ်းနဲ့ကွယ်.... ချစ်.... ချစ်.... ချစ်....”

× × ×

“အနှစ်ရဲ့ ချစ်မဝနိုင်တဲ့- ကိုလွင်”

အသက်နဲ့ထပ်တူ ချစ်ကြည်ဖြူလွန်းလို့-ပိုင်စိုးပိုင်နင်း “အနှစ်ရဲ့

ကိုလွင်”လို့ ခေါ်လိုက်တာကို စိတ်
မရှိပါနဲ့နော်။

ညကမှ မေ့ဆီကတဆင့်-ကို
လွင်အိမ်က ထွက်သွားပြီး။ မော်
လမြိုင်မှာ ရှိတဲ့ သတင်း ကြားရ
တယ်။ “အနှစ်ကို ပစ်ခွာပြီး ဒါ
လောက်ဝေးကွာတဲ့အရပ်ကို ဘာ
လို့သွားပါလိမ့်” ဆိုတဲ့ အတွေး
လုံးဟာ အနှစ်ရဲ့ အူအသဲတွေကို
ချေမှုန်းနေကြပြီ။ ကိုလွင်- အနှစ်
အပေါ်မှာ အထင်လွဲပြီနော်။ အနှစ်
ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ကိုယ်ကျင့် တရား
အတွက် ကာကွယ်မှုကို ကိုလွင်
စိတ်ထဲမှာ- မာနလို့ ယူဆသွားပြီ
နော်....။

မာန.... မာန.... မာနဆိုတာ
အနှစ် နားမလည်ပါလား မောင်
ရယ်....။ အနှစ် နားလည်ထားတဲ့
မာနက- “အနှစ်ဟာ- ကိုလွင်မှ တ
ပါး။ ဘယ်သူရဲ့ အချစ်နဲ့မှ မထိုက်
တန်ဘူး” ဆိုတဲ့ မာနဘဲ ရှိပါ
တယ်....။ “ဟိုတုန်းက- အနှစ်-
ကိုလွင်ကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းပယ်
လိုက်ရတာဟာ၊ ဒီလိုနေရာမှာ- ဒီလို
မပြောရင် မဖြစ်ဘူးဆိုတဲ့ အတွေး
နဲ့၊ မပြောရက်-ပြောရက်ဘဲ ပြော
လိုက်ရတာပါ ကိုလွင်ရယ်....။ရင် ထဲ
မှာတော့နည်းနည်းကလေးမှမချိ
ပါဘူး။ ဒါနဲ့တောင်-အနှစ်ကို မာန

ကြီးတယ်လို့ ဆိုအုံးမှာလား
မောင်ရယ်....။

“ဧည့်သည်ကိုရွဲ့တယ်မှ ဟုတ်
ဘဲ။ ရွှေအိမ် ပျော် သိန် တော်
တမင်ဆည်း ရပေမဲ့ သည်းကျေလှ
ဆဲ....” ဆိုတာလို၊ အခုတော့
အနှစ် အသဲတွေ ကျေလှပါပြီမောင်
ရယ်.... ကျေလှပါပြီ....။

တကယ်ဆိုတော့ အချစ်ဆိုတာ
ဟာ သေချာတဲ့အလုပ်မှ မဟုတ်
ဘဲလားမောင်ရဲ့။ ချစ်တိုင်းမညား
ညားတိုင်းမချစ်ဆိုတဲ့ စကားတွေ
ကလဲ ရှိ၊ သင်္ခါရနဲ့ မကင်းနိုင်တဲ့
လောကမှာ- အချစ်ဆိုတာဟာလဲ
သင်္ခါရရဲ့ ဆွဲရာပါရလို့ “ချစ်ခင်
ပေါင်းသင်း၊ ဆက်ဆံခြင်းကား
ကွေ့ကွင်းနောက်ဆုံး ရှိချေပြီ” လို့
ဆိုတာကတဖုံ၊ “ခုံမင်ခယ ချစ်
လွန်းကလည်းသောကနောက်ဆုံး
ရှိချေ၏” ဆိုတဲ့ စကားကလဲ တလီ။
မတည်မြဲနိုင်တဲ့ အချစ်ရဲ့သဘော
တရားလို့ ဆိုထားပြန်တော့ အို-
အနှစ်ဟာ အချစ်ကို ဘယ်လိုမှ
မဆုံးဖြတ်နိုင်အောင် ရှိနေတော့
တာဘဲ ကိုလွင်ရယ်....။

အချစ်ဟာ-တကယ်သေချာတဲ့
ကိစ္စ၊ ထာဝရတည်တဲ့ကိစ္စ၊ အချစ်
ကြောင့် ပြုမူ သမျှတွေဟာ....
နောက်တနေ့ကျတဲ့အခါ ကာယ

ကံရှင်တွေအတွက် လူ့လောက အလယ်မှာ မျက်နှာ မဖော်နိုင် အောင်အဖြစ်မျိုး မကြုံရဘူး ဆိုရင် လေ- အနှစ်- မောင့်အပေါ်မှာ ချစ်တဲ့ အချစ်တွေဟာ.... ဒီနေ့ ထက် နက်ဖြန်၊ နက်ဖြန်ထက် သဘက်၊ သဘက်ခါထက် ဖန့်ခါ ဆိုတာလို တရက် ထက် တရက် ဆထက်တံပိုး တိုးပြီး အမျိုးမျိုး ချစ်ဝန့်ပါတယ် မောင်ရယ်။ ဘယ် လောက်ဘဲ ပင်ပန်း ဆင်းရဲရပေမဲ့ ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ကြိုသမျှ ဘေး ဒုက္ခတွေကို-ရင်ကော့ပြီး ခံပါ့မယ် မောင်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါပေမဲ့ အခု ဖြစ်နေကြတဲ့ ချစ်လောကကြီးက တော့ ဒီလိုမှ မဟုတ်ဘဲ အသက် ရယ်။ နောက်ပြီး လူ့ဘဝဖြစ်စဉ် မှာ အချစ်တခုတည်းနဲ့ မပြီးနိုင်။ အို- ဒါကြောင့်မို့ ဒုက္ခဆိုတဲ့ စကားဟာ လောကမှာ အလွယ် တကူပေါ်နေတာ ထင် ပါရဲ့နော်။

ဘာလဲပြောပြောလေ-ကိုလွင် ဟာ အနှစ်ကို ယုံစေချင်တယ်။ အနှစ်ဟာ ကိုလွင်ရဲ့ တဦးတည်း ပိုင်ပစ္စည်းကလေးပါ မောင်ရယ်။ တသက်လုံး တဦးတည်းပိုင် ဖြစ် သွားနိုင်အောင်လဲ ဘုရားမှာ ညတိုင်း ဆုတောင်းပါတယ်။ ဒါလောက်ဆို ရင်- အနှစ်ရဲ့

သဘောထားကို နားလည် ရော ပေါ့နော်။ ဒါဖြင့် မြန်မြန်ပြန်လာ ပါလား။ အခုနေတော့ အရင်က လိုဘဲနေပြီး သီတင်းကျွတ်ကျတော့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့နော်။ လက် ထပ်ပြီးရင်၊ ကိုလွင် အလိုဆန္ဒ ဘာမဆို ပြည့်စုံပါစေမယ် မောင် ရယ်။ နှစ်ယောက်သား ပျော် ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ ဘဝခရီးမှာ ကြည် ကြည်လင်လင် သွားကြပါစို့လား ကိုလွင်ရယ်။

ဘယ်တော့ ကိုလွင် ပြန်လာ မလဲဟင် မြန်မြန် ပြန်လာပါလား ကိုလွင်ရယ်။ ကိုလွင်လာရင်လေ- အမေ့ကို အကျိုးအကြောင်း ပြော ပြပြီး သီတင်းကျွတ်ကျတော့ လက်ထပ်ကြတာပေါ့ ဟုတ်လား။ အဲဒီကမှ ကိုလွင်လဲ စိတ်အေး လက်အေး ကျောင်းတက်ပြီး စာမေးပွဲဖြေပေါ့။ ပြန်လာပါတော့ ကိုလွင်ရယ်။ ကြာရင် အနှစ် ရူးရ ချေရဲ့။ ကိုလွင် ပေးထားတဲ့ ရတနာကြေးမုံဝတ္ထုထဲကလို ဆိုရ ရင်၊ ဝရဇိန်လက်နက်သခင်- ဆင် ဆွယ်နန်းရှင်ဘုရင်- ဣန္ဒကုမ္မာရ ရယ်။ နှမတော် ဝေဠု မြတ်စွာ ကလေးဖြင့် အသဲတွေကျေရချေရဲ့။

ကိုလွင် အချစ်ဆုံးဆိုတဲ့ အနှစ်

ကိုစောလွင်သည် သက်မကြီး တချက်ချလိုက်ကာ စာရွက်ကို လက်တွင် ဆုပ်ကိုင်၍ ထိုင်ရာမှ ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ ထွက်လာပြီး မော်လမြိုင်မြို့၏ ရှုခင်းကို ကြည့်မိလေ၏။

ဖြူဖွေးသော စေတီငယ်များအား ကွက်ကြား ကွက်ကြား မြင်ရသော စိမ်းလန်း ညိုမှောင်သည့် တောင်ထိပ်ဖျားဝယ် မိုးသား တိမ်လိပ်များသည် လွင့်ပါးလျက် ရှိလေ၏။ တစထက်တစ- မိုးသားတွေ မှောင်လာသကဲ့သို့ ကိုစောလွင်၏ စိတ်အာရုံတို့သည်လည်း ထိုင်းမှိုင်းသည်ထက် ထိုင်းမှိုင်း၍ လာလေ၏။

“အနှစ်....အနှစ်....မင်း ဘယ်လိုချစ်ပေမယ့် အခု နောက်ကျ သွားပြီကွယ်” ဟုလည်း ကိုစောလွင်သည် စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်မိလေ၏။

ယနေ့နံနက် အိမ်ပြန် ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း အကိုဖြစ်သူက “ဟင်.... မောင်စောလွင်.... အခုမှ ပြန်လာသလား.... တညလုံး ဘယ်မှာ အိပ်သလဲ ဒီကောင် တယ်ခက်တာဘဲ” ဟု ခရီးရောက်မဆိုက် မေးသော်လည်း မည်သို့မျှ မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ နေခဲ့၏။

ထိုမှတဖန် “ကဲ.... မင်းအိမ်ပြန်ပေတော့၊ ဖေဖေက ပြန်လွှတ်ရမယ်တဲ့၊ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြီး စာကျက်မှ ပေါ့ကွ....၊ နောက်ပြီး စာတ

စောင်လဲ ရောက်နေတယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် စာအိတ် တအိတ်ကို လာပေးပြန်ရာ စာအိတ်ပေါ်ရှိ လက်ရေးကို မြင်စကပင် ရင်ထဲတွင် ဟာ ကနဲ ဖြစ်မိ၏။ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင် မည်မဟုတ်သည့် မမြနှစ်၏ လက်ရေး ဖြစ်သဖြင့် အံ့အားသင့်မိ၏။ “နောက်တခါ မလာနဲ့တော့....” ဟု တောက်တောက် ခါးခါ ပြောခဲ့သူကား- ယခုတွင် စာကိုပင် ထည့်၍နေချေပြီ ဟု တွေးကာ စာကို ဖတ်မိခဲ့သည်။

စာအဆုံးတွင် ကိုစောလွင်၏ နှလုံးသွေးတို့သည် တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေတော့၏။ ကိုစောလွင်သည် စာကို တခေါက်ပြန်ဖတ်ပြန်၏။ စာကို ဖတ် လေလေ- မမြနှစ်၏ အလိုဆန္ဒ စိတ်သဘောနှင့် တကွ ချစ်ယနဲ့တို့ပါကြိုငံ၍လာလေ၏။

“အနှစ်.... အနှစ်.... မင်း ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ ကိုလွင်ရဲ့ ကြမ္မာဟာ ဆန်းကျယ်လှချည့်ရဲ့ကွယ်-- မောင့်ထက် အကျိုးပေး ဆန်းလှတဲ့ လူဟာ ဇေမ္မုမှာ ရှိပါအုံးမလား”

နှစ်ရှည်လများ စွဲစွဲမြဲမြဲ အသဲထိ ချစ်ခဲ့ရသူက မဆိုလောက်သည့် ကိစ္စတွင် စိမ်းကားစွာ ငြင်းပယ်ခဲ့သဖြင့် ခဲလေသမျှ သဲရေကျ ဖြစ်ခဲ့ကာ ဤတသက်တာတွင် ပျော်ရွှင်ရာနှင့် ဝေးတော့ပြီဟုယူဆ၍ ရောက်လိုရာရောက်ထွက်ခဲ့ရာတွင် အသက်ပေး ချစ်ခဲ့

သူ၏ ညီမနှင့် ဆုံခဲ့၏။ သူမ၏ ပြုပြင်မှု သော အမှုအရာ ညင်သာသော အပြု အမှုနှင့် လိုက်လျောမှုများတွင် မျော ပါကာ သုံးတောင်ပြည့် ခန်းသာလယ် ဝယ် ချစ်ရေးတွေ ကျယ်ကျယ်ဖြင့် အချစ်နယ် ချဲ့မိလေရာမှ ယောကျ်ား ပီသလိုရေးကြောင့် ကတိသစ္စာအထိ ပေးခဲ့သည်တွင် အဘယ် နတ်ဆိုးတို့ အညှိုးနှင့် ဖန်တီး တော့သည် မသိ။ မချီလို့ကံလုံ အူအသဲ ကွဲစရာ ကြုံရ တော့မည်။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေခြင်း အနှစ်ရယ်- ဒါမျိုးကို ကံလို့ဘဲ ဆိုရမလား--။ လူ အသုံးမကျလို့ဘဲ ဆိုရမလား။”

ကိုစောလွင်ကား-- ကံကိုသာ အပြစ်ဆိုနေရုံမှတပါး အခြား မည်မျှ မတတ်နိုင်တော့ပြီ။ နောက်ဆုံး၌ မည် သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ အနှစ်၏ ရုပ်သွင်ကိုသာ မြင်ယောင်မိသည်။ အနှစ်၏ အသံ ကိုသာ ကြားယောင်မိသည်။ စဉ်းစား လိုက်ပါက အနှစ် ကိုယ်နဲ့ကလေးများ ပင် နှာခေါင်း တွင်းသို့ ဝင်လာ သယောင်ယောင်။

“တော်ပြီ--အနှစ်ကိုဘဲ ငါယူမယ်။ အနှစ်ဆီကိုဘဲ ပြန်တော့မယ်။ ငါ့အပေါ် မှာ တကယ်ချစ်တဲ့ အနှစ်၊ အဆင်းရော အချင်းပါရှိတဲ့ အနှစ်၊ ငါအသက်မက ချစ်ခဲ့တဲ့ အနှစ်ကို သူများ သိမ်းပိုက်မှာ ငါ မရှုရင်နိုင်ဘူး၊ ငါ့ဘဝဟာ အနှစ်

လို မိန်းမမျိုးနဲ့ နေမှသာ တိုးတက်မှု ရှိမယ်။ ချစ်ချစ်လို မိန်းမမျိုးကတော့ ချစ်ဖို့ဘဲ ကောင်းတယ်၊ ယူလို့ မဖြစ် ဘူး။ ပျော်ပျော်ပါးပါး သွားလာနေ နိုင်မှပျော်မဲ့သူ...၊ ချစ်ချစ် အဖို့မှာ ဆန်းတာ ဘာမျှမရှိလို့ သူဘယ်ဘဝ မှာ ဖြစ်ဖြစ် နေနိုင်မယ်။ အနှစ် ခမြာ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရရင် ဆွေ့ဆွေ့ရန် အောင် ဆွေးရတော့မယ်။ ပြန်မယ်... ပြန်မယ်... အနှစ်ဆီကို ပြန်မယ်...။ ကျောင်းတက်မယ်- သီတင်းကျွတ်ကျ ရင် လက်ထပ်မယ်၊ နောက်စာမေးပွဲ ဖြေမယ်- အလုပ်လုပ်မယ်။

× × ×

ကိုစောလွင် ရန်ကုန်သို့ပြန်ရောက်၍ နှစ်ရက်အကြာတွင် မမြချစ်လည်း ပြန် လာလေသည်။ ကိုစောလွင်ရော... မမြချစ်ပါ... ပြန်ရောက်လာခြင်း အတွက် ဝမ်းသာ နေသူကား... ကျွန်ုပ်တို့၏ မမြနှစ်ပင် ဖြစ်လေသည်။ မမြချစ် ပြန်ရောက်စတွင် ကြိုတင် အကြောင်းမကြားဘဲ ရောက်လာ သောကြောင့် အံ့အားသင့် ခဲ့မိ၏။ သို့သော်-- ခရီးပန်းလာဟန်တူသဖြင့် ညှိုးနွမ်းနေသော ညီမအား ခရီးရောက် မဆိုက် စိတ်အိုက်စရာများကို မမေး ရက်သဖြင့် အေးဆေးစွာပင် နေခဲ့ ကာ အိပ်ရာသို့ ခါတိုင်းထက် စောစွာ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

အသီးသီး အိပ်ရာသို့ ဝင်ခဲ့ကြ သော်လည်း မမြချစ်ကား အိပ်မပျော် နိုင်ရှာ။ “ကိုစောလွင် ကိုစောလွင် အဘယ်သို့ ရောက်နေဘိသနည်း။ မျက်စိရှေ့တွင်ရှိ ဦးကျော်ဒင်၏ ခြံသို့ ပင် ပြန်၍ ရောက်နေပြီလော။ ရေး ဘက်သို့ပင် ဆက်လက် သွားပြီလော။ မော်လမြိုင်မြို့မှာပင် ငုတ်လျှိုးပုန်းကွယ် ကာ နေရှာရောသလား။ ကိုစောလွင် ရှိသည့် အရပ်ဆိုပါက ထပ်ချပ်မကွာ လိုက်ပါရန် အသင့်ရှိပါလျက်နှင့်”ဟု တွေးမိသောအခါ မမြချစ်မှာ မိခင်၏ အိမ်သို့ ပြန်ရခြင်းကိုပင် ဝမ်းသာ အားရမဖြစ်နိုင်ဘဲ အချစ်၏ လှံချက် တွင် အသက်ထွက်မတတ် ကြုံရသော ဒုက္ခကြောင့် မည်သို့မျှ ဟန်မဆောင် နိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေ ဝဲရာမှ လျှံ ကျကာ ရှိုက်သံပါ ထွက်လာလေ တော့သည်။

“ချစ်ချစ်--ချစ်ချစ်-- ဘာဖြစ်လို့ လဲ ငိုနေတယ် မှုတ်လား”

မမြချစ်ကဲ့သို့ပင် အိပ်မပျော်သေး ဟန်တူသော မမြနှစ်သည် အိပ်ရာမှ ထထိုင်ကာ မမြချစ်၏ ကျောက် ယုယ စွာ ပွတ်သပ်၍ မေးလေ၏။

“ချစ်ချစ်.... ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်။ မမကို ပြောပြပါကွယ်.... ကူညီစရာ လိုရင်လဲ မမရှိသမျှအားနဲ့ ကူညီပါ မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့- ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မမရယ်....မမဆီက အကူအညီလိုချင် လို့ပြန်လာတာပါဘဲ။ ချစ်ချစ်- မော်လမြိုင်သွားခါနီးတုန်းက ပြော လိုက်တဲ့ မမစကားအတိုင်း ချစ်ချစ် တယောက်ထဲ မဝေခွဲနိုင်တဲ့ ကိစ္စ ပေါ် လာလို့ ပြန်လာတာဘဲ မမရဲ့”

“အော်- ဟုတ်လား.... ချစ်ချစ်- ချစ်ချစ်ဟာ....မမစကားကို မမေ့ဘဲ ကိုး.... မမစကားကို နားထောင်တဲ့ ညီမမို့ ညီမလိုချင်တာဆိုရင် ဘာမဆို ရပါစေမယ် ကွယ်။ ပြောမှာသာ ပြောပါ”

မမြနှစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို လှဲအိပ်လိုက်ပြီး မမြချစ်ကို ဖက်ထား လေ၏။

“ဟို-ဟို- ချစ်-ချစ်လေ.... အိမ်- ထောင်ပြု-ပြုတော့မလို့”

ကြပ်တည်း ကျဉ်းမြောင်းစွာ ထွက် ပေါ်လာသော မမြချစ်၏အသံ ဖြစ်လေ သည်။ အလို.... လင်ယူတော့မလို့ ဆိုပါလား-ဧကန္တ မော်လမြိုင်မှာ တွေ့ ပြီ ထင်ပါရဲ့-ဟု တွေးမိသော မမြနှစ် မှာ အားရပါးရ ပြုံးလိုက်ကာ....

“အော်- ဒါလား.... ကောင်း သားဘဲ”ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မည်မျှပင် အပြင်၌ ရဲတင်းသည်ဟု ဆိုကြလင့် ဣန္ဒြေဖြင့် ပြည့်ဝသော မမြနှစ်နှင့် တွေ့သည့် အခါတွင်ကား

ရှက်အမ်းအမ်း ဖြစ်တတ်သည်မှာ မမြချစ်၏ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်လေသည်။

“မမ-စိတ်မဆိုးနဲ့နော်-”

“အို... ဒါစိတ်ဆိုးစရာမှ မဟုတ်ဘဲ ဟဲ...ဟဲ”

“မူတ်ဘူး--ချစ်တို့ကိစ္စက ဘယ်သူမှ မတိုင်ပင်ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတာ”

“အံ့မယ်.... ကောင်းတာပေါ့- ညီမစိတ်ထဲမှာ ပိုင်းဖြတ်ပြီးသားဆိုရင် ဘာမဆို ကောင်းမှာပေါ့။ ဒါထက် အဲဒီလူက ဘယ်ကပါလိမ့်- မင်္ဂလာ မဆောင်သေးခင်မှာ အိမ်ကို ခေါ်လာပြီး မမတို့နဲ့ စကားလေး ဘာလေး ပြောရအောင် မိတ်ဆက်ပေးထားအုံး မှပေါ့။ ဒီတော့မှ မတ်ကလေးဟာ လူချောလား-စကားပြော ချေငံတဲ့ လူလား။ သဘော ကောင်းသလား သိရမှာပေါ့။ ချစ်ချစ် စိတ်ကြိုက်ရွေး တာဆိုရင်တော့ ရုပ်ချော သဘော ကောင်း အပြောလယ်လယ် ထဲက နေမှာဘဲ”

မမြနှစ်သည် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေသူ မမြချစ်အား ပြောရဲ ဆိုရဲစေရန် ရယ်သွမ်းသွေးကာ အားပေးလျက် ရှိလေ၏။

“ဟို-ဟို-ဒီလူကို မမတို့ သိပါတယ်။ တအိမ်သားလုံး သိကြသားဘဲ။ ဟို-- ဟိုဒင်းလေ-- ဟို-”

မမြချစ်၏ စကားကား-အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ ရှိဘိသည်။ မမြနှစ်သည် ခေါင်းကို ထောင်၍ မမြချစ်ကို ကြည့်မိ၏။ စိတ်ရှုပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုကုတ်နေသော မမြချစ်၏ လက်သူကြွယ်တွင် တလက်လက် တောက်ပနေသော မြလက်စွပ်ကိုတွေ့ရ၏။ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပါသည်ဟုလည်း တွေးနေခိုက်တွင် မမြချစ်သည် သက်မတချက်ချလိုက်ပြီး

“အဲဒီလူဟာ- သိလားမမနှစ်”ဟု ပြောရင်း လက်စွပ်ဝတ်ထားသော လက်ဖြင့် ဦးကျော်ဒင်၏ အိမ်ဘက်ဆီသို့ ညွှန်လိုက်ခါ “တခြားလူ မဟုတ်ဘူး-ဘကြီးကျော်ရဲ့သား ကိုစောလွင်ရယ်”ဟု ကမန်းကတန်း ပြော၍ မျက်နှာကို ခေါင်းအုံးတွင် မြှုပ်လိုက်ခြင်းဖြင့် အရှက်ကို ဖြေနေတော့သည်။

မမြနှစ်ကား အံ့ဩခြင်းပြင်းပြလွန်းသဖြင့် သွေးကြောတွေ ရပ်ကာ ယခုချက်ချင်းပင် ကျောက်ရုပ်ဖြစ်သွားတော့မတတ် ဖြစ်နေမိ၏။ မျက်စိထဲတွင်လည်း ကံကြမ္မာ တည်းဟူသော သတ္တဝါကောင်၏ ရယ်မော လှောင်ပြောင်နေသည့် အသွင်ကိုပါ မြင်ယောင်လာလေ၏။

“မမနှစ်- ချစ်ချစ်ဟာ အမှန်ကတော့ ကဲ လွန်းတယ်ဘဲ ဆိုမလား မသိဘူး။ ကိုစောလွင်နဲ့ ဟိုတုန်းက ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး။ ဟို- ရှင်း ရှင်း

ပြောရရင် မမရယ်၊ဟို ၄-၅ ရက်က ချစ်
 မော်လမြိုင်မှာ နေတုန်း မော်လီတို့
 မောင်နှမတွေ မုဒုံဘက် သွားတာနဲ့
 ချစ်ချစ်တယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တယ်။
 ခါတိုင်းဆိုရင် လိုက်သွားတာပါဘဲ။
 အဲဒီ အခေါက်မှာတော့ ကောင်း
 ကောင်းနေလို့ မကောင်းတာနဲ့
 လိုက်မသွားမိဘဲ ကျန်ရစ်တယ်။
 နေတော်တော်ကောင်းတော့ တယောက်
 ထဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရအောင်အလာ သူနဲ့
 တွေ့တော့တာပါဘဲ။ အဲဒီကမှ စဖြစ်
 ကြတာဆိုကြပါစို့.... သူ့ကြည့်ရတာ
 လဲ ခပ်ပိုင်ပိုင်နေတာနဲ့ ရုပ်ရှင် အတူ
 ကြည့် ထမင်းကျွေး အရက်တိုက်ရာက
 နောက်ဆုံး လူငယ်တွေရဲ့ အမှားဆိုတဲ့
 မှောင်ထဲကို ကျပြီး နှစ်ယောက်စလုံး
 ဘာမှန်းညာမှန်း မသိကြတော့ဘဲ လင်
 မယားလို ဖြစ်ကုန်တော့တယ်”

အရှိန်ရနေဟန်တူသော မမြချစ်မှာ
 ဆက်၍သာ ကြံနေတော့သည်။

“ဒီတွင် သူလဲ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်ပြီး
 ငါမှားတယ်- မင်းကို ငါယူမယ်နဲ့ ဖြစ်
 လာတော့တယ်” ပြောရုံတင် မကဘူး
 ကိုယ်ထိလက်ရောက်လက်စွပ်နဲ့ ဂတိ
 ပေးခဲ့တယ်.... သူနဲ့ ရေးကို လိုက်ဖို့
 ပြောတယ်။ ချစ်ချစ်လဲ မော်လီတို့ဆီ
 တော့ အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပေါ်လို့
 အိမ်ပြန်အုံးမယ်လို့ စာရေးခဲ့ပြီး

ဘူတာရုံက စောင့်နေတယ်။ ရထား
 ထွက်ချိန် ရောက်ရော သူမလာဘူး။
 သိပ်ရှော်တဲ့လူ- နောက်တနေ့လဲ ပေါ်
 မလာဘူး။ ချစ်အတော် စိတ်မကောင်း
 ဖြစ်မိတယ်။ငါ့ကို တပတ်ရိုက်တာဘဲလို့
 ဒေါပွဲမိတယ်။ ဒီလူ့ကိုများ တွေ့ရင်
 လေ ချစ်ချစ် ခွေးလိုပြောပြီး ချစ်ကို ရော
 သူ့ကိုပါ သတ်ပစ်မယ်ဟင်း”

အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြနေသော
 မမြချစ်မှာ မူလက အေးဆေးစွာ
 ပြောလာသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင်မူ
 ဒေါသထွက် အရှက်ကြီးရှက်လာသဖြင့်
 ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပြန်လေတော့သည်။
 ညီမငယ်၏ ကျောကို ယုယစွာ ပွတ်သပ်
 နေသော မမြနှစ်၏ လက်တို့သည်
 ရပ်၍သွားကာ လည်ချောင်းတွင် နင်
 နေသည့် အလုံးကို မျိုလိုက်ပြီးမှ အသံ
 မတုန်အောင် သတိထားကာ “ချစ်-
 ချစ်ချစ်....မမသိပါပြီကွယ်။ ဒါပေမဲ့
 ဒီလို အရင်စလိုလုပ်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ
 သူ- သူလဲ အဆင် မသင့်လို့ ဖြစ်မှာ
 ပေါ့။ တမင်သက်သက် ချစ်ချစ်ကို
 ကျောမှ ကျောရစေ ဆိုတဲ့ သဘော
 တော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါဘူးကွယ်။
 ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို သတ်စကားသေစကား
 တွေ ပြောရပါလိမ့်.... ချစ်ချစ် အလို
 အတိုင်းဖြစ်ရအောင် မမ-မမ ကိုယ်ထိ
 လက်ရောက် ဆောင်... ရွက်.... ပေး
 ပါ့မယ်”

စကားအဆုံးတွင် မမြနှစ်မှာ လျှံကျ လာသည့် မျက်ရည်များကို သတိထား မိသဖြင့် ငိုသံမပါအောင် ဟန်ဆောင် ရပြန်လေသည်။

“မမနှစ်- မမနှစ်- ကျေးဇူးတင် လိုက်တာ မမနှစ်ရယ်.... ချစ်လေ.... သူ့ကိုတကယ်ချစ်မိပြီ မမနှစ်ရယ်။ မမရဲ့ ကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး.... ဒီကိစ္စဟာ ချစ်ချစ်ရဲ့ တသက်တာရဲ့ အရေးကို ဖန်တည်းမှာပါမမရယ်- ဆောင်ရွက် ပေးပါနော်-နော်-မမနှစ်-မမနှစ်”

ထိုအချိန်ဝယ် မမြသစ်နှင့် ဒေါ်နှင်း ဝေတို့ကား နှစ်ချိုက်စွာ အိပ်မောကျ လျက်နေကြလေပြီ။

မဟာဝဲဩဇာသို့။

နောက်တနေ့ကား- တနင်္ဂနွေနေ့ ဖြစ်လေသည်။

ညက တမေးမျှ အိပ်မပျော်ခဲ့သော မမြနှစ်သည် အိပ်ရာမှ လေးကန်စွာထ ကာ-စားပွဲရှိရာသို့လာ၍ အံဆွဲကို ဖွင့် လေ၏။ အံဆွဲအတွင်း၌ကား၊ သားရေ ဖုံးတွင် ရွှေမှင်စာလုံးဖြင့် ကမည်းထိုး အပ်သော ‘ရတနာကြေးမုံ’ စာအုပ် ဖြစ်လေသည်။ ထိုစာအုပ်သည် မမြနှစ် ဆီသို့ ကိုစောလွင်၏ အချစ်စကားကို သယ်ယူခဲ့၏-ယခုတွင်ကား- ထိုအဖြစ် သည် နောက်တဖန်ပြန်၍ မမြင်နိုင်သည့်

အိမ်မက်ပမာ၊ ကြုံရချေတော့သည်။ ချစ်ရက်နှင့်ပင် လွဲကြရတော့မည့် အရေး ကို တွေးမိသည့်အခါ၊ မမြနှစ်မှာ-- မျက်ရည်များပင် ဖြာလာ လေတော့ သည်။ စာအုပ်ကို ဂျှိုးတွင် ညှပ်လိုက် ကာ- မျက်ရည်ကို သုတ်လိုက်ပြီး ထွက် အလာတွင်- မမြချစ်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိ ပြန်လေသည်။ ဤတွင် ပြောမပြောရာ ပြောရပြန်လေ၏။

“ချစ်ချစ်....သူ-ပြန်ရောက်နေပြီ”
“ဘာ....သူ- ပြန်လာပြီလား.... ဟင်... သိပ်ရှုပ်တဲ့လူဘဲ....”

“အို....ရှုပ်ထာမဟုတ်ဘူးထင်ပါ ရဲ့ညီမရယ်။ သည်းခံမှပေါ့....ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့မမ- သူနဲ့သွားတွေ့ပြီး၊ ချစ်ချစ်တို့ ကိစ္စပြောပြမယ်.... မမပြန်မလာခင် မေမေကို အသိမပေးဘဲ အသာ တိတ် တိတ်ကလေးနေ-ဟုတ်လား....”

အတန်ကြာသောအခါ-- မမြနှစ် သည် စာအုပ်နှင့်တကွ....ကိုစောလွင် တို့အိမ်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အခန့် သင့်ပင် စာကြည့်ခန်းတွင် သတင်းစာ ဖတ်နေသော ကိုစောလွင်နှင့် တွေ့ရ လေ၏။

“ဟင်.... အနှစ်- လာ- လာ....”
ကိုစောလွင်သည် ပြောပြောဆိုဆို မမြနှစ်၏လက်ကို ကိုင်လိုက်ရာ၊ မမြနှစ် သည် မသိမသာ ဖယ်ချလိုက်လေ၏။

“ရော့.... ငှားထားတာတောင် အတော်ကြာသွားပြီ အခုမှဘဲ ပြန်ပေးရတယ်။ ရော့....စာအုပ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဘာ စာအုပ်....ဟုတ်လား”

ကိုစောလွင်က အလန့်တကြား မေးသော်လည်း မမြနှစ်မှာ မည်သို့မျှ ဂရုမထားဟန်ဖြင့် စက္ကူအိတ်အတွင်း မှ စာအုပ်ကို ထုတ်လိုက်လေ၏။ ကိုစောလွင်ကား အိပ်မက်ဟောင်းကို သတိရလာ သကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ရတနာကြေးမုံ မမေ့နိုင်သေးပါ.... “မောင်ရဲ့ အချစ်ကို လက်ခံမယ်ဆိုရင်၊ ဒီစာအုပ်ကို ချစ်လက်ဆောင်အဖြစ်နဲ့ သိမ်းထားရုံပါဘဲ” ဟူသော စာကို ရေးကာ လွန်ခဲ့သည့် ခြောက်လကျော် ကျော်က ပေးခဲ့သော စာအုပ်ဖြစ်လေရာ၊ ယခုအခါတွင်မှ အဘယ်ကြောင့် လာပေးလေဘိသနည်း။

“အနှစ်....ဘာလုပ် လာပေးပြန်ပါလိမ့်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီစာအုပ်ကို မပေးရင် မဖြစ်တော့လို့ပါ”

မမြနှစ်၏ မျက်နှာကား၊ နေလောင်သည့် ပန်းပမာ၊ ညှိုးနွမ်းလှဘိသည်။

“ဘာ....ဘာလို့ မပေးရင် မဖြစ်ရမှာလဲ။ အနှစ်ဘဲ အရင်တုန်းက သိမ်းထားမယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ဒီစာအုပ်ဟာ ကိုယ်တို့

အချစ်ရဲ့ အထိမ်းအမှတ် ပစ္စည်းဘဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်.... ဒီစာအုပ်ဟာ အနှစ် အမြတ်နိုးဆုံးပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့ အခုအခါမှာ မပေးရင် မဖြစ်လို့ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ဘဲ....”

“ဘာ....လာပြန်ပြီ.... မပေးရင် မဖြစ်ဘူး ဟုတ်လား....”

“ဟုတ်ပါတယ်....”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုလွင် ပိုသိပါတယ်.... ကိုလွင်ရယ်....”

မမြနှစ်သည် ကိုစောလွင်၏ မျက်နှာကို စိုက်၍ကြည့်နေရာ ခေါင်းငုံ့လိုက်လေ၏။

“အကျိုးအကြောင်း ပြောစမ်းပါအုံး အနှစ်ရယ်။ အစတုံးကတော့ သိမ်းထားပါမယ်ဆို....ရှင်းရှင်း လုပ်စမ်းပါကွယ်။ အရင်တခါကလဲ မရှင်းမလင်း လုပ်လို့ လူချာရပတ်လယ်ပြီးပြီ။ အခုတခါ အူကြောင်ကြောင် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ကွယ်....ဟင်း....”

ကိုစောလွင်သည် စကားအဆုံးတွင် သက်ပြင်းကို ချလိုက်တော့၏။

“ကိုလွင်”

အသဲနှလုံးဆီမှ ဖောက်ခွဲ၍ထွက်လာသော မမြနှစ်၏ အသံ ဖြစ်လေသည်။

“မနေ့ကလေ ညီမလေး ပြန်လာတယ်။ ချစ်ချစ် ပြန်လာတယ်... သူ့အစအဆုံး အကုန်လုံး ပြောပြတယ်။ ညီမလေးလဲ မိုက်ကန်းကန်းဘဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဆုံးမသွန်သင် ပြုပြင်ရ အောင်ယူလိုက်ပါ ကိုလွင်ရယ်။ အနှစ်တောင်းပန်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် စာအုပ်ကို ပြန်ပေးရတာပါ မောင်ရယ်”

ကိုစောလွင်၏မျက်နှာကား မီးကင်ခံရသည့် ပမာ နီရဲ၍ လာလေ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာမှာ ကုလားထိုင်တွင်ပင် သံမှိုနှက်ထားသည့်အသွင် မလှုပ်မရှက် ရှိနေတော့သည်။ ခက်ချေပြီ ချစ်ချစ်သည် သူ့နောက်သို့ မရမကလိုက်ခဲ့ကာ သူ၏အမဖြစ်သူအား အကြောင်းအကျိုး စုံအလင်ကို ကုန်စင်အောင် ပြောခဲ့ချေပြီ။ ဖြေစရာ စကားစကို ရှာ၏။ အတော်ကြာမှ....

“အနှစ်.... အနှစ်၊ မောင်မှားပြီ အနှစ်ရယ်....ကိုလေ အနှစ်ကို တကယ် ချစ်တာပါကွယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီတုန်းက ရှင်းရှင်းပြောရရင် အနှစ်ကို မေ့သွားမိတယ်....မောင်ဟာ အနှစ်ရဲ့ အချစ်ကို ခံထိုက်တဲ့သူ မဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ်ဆိုတော့ ကို-မော်လမြိုင် သွားရတာဟာ အနှစ်နဲ့ ကို ဒီတသက်မှာ ဝေးပြီ ထင်လို့ သွားရတာပါကွယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကိုရဲ့.... စိတ်ရော

ခန္ဓာကိုယ်ပါ ထင်သလို ရေစုံမြောခဲ့လို့ အခုတော့....အခုတော့”

ကိုစောလွင်သည် စကားကိုပင် မဆက်နိုင်တော့ရှာ....

“အနှစ်...သိပါတယ်- မောင်ရယ် လွန်တာတွေ ရှိပါစေတော့”

“ကိုလွင် သဘောကို အနှစ်သိတယ်ဆိုရင် ကျေနပ်ပါပြီ။ ကို အဖြစ်ကို ဝန်ခံပါတယ်။ ဒီတော့ အနှစ်ကို့ကို ဘာလုပ်စေချင်သလဲ ပြောလေ-အနှစ်ရဲ့ အချစ်ကို မယုံမိဘဲ၊ ကိုယ်စိတ်ရူးပေါက်တိုင်း ထင်သလို မိုက်ရိုင်း လို့ ဖြစ်တာတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အနှစ်ပေးသမျှအပြစ်ဒဏ်ကို ဘာမဆို ခံပါ့မယ်ကွယ်-ပြောလေ-အနှစ် ကိုဘယ်လို လုပ်ရမလဲ”

မမြနှစ်သည် အားတက်သရော ပြောနေသူ ကိုစောလွင်ကို ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း မျက်ရည်တွေ ဝဲ၍လာ၏။ ထိုမှ တုန်ရီသော အသံဖြင့်....

“မောင်-ချစ်ချစ်နဲ့ လက်ထပ်ပါလား မောင်ရယ်” ဟု ပြောလိုက်လေရာ၊ ကိုစောလွင်မှာ အံ့အားသင့်သွားရာမှ-

“ဘာ....ချစ်ချစ်နဲ့ ယူရမယ် ဟုတ်လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုမှ....

“ဒါဟာ- အနှစ်အပေါ်မှာ လွန်ကျူးခဲ့လို့ ပေးလိုက်တဲ့ အပြစ်ဒဏ်လား အနှစ်ရယ်.... မောင်ရဲ့ ဘဝကို

အဖတ်ဆယ်ရာမှာ ဒီတလမ်းဘဲရှိတော့ သလား အသက်ရယ်.... အို- မောင် တော့ ဒီလမ်းကိုဘဲ လိုက်ရမှာလား ကွယ်”

လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ရှိလှသော ကိုစော လွင်၏စကားကြောင့် မျက်ရည်ကိုပင် မသိမ်းနိုင်တော့သည့် မမြနှစ်မှာ တုန်ရီ သောအသံဖြင့် “ဒီလမ်းဘဲ လိုက်ပါ တော့ ကိုလွင်ရယ်၊ ကိုလွင် အနှစ်ကို တကယ်ချစ်ရင် သူ့ကို ယူလိုက်စေချင် တယ်၊ အနှစ်ကို-ကိုလွင်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ မထားတော့ဘဲ အိပ်မက်ဆိုး တခုလို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့....”ဟု ပြောရင်း ပင် ငိုနေပြန်တော့သည်။

“ဘယ်လိုပြောတာလဲ- အနှစ်ရယ် အနှစ်ရဲ့-မြင့်မြတ်တဲ့စိတ် တည်ငြိမ်တဲ့ ဣန္ဒြေတွေကို ကို-ဘယ်လိုမေ့လို့ ရပါ မလဲကွယ်”

“အို... အနှစ် စိတ်ထား မြင့်မြတ် လို့ မဟုတ်ပါဘူးမောင်ရယ်။ အနှစ် ဟာလေ....အနှစ်ရဲ့ ညီမလေးတွေကို စောင့်ရှောက် ချင်တယ်။ အနှစ်တို့မှာ ဖေဖေသေတဲ့ နောက်မှာ အကိုလဲမရှိ တော့၊ ညီမနှစ်ယောက်နဲ့ မေမေဟာ အနှစ်ရဲ့ တာဝန်ဖြစ်နေပြီ။ ဒီအိမ်သား တွေကို အနှစ်ဘဲ စောင့်ရှောက် နေရ တယ်။ နောက်ပြီး အနှစ် လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ကလဲ၊ မ၊ တထောင် သားတွေ ကို ပညာဗဟုသုတ ဖြန့်ဝေ နေရတဲ့

ဆရာမအလုပ်၊ အနှစ်ကိုယ်ရေး တခု ကိုသာ ကြည့်ရင် သူတို့အတွက် ရုတ် တရက်တော့ အခက်ကြုံရတော့မယ်။ ဒါကြောင့် အနှစ်ဟာ-အနှစ်ရဲ့ တကိုယ် ကောင်းစားရေး၊ အနှစ်အဖို့ လောက ရဲ့သာယာမှုကို ဂရုမထား နိုင်ခဲ့ဘူး။ ဒီကြားထဲမှာ ချစ်ချစ်ဟာ အကျင့် စာရိတ္တ သိပ်မဟန်မှန်း သိတယ်။ သူ ဆင်းရဲမခံနိုင်ဘူး။ ပျော်ပျော် နေချင် တယ်။ ဒါတွေကိုလဲသိလို့ သူ့ကို သတိ ပေးခဲ့တယ်။ ဆုံးမခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ နားမဝင်ဘူး။ မော်လမြိုင် သွားတာ ဟာ အနှစ်နည်းနည်းလေးမှ သဘောမတူ ဘူး။ တားမရလို့သာ လွတ်ရပေမဲ့ နည်း နည်းမှ စိတ်မချဘူး။ ထင်တဲ့ အတိုင်းဘဲ အခု ကြုံရပြီ။ ဒါကြောင့်.... သူ့ကို ကိုလွင် ယူစေချင်တယ်။ ကိုလွင်ဟာ အချစ်ကို အမြတ်တနိုး ပြုတဲ့သူ ကတိကို လေးစားတဲ့ လူ မှ န်းသိ အောင် သူ့ကိုဘဲယူပါ။ ဒီလို ပြောနေတာဟာ ကိုလွင်ကို အနှစ်မုန်းလို့- စိတ်နာလို့ မထင်နဲ့နော်.... အနှစ် တသက်မှာ ကိုလွင်ထက် ချစ်တဲ့သူ မရှိပါဘူး ကိုလွင်ရယ်.... ဒီလောက်ချစ်တဲ့ သူ့ကို ဒီလိုပြောနေရတာ အနှစ်ရင်ထဲ မချို တော့ဘူး....ကိုလွင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့- ဒါပေမဲ့....”

ပြင်းထန်သည့် ရှိုက်သံတို့သည် မမြနှစ်၏ စကားများကို ဖုံးလွှမ်း၍

သွားတော့သည်။ အနှစ်.... အနှစ် ဒါတွေဟာ မောင့်အပြစ်တွေပါကွယ်။ အနှစ်ရဲ့အချစ်ကို-ကို ယုံပါတယ်ကွယ်။ အနှစ်ရဲ့ အချစ်ကိုသိလေလေ၊ ကို-မချီလေပါဘဲ။ ဒါပေမဲ့- အနှစ်ကို- စိတ်ထားမြင့်မြတ်တဲ့ နှမကြီးတယောက် အနေနဲ့.... ချစ်ရုံကလွဲလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့နော်”

နဖူးစာဟူသည်ကား ဆန်းပြားလှဘိသည်။ တသက်တွင် သေမခွဲ လွဲနိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု ယူဆခဲ့သူအား အမသဘွယ် ခင်တွယ်ရတော့ကာ ညီမအသွင်ကြင်နာရမည့် သူ့ကို ကားတသက်တာ ကြင်ယာ မယားအဖြစ် လူ့လောက အလယ်တွင် တင်ဆက်အော်ဟစ်ရတော့မည်ဟု တွေးမိသည့်အခါ ကိုစောလွင်ရော မမြနှစ်တွင်ပါ ကျလာသော မျက်ရည်တို့ကိုပင် မသိမ်းနိုင်ကြတော့ပေ။ အသီးသီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ ငိုငင်နေကြရာမှ မမြနှစ်က-

“နောက်ပြီး အနှစ်တောင်းပန်ပါရစေ.... အနှစ်နဲ့ ကိုလွင်တို့ရဲ့ ကိစ္စကို ချစ်ချစ်နည်းနည်းလေးမှ မသိပါစေနဲ့နော်။ ချစ်ချစ်ဟာ တခြားနေရာမှာ ဘယ်လို ဆိုးပေမိုက်နေပေမဲ့၊ အနှစ်ကိုတော့ တကယ် ချစ်ရှာတယ်။ တကယ်လို့ အနှစ်တို့အကြောင်းကို သူ့သိသွားရင် သူ့ခမြာ တသက်လုံး စိတ်ချမ်းသာတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“အနှစ်....ကို.... ယောက်ျားပါ ကွာ။ ချစ်ချစ်ကို မပြောပါဘူး။ ကိုလွင် ဟာ အနှစ်ကို လွမ်းတဲ့စိတ်နဲ့ အသေခံ မယ်၊ ချစ်ချစ်ကိုတော့ ကိုယ့် ကြောင့် မသိစေရပါဘူးကွယ်။ နောက်ပြီး- ကိုယ်ပြောချင် သေးတာကတော့၊ ကိုယ့်တသက်မှာ- ကိုယ်ဟာ ကိုယ်ရဲ့ အချစ်ဆုံးပါဘဲ၊ ကိုယ်ရဲ့ အချစ်တွေဟာ အနှစ်အပေါ်မှာ အစွမ်းကုန်ချစ်ခဲ့ပြီမို့၊ နောက်ထပ်ဒီလို အချစ်မျိုး ပေါ်ဘို့ခဲယဉ်းတယ်။ **‘ချစ်ပါတယ် ဘယ်လို ဆုတောင်း၊ ကြောင်းဆုံ မပေါင်း’** ဆိုတဲ့ စကားအတိုင်း မလွဲသာ မရှောင်သာ ဖန်တည်းလာတဲ့ ကံကြမ္မာ အလျောက် အနှစ်နဲ့ လွဲပြီး ချစ်ချစ်ကို ယူရပေမဲ့ အနှစ်ကို ဘယ်တော့မှ မုန်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ယုံကြည်ထားစေချင်တယ်။ အို-ကိုယ်ရဲ့ အတွင်း သဘောတွေကို အနှစ်နားလည်အောင် ဘယ်လို ပြောရပါ့မလဲကွယ်”

“နားလည်ပါတယ် မောင်ရယ်။ မောင့်သဘောတွေကို အနှစ်နားလည်ပြီး....ယုံကြည်စိတ်ချခဲ့လို့ အခုအခြေအနေ ဖြစ်ရတာ မဟုတ်လား။ အနှစ် ဘယ်လိုဘဲ လုပ်လုပ် ကိုလွင် မုန်းမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့ယုံကြည်မှုဟာ ဟိုတုန်းကလဲ ရှိခဲ့တာဘဲ..... နောင်လဲ ရှိမှာဘဲလို့ အနှစ် ပြောရဲပါတယ်။ အို- လွန်ခဲ့

တဲ့ အကြောင်းတွေကို ထပ်လောင်း ပြီး ပြောရတာဟာ.... အနာဟောင်း ကို အပ်နဲ့ ဆွတာနဲ့ တူလွန်းလို့ တော် ကြပါစို့ ကိုလွင်ရယ်”

မမြနှစ်၏ မျက်လုံးအိမ်မှ အဆက် မပြတ် စီးဆင်း၍ နေကြသော မျက်ရည် ပေါက်များသည် ပါးတွင်ကပ်၍ ထား သော လက်ဖမိုးပေါ်သို့ ကျလျက် ရှိ လေ၏။

“အနှစ်....အနှစ်- အသက်လောက် ချစ်ရက်နဲ့.... အမလိုသာ ကြင်နာရ တော့မှာပါလားကွယ်-အနှစ်ပေးစား လိုက်တဲ့ ချစ်ချစ်ဟာ ဘယ်လောက်ဘဲ ဆိုးဆိုး-ကိုယ့်အမ အရင်းက ပေးစား လိုက်တဲ့မယားလို တသက်လုံး မပစ် ဘဲနဲ့ယုယမယ်....အလိုလိုက်ပါ့မယ်၊ အနှစ်....အနှစ်.... မောင့်ကို ခွင့်လွှတ် တော့ကွယ်”

ကိုစောလွင်သည် ငိုသံပါကြီးနှင့် ပြောရာက မျက်ရည်များဖြင့် စိုရွှဲနေ သော မမြနှစ်၏ လက်တဘက်ကို ဆွဲယူ လိုက်ကာ သူ၏ပါးပြင်တွင် ကပ်ထား လိုက်လေ၏။ ကိုစောလွင်၏ ပါးပြင် နှင့် မမြနှစ်၏လက်ဖမိုး အကြားဝယ် ချစ်သူနှစ်ဦးတို့၏ ပူနွေးသော မျက်ရည် များ ပေါင်းဆုံမိကြ လေတော့သည်။

x x x

နောက်တနေ့ မမြနှစ် ကျောင်းတွင် စာသင်နေစဉ် သူငယ် တယောက်

စာအိတ်တခုလာပေးသဖြင့် ဖွင့်ကြည့်မိ ရာ၊ မမြနှစ်မှာ မျက်စိများပင် ပြာသွား လေတော့သည်။ စာများကား “မနေ့ ကည တညလုံး ဖေဖေကို ချစ်ချစ်နဲ့ ပေးစားဘို့ ပြောတာ ငြင်းတဲ့အပြင် နင်းကန် ဆူပွက်နေလို့ ချစ်ချစ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြပြီး ဖေဖေတို့ ပြန်ခေါ်တဲ့နေ့အထိ ရေးကို ထွက်ပြေး မည်ဖြစ်၍ ညရထားနှင့် လိုက်ရန် စီမံ ပြီးဖြစ်ကြောင်း”ဟူသော ကိုစောလွင် ၏စာနှင့်- “ကိုစောလွင်နဲ့ လိုက်သွား ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မမြနှစ်၏ ကျေးဇူး မမေ့ ပါ” စသော မမြချစ်၏ စာဖြစ်လေ သည်။

သူတို့နှစ်ယောက် သွားရမည့် လမ်း ကား ဤတလမ်းပင် မဟုတ်ပါလော။ အပြစ်ဆိုဘွယ်ရာ မရှိတော့ပြီ။ “အိုညီမ ငယ်နှင့် အချစ်ဦးတို့- ခလုပ်မထိ ဆူး မညီဘဲ သင်တို့၏ဘဝတွင် ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြပါစေ” ဟူသော မမြနှစ်မှာ မျက်ရည်ကို သက်သေတည်ကာ ဆု တောင်းရတော့သည်။

အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် လည်း “ချစ်ချစ်တယောက်တော့ ဒို့့ကို ဒုက္ခပေးသွား ပါပေါ့လား၊ သမီးရယ် ဒို့့တတွေရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ သားကိုမှ ဒင်းလုပ်ရက်တယ်။ အမေ ကိုကျော်ဒင် ရဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်လို ကြည့်ရပါ့မလဲ ကွယ်.... သမီးသိပြီးပြီလား” စသည့်

ငိုသံနှင့်တကွသော မိခင်၏ စကားကို ကြားရပြန်လေသည်။

“ဒီလောက်တောင်လဲ စိတ်ပူမနေပါနဲ့ မေမေရယ်...အနှစ်ဆီကို နေ့ခင်းက စာရေးခဲ့ကြပါတယ်။ အနှစ်လဲ မေမေကို ပြောပြမလို့ဘဲ။ အခန့်မသင့်လို့ နေရတာ။ သူတို့ကြိုက်နေတာ ကြာလှ ပါပြီ” ဟု စိတ်အေးအောင် ကြံဆောင်၍ မမြနှစ်က ပြောနေသည့်တိုင်....

“ဟင်-ကြာလှပြီလား၊ မောင်စောလွင် မော်လမြိုင်က ပြန်လာပြီး၊ ဒင်းပြန်လာကတဲက ထူးပါတယ်လို့ အောက်မေ့မိတယ်။ သူတို့ချင်း ကြိုက်တာက အရေးမကြီးဘူး၊ ကိုကျော်ဒင့် အပေါ်ကျေးဇူးကန်းရာ မကျဘူးလား။ ငါသာ သေချင်ပါတယ် အနှစ်ရယ်” ဟု ဝမ်းနည်းစွာ ပြောနေပြန်ရာ....

“အို...မေမေကလဲ- အနှစ် ဘကြီးကျော်ကို သွားပြီး ပြောပါအုံးမယ်။ တိုးတိုး ပြောပါ မေမေရယ်- သစ်သစ်လေး ကြားမှဖြင့် သူ့ခမျာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေပါအုံးမယ်။ နဂိုရ်က အားငယ်တတ်တဲ့အထဲ” ဟု သစ်သစ်နှင့်လှဲ့၍ ပြောတော့မှ ဒေါ်နှင်းဝေအတွက် တပူ အေးခဲ့ရပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးကျော်ဒင်မှာ လွန်စွာ ဒေါပွလျက် ရှိလေရာ အယူခံဝင်ရန် ရောက်လာသည့် မမြနှစ်အတွက်

စိတ်ပျက်ဘွယ်ရာသာ ကြုံရပြန်လေသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် “အင်းလာပြန်ပြီ တယောက်” ဟူသော နှုတ်ဆက် စကားကြောင့် စိတ်ထဲတွင် တုန်လှုပ်သွားမိသော်လည်း ဟန်မပျက်ပင် “လူငယ်တွေဘဲ-ဦးရယ်၊ သူတို့ရဲ့ အမှားကို သည်းခံဘို့ တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု တောင်းပန် ရလေသည်။

“ဘာ...လူငယ်တွေ၊ လူငယ်မို့ သည်းခံ ရမယ်လား- လူငယ်တွေမို့ မိဘရဲ့မျက်လုံးကိုဖောက်၊ လက်ကိုဖြတ်တယ် ဆိုရင် မိုက်လို့ လုပ်တာ ဆိုပြီး သည်းခံရမလား....မင်းလဲ ဆရာမဘဲ ဒီလောက်တော့ နားလည် မှာပေါ့။ ထို့...အငယ်ဆုံးမို့ မိုက်၊ အလိုလိုက်လို့မိုက်၊ မိတဆိုးလေးဆိုပြီး ဂရုဏာ ပိုခဲ့သမျှ ငါ့ကို ဒုက္ခပေးတဲ့ အကောင်။ ဒီနေ့ကစပြီး.... သေခမ်း ဖြတ်မယ်။ လောကကြီးမှာ ဘယ်သူ့မှ သနားဘို့ မကောင်းဘူး။ ငါမွေးတဲ့မျောက် ငါ့ပြန်ချောက်၊ မင်းတို့လဲ အသုံးမကျဘူး။ ငါ့ကိုက-မိုက်ပါတယ်လေ.... မင်းတို့ ဖာသာ မင်းတို့နေရင် ဒီလို ဖြစ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ သနားပြီး အနား ခေါ်ထားတော့၊ သားပါ-ပါသွား ရပြီ။ ကဲ.... မင်းတို့လဲ ဒီမှာ မနေနဲ့ တော့၊ တခြားသွားကြရင် ကောင်းမယ်။ ကြာရင် ငါပိုပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရလိမ့်မယ်” စသည့် ပြင်းထန် ကြမ်းကြုတ်

သည့် စကားသံများကို ကြားရသည့် အခါ၌ကား မမြနှစ်မှာ မည်သို့မျှ ဆင်ခြေ မကန်သာတော့ဘဲ လျှံကျ လာသည့် မျက် ရည် အထွေ ထွေ နှင့် သာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ချကာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဝမ်းနည်းကြည်ကွဲစွာ မိမိအိမ်နေရာသို့ ပြန်၍ မိခင်အား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြရလေတော့သည်။

ကျွေလုပါပြီ

မမနှစ်-

ညီမလေးချစ်- ရိုသေစွာ စာရေးအစီရင် ခံလိုက်ပါသည်။

မမ ပေးလိုက်သော စာအရ- မမတို့ ရန်ကုန် အနောက်ပိုင်း ကို ပြောင်းနေကြရပြီဆိုတဲ့ သတင်းကို သိရသဖြင့်ချစ်ရော- ကိုလွင်ကပါ ဒို့ကြောင့် ပြောင်းရတာဟု ပြောကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိပါသည်။ မိုက်မဲတွေဝေမိသော ချစ်တို့ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်ရသည့် အတွက် ချစ်တို့အား ခွင့်လွှတ်စေလိုပါသည်။

ချစ်ချစ်တို့ မမနှစ်နှင့် မခွဲမခွာ နေချင်ပါသည်။ မလွဲသာ၍သာ ခွဲခွာရသော်လည်း မမနှစ်၏ စိတ်ထားများကို ကိုလွင်နှင့် စကားစပ်မိတိုင်း ချီးကျူးလျက် ရှိကြပါ

သည်။ ကိုလွင်မှာ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် သူ၏ သူငယ်ချင်းနှင့်အတူတူ နေရပါသည်။

နှင်းမြူတွေ ဝေဆိုင်းပြီး ညှိမှိုင်းရီမှောင်နေတဲ့ တဝင်းတောင် စွယ်ကြီးကို မြင်ရတိုင်း မမနှစ်နှင့်တကွ မေမေနဲ့-သစ်သစ်တို့ကိုပါ သတိရမိပါသည်။ တနေ့နေ့တွင် ညီအမတတွေ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာပျော်ရွှင်စွာ နေရလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက်ရှိပါသည်။

တအိမ်သားလုံးကျန်းမာကြပါစေ-

ညီမချစ်- ချစ်ချစ်

မမြနှစ်သည် စာကို ဆုံးအောင်ဖတ်၍ ပြီးသည့်အခါတွင် ငိုငို၍နေလေတော့၏။ ကိုစောလွင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့ ဤသို့ တည်တည်တန့်တန့် တရပ်တရွာတွင် အေးချမ်းစွာ နေထိုင်နိုင်ကြခြင်းကို အားရဝမ်းသာမိ၏။ ဝမ်းသာသည်ဟု ဆိုရလင့်ကစား ချမ်းသာခြင်း၏ နောက်ဘက်၌ကား အလွမ်း-၊ ထိုအလွမ်းကို မမြနှစ်သည် ဖျောက်ဖျက်ပစ်၏။ ဝမ်းသာစရာကို ရှာပြီးလွမ်းစိတ်ကို ဖြေရှာ၏။

“အင်း.....သူလဲ ဒီလောက် မိုက်မိမှတော့ လိမ္မာနိုင်ရော့ပေါ့....”ဟု မမြချစ်၏စာကို နားထောင်နေသူ ဒေါ်နှင်းဝေ၏ စကားကိုလည်း မမြနှစ်မကြားနိုင်။ ခြေလက် အင်္ဂါ ဟူသမျှ

အပယ်အဖြတ်ခံရသူပမာ ကြုံရရှာ သည့်အရေးကို မတွေးဘဲလည်း မနေနိုင်၊ တွေးပြန်လည်း-ဖြေမဆည်နိုင်.... ဆွေးငွေ့သာ လျှိုင်ရတော့သည်။ တော်ပါသေးသည်။ ယခုလို တကွစီ နေရ၍ တော်ပေသေးသည်။ မျက်စိ အောက်တွင်သာ နေကြပါက မိန်းမသား ပီပီ....အသဲနှလုံး ပျက်ပြိုးလုမတတ် ဝေဒနာ ခံစားရတော့မည်။ ယခုလို နေရခြင်းက တော်ပေသေးသည်ဟု တွေး၍သာ အဆွေးကို ဖြေရပေတော့ သည်။

× × ×

ရက်တို့ကို ပေါင်းလိုက်ပါက လ၊များပင် ပြောင်းကာ ဆောင်းလ သို့ပင် ဝင်ခဲ့ချေပြီ။

မမြနှစ်မှာအသဲနှလုံးပြုတ်ကျသည့် ပမာ ဖြစ်ရရှာသော်လည်း- ကြာရှည် လများ ထိုကိစ္စတွင် အချိန်ကုန်ခံကာ ဆွေးနေရန် အခွင့်မရရှာသည့် သာမန် လူတန်းစား-အလုပ်သမား ဖြစ်ရကား တာဝန်ရှိသည် အတိုင်း နေ့တွင် ကျောင်း၌ ခလေးငယ်များအား စာပေသင်ကြားခြင်းနှင့် ညဘက်၌ မမြသစ်၏ တယောသံ- စကားသံတို့ တွင် ကြည်နူးကာ- ဆွေးစရာတို့ကို ဖြေ၍သာ နေရလေသည်။ ထိုအထဲတွင် ဒေါ်နှင်းဝေမှာလည်း ဇရာထောင်းပြီ ဖြစ်၍ မကြာမကြာ မူးတတ်လေရာ၊

မမြနှစ်မှာ ယခင်ကထက်ပင် ပိုမို၍ ဂရုစိုက် ပြုစုရပြန်လေသည်။

“ဆရာမလေး.....နေ့လည်ကျရင်- ကျမတို့အခန်းကို ခဏလောက်....” ဟူသော ဆရာမတော်တဦး၏ ဘိတ် ခေါ်ချက်ကြောင့် နေ့လည် မုံ့စားလွှတ် ချိန်တွင် မမြနှစ်မှာ ဆရာမတော်ရှိရာ သို့ လာခဲ့လေ၏။

ကာဖီ-မုံ့တို့ဖြင့် ဧည့်ခံကာ ထွေရာ လေးပါး စကားပြောဆိုပြီးသည့်အခါ ဆရာမတော်က စကားစလေသည်။

“ကိစ္စကဒီလိုပါဆရာမကလေးရဲ့၊ တိုတိုပြောရရင် ဆရာမလေးကို လိုချင် လို့ ပြောပေးပါဆိုပြီး-ကျမတို့ လင် မယားကို နားပူနေတဲ့ လူတယောက် ရှိတယ်။ ဒီလူက တခြားလူမဟုတ်ပါ ဘူး။ ဆရာမလေးသိမှာပေါ့.... ဆရာ ညွန့်ဖေရယ်။ လူကတော့ လူတော် လေးပါ.... အကျင့် စာရိတ္တ ဆိုလဲ- ဆရာမ မြင်တဲ့အတိုင်း-အရက်ဝေးလို့ ဆေးလိပ်တောင် မသောက်ဘူး။ မြင်း လဲ မလောင်းဘူး-အလုပ်ဆိုလဲ အနား မယူဘဲ လုပ်တဲ့လူ၊ နေ့- ကျောင်းမှာ စာပြု၊ ညဆိုလဲ အလွတ် ပညာသင် ကျောင်း ဖွင့်ထားသတဲ့၊ စိတ်ကောင်း ကလဲရှိ ပညာကလဲ ဘီ-အေ....ဒီလို အဘိုးတန်းတဲ့ လူတယောက်က ပြော လာတာမို့ ဆရာမလေးကို ပြောရပေမဲ့ အားတော့ အနာသား.... ဟဲ- ဟဲ-”

ရယ်သွမ်းနှောသည့် အောင်သွယ် စကားဖြစ်၏။ မမြနှစ်ကား- ကျောက်ရုပ်ပမာ ငြိမ်၍သာ နေလေသည်။

“ဟုတ်လား.... ဆရာမ ဘယ့်နဲ့ လဲ- သဘောကျရဲ့လား..... ချက်ချင်း လက်ငင်းဖြစ်ရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး- စဉ်းစားအုံးပေါ့-- ဆရာမ အမေနဲ့ လဲ တိုင်ပင်သေးတာပေါ့၊ ဆရာမ အရွယ်လဲ မငယ်တော့ပါဘူး”

ဆရာကတော်၏ စကားအဆုံးတွင် မမြနှစ်က....

“ဒီမယ် ဆရာကတော်- ရိုင်း တယ်လဲ မထင်ပါနဲ့-နောက် ကျမကို ခင်ရင်- ဒီစကားမျိုးမပြောပါနဲ့နော်- တောင်းပန်ပါရစေ....”ဟု တောင်း ပန်လေတော့ရာ၊ ဆရာကတော်မှာ အံ့အားသင့်သွားပြီး- “ဟင်- ဘာဖြစ် လို့လဲဟင်.... ဆရာညွန့်ဖေကို မုန်း လို့လား.... သူ့မှာ ချို့ယွင်းချက် ရှိလို့လား”ဟု ပြာပြာသလဲ မေးလေ တော့သည်။

“မဟုတ်ဘူး-မဟုတ်ဘူး-- သူ့ မှာ ချို့ယွင်းချက် မရှိဘူး။ လူတော် လူကောင်းတယောက်မှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့- ကျမလို မိန်းမမျိုးဟာ တကိုယ် တည်း မနေဘဲဖြစ်လို့ပါ။ တကိုယ် တည်းဘဲ နေချင်လို့ပါ”

“အို-ဟို-ဟို-ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ် ဆရာ မရယ်- ဃရာဝါသ သမ္ဗန္ဓဟု ကိစ္စ

များမြောင် လူတို့ဘောင်ဝယ် အိမ် ထောင်သက်မွေး.... ဘာဖြစ်တယ်ဆို လား၊ အဲဒါကို ကြောက်လို့လား ဆရာမ ရဲ့။ ဒီမယ်-ဆရာမ လောကကြီးမှာ လူ တွေဟာ တကိုယ်တည်း-တမျိုးတည်း အထီးကျန်နေတဲ့ ဘဝမှာ နေစေချင် ရင် အစကတည်းက သဘာဝတရား က တမျိုးတစားထဲ ဖန်တီးခဲ့မှာပေါ့။ နေရာတကာ အဖိုနဲ့အမ ခွံယံခွံယံ နေတာမြင်ချင်လို့ အဖို အမရယ်လို့ နှစ်မျိုးဖန်တီးထားရက်နဲ့ ဆရာမတို့က သဘာဝကို လွန်ဆန်ပြီး တကိုယ် တည်းနေမယ်ဆိုလို့ ဘယ် တရားပါ မလဲ”

စကားကြွယ်လှသည့်ဆရာကတော် မှာ ဆွယ်တရားဟောနေရာမှ မမြနှစ်၌ မျက်မမြင် ညီမလေးနှင့် မိခင်အိုကို လုပ်ကျွေးနေရကြောင်း သတိရမိလေ ရာ၊ “အင်း-ဟုတ်ပါရဲ့ ဆရာမမှာ တာဝန်က မသေးဘူး။ဒါပေမဲ့လေ.... ဒင်ကြီးတဝမ်း- ဗျိုင်းတဝမ်းဆိုတာကို သူ့အလိုက်အထိုက် နေရေးထိုင်ရေးက ဖြစ်လာရမှာပေါ့။ လူချင်းမတူတဲ့လူပေ မဲ့ သူလို ငါလို နေနိုင်တဲ့ လောကပဲ။ သူတို့အတွက် ပူစရာမလိုပါဘူး။ အခု တယောက်ထဲနဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းနေရ တယ်။ တော်တော်ကြာ နှစ်ယောက် မျှထမ်းရင် မသက်သာဘူးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး....မဟုတ်ပါဘူး.... ကျမ--ဒီတာဝန်တွေကြောင့် ငြင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျမ.... ကျမမှာ အိမ်ထောင်ပြုဘို့ ဂတိခံထားတဲ့လူရှိလို့ ပါ”

ပြေပြစ်ခြင်းကင်းမဲ့သည့် မမြနှစ်၏ စကားတွင် ဆရာကတော်မှာ အံ့အား သင့်နေရာမှ၊ “ဟင်.... ဒါနဲ့များ-- အပျိုကြီးနေမလို့ဆို”

“ဟုတ်ကဲ့-သူ-သူအခု.... မရှိတော့ ဘူး”

“အို....ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

“သေ-သေ-သေသွားပြီ”

“အော်-ဒါကြောင့်လား၊ ဒါထက် သေတာက ဘယ်လောက်ကြာသွားပြီ လဲ”

“မိုးတွင်းကဘဲ”

“ဟင်--ဘာမှမကြာသေးဘဲကိုး- အော်-အော် လက်စသတ်တော့ အိမ်ထောင်ပြုပါမယ်လို့ ဂတိပေးခဲ့တဲ့ လူမို့၊ သူနဲ့မှ မရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မယူဘူးဆိုပြီး၊ အပျိုကြီးလုပ်နေမယ် ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့လေ။ ကဲ-ကဲ ဒီလို ဆိုရင် ကျမ-ပြောမိတာကိုစိတ်မရှိပါနဲ့။ ကျမအဆိုကို ရုတ်သိမ်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့လေ.... သေပြီးတဲ့သူဟာ-- ပြန်လာမှာလဲမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး- လက်ထပ်ပြီးမှဆုံးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဂတိ စကား ထားခဲ့ရုံနဲ့တော့- တသက်လုံး

ဒီလိုနေမသွားစေချင်ဘူး-ညီမလေးလို ခင်လို့ ပြောပြတာ။ စိတ်မရှိနဲ့နော်--”

ဆရာကတော်၏အခန်းမှထွက်လာ ၍ အပြင်သို့ ရောက်သည့် တပြိုင်နက် ယခုအထိ--ချုပ်တည်း၍လာရသည့် မျက်ရည်တို့မှာ တားဆီး၍မရတော့ဘဲ အလိမ့်လိမ့် ကျဆင်းလာလေတော့ သည်။ မမြနှစ်တကိုယ်လုံးမှာ နွမ်းနယ် လျက်သာရှိလေ၏။

သူ့အချစ်စိတ်သည် ကိုစောလွင် အပေါ်တွင်-အစွမ်းကုန်ချစ်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးပြီဖြစ်ရာ--ထိုကုန်ဆုံးခဲ့သည့် နေရာတွင် အစားထိုးရန်မှာ ခဲယဉ်းလှ တော့သည်။ ကိုစောလွင်ကား လွန်ခဲ့ သည့် မိုးတွင်းကပင် သေသည်နှင့်မခြား ဆုံးပါးခဲ့ရပြီမဟုတ်ပါလော.... မိမိ၏ တသက်တာတွင် ကိုစောလွင်နှင့် ပြန်ဆုံ နိုင်တော့မည် မဟုတ်။ ယခုအခါတွင် ညီမငယ်၏ထံပါးတွင် ပျော်ရွှင်စံစား၍ နေပြီဖြစ်ရာ မိမိနှင့်မဆိုင်တော့ပြီ။ မိမိ၏ တဦးတည်းသောချစ်သူမှာ-သေရွာသို့ သွားခဲ့သူပမာ-- ပြန်ဆုံရန် အကြောင်း မမြင်။ သေသည်ကမှ တော်ဦးမည်။ ယခုလိုမသေဘဲနှင့် ရှင်ကွဲကွဲရသည်ကို မမြနှစ်တွင် အသံနာ၍ မဆုံးတော့ပြီ-

“ကိုလွင်....ကိုလွင်....ကိုလွင်ကို သေပြီလို့ အနှစ်ပြောမိတာကို ခွင့်လွှတ် ပါနော်.... သေပြီးတဲ့လူတယောက်ကို

သတိရသလို ကိုလွင့်ကို သတိရမိတာကို လဲ-ခွင့်လွှတ်ပါ....ချစ်ချစ်ရယ်....”

မမြနှစ်ကား....ပါးစပ်မှ တတွတ် တွတ်ပြောရင်းပါးပြင်တွင် စီးဆင်းနေသည့် မျက်ရည်တို့ကိုသာ သုတ်ရလေတော့သည်။

× × ×

“တပေါင်းရက်ဝယ်ရွက်သစ်လှယ်လို့-ရှစ်နယ်ပြည့်မိန်-သို့သည့်ချိန်ကို-ရွှေအိမ်ကွန်းနေ- လွမ်းသူမေတို့..... ကြွေကြွေဘနန့်-ဘယ်ဖြေဆည်တန့်နိုင်လိမ့်....”

ရွက်သစ်ပြောင်းသည့် တပေါင်းသို့ ပင် တိုင်ခဲ့ပေပြီ။

မမြနှစ်သည် ကျောင်းမှ အပြန်-လမ်းဘေးတွင်ပွင့်နေကြသော ဂန့်ဂေါပန်းများကို ဝယ်ခဲ့လေ၏။

“ဟင်....ဂန့်ဂေါပန်းတွေတောင် ပွင့်ကုန်မှကိုး-ဘာလိုလိုနဲ့- တနှစ်ကုန်တော့မှာပါလား....”

ဒေါ်နှင်းဝေသည် ဆီးကြိုရင်း-လက်တွင်းမှ ဂန့်ဂေါပန်းစည်းများကို ဆွဲယူလေ၏။

“ဦးဦးဖျားဖျား-ဘုရားတင်မှဘဲ”

“ဟုတ်ကဲ့-အနှစ်ကူလုပ်ပါမယ်-”

သားအမိနှစ်ယောက်ကားညောင်ရေအိုးရှိ ပန်းဟောင်းများကို ဆေးကာပန်းသစ်လဲကြလေသည်။

“အင်း ဒို့သမီးတို့အရွယ်တုန်းကဆိုရင် အခုလိုပေါ့ဦး ပေါ့ဖျားမှာဘယ်လောက်ပေးရ ပေးရ ဝယ်ပန်လို့ ကျော့ကျော့ရော့ရော့နဲ့ ပွဲတကာသွားအခု သမီးတို့ လက်ထက်မှာများဖြင့် လုပ်လိုက်ရတာ နေထွက်ကနေဝင်”

ဒေါ်နှင်းဝေ မမြနှစ်အရွယ်ကဆိုလျှင် သစ်တောဝန်ထောက်ကို ထွန်းခင်နှင့် လူငယ်ချင်းလည်း သဘောကျမိဘများကလည်းကြည်ဖြူသည့်အတိုင်း ခန့်ငြားထယ်ဝါ၊ ပကာသနတွေစုံလင်စွာနှင့် မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ရသဖြင့်.... ဝန်ထောက်ကတော်ဟူသော ဂုဏ်ဒြပ်ကို ခံယူကာ သွားလေရာရာတွင်မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့သည်။ အသစ်အဆန်းပေါ်တိုင်း ရက်ဆိုင်းမထား၊ ထင်သလိုပလွားနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုနှင့် ယှဉ်လိုက်ပါက ထိုစဉ်အခါက ဖြစ်ခဲ့သမျှတို့မှာ အိပ်မက်ပမာ ရေးရေးသာ မြင်ရတော့သည်။ မမြနှစ်အား ကျောင်းဆရာအလုပ်တွင် လုပ်စေကာ သူတပါး၏ နှစ်ထပ်တိုက်ခန်းတွင် ငှားရမ်းနေရသည့် ဆင်းရဲမှုများကို ဘယ်နံ့ရောအခါကမှ အိပ်မက်ပင် မမက်စဖူးခဲ့ပါဘဲနှင့် ယခုကြုံတွေ့ရချေပြီဟု တွေးမိသော ဒေါ်နှင်းဝေမှာ မျက်ရည်များပင် လည်လာလေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ အတိတ်ရေးတွေကို တွေးတွေးပြီး ဒါလောက်တောင် စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်နေရတာလဲ မေမေရယ်။

သစ်သစ်လေး ကြားသွားရင် စိတ်
မကောင်းဖြစ်နေပါအုံးမယ်။ လောက
ခံတရားတွေကို သမီးတို့သိနေကြသား နဲ့
ဆင်းရဲတဲ့ အချိန်မှာ ချမ်းသာတုန်း
ကဟာတွေတွေးပြီး စိတ်မအေးဖြစ်နေ ရင်
တရားလက်လွတ်ရာကျနေမှာပေါ့”

“ဒါတွေလဲ အမေသိတာပေါ့ သမီး
ရယ်....တကယ်ဆို တော့ အနှစ်ဟာ
သမီးအကြီးမို့ အိမ်ထောင်ပြုပြီး နေ
ရမဲ့အချိန်ဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားက
လေးတယောက်မှ မရှိတဲ့ အိမ်ထောင်
လဲ ဖြစ်ပြန်၊ ပြီး- အမေနဲ့ ညီမလေး
ကို ငဲ့နေရှာတော့ အိမ်ထောင်လဲ မပြု
နိုင်ရပါလား....ဆိုပြီး စိတ်ထဲမှာ
မကောင်းလို့ပါ”

စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်နှင်းဝေမှာ
မျက်ရည်တွေ ဖြာလာလေတော့သည်။

“အို....မေမေကလဲ ပြောရင်းဘဲ
ခက်လာပါဘီ.... ကျမ အိမ်ထောင်
မပြုပေမဲ့-ချစ်ချစ် အိမ်ထောင်ပြုသွား
ပြီ-မဟုတ်လား....၊ သူ့အတွက် မပူရ
တော့ဘူး မှုတ်လား၊ ကျမ ကတော့-
ဒီလို တယောက်ထဲ နေရတာကိုဘဲ
သဘောကျတယ်၊ မေမေနဲ့ ညီမလေး
သာ ဒီလိုနေရပေမဲ့ စိတ်မဆင်းရဲဘူး
ဆိုရင် ကျမမှာ တသက်လုံး တူတူဘဲ
နေချင်တာပေါ့”

မမြနှစ်၏စကားသံမှာချိုသလောက်
သူ၏စိတ်ရင်း၌ကား ကြိတ်၍ထိခိုက်

မိလေ၏။ မိခင်၏ အိမ်ထောင်ပြုစေ
လိုသည့် သဘောကို တွေးမိသည်သာ
မက ရက်မကြာသေးမီက ကြားခဲ့ရသော
ဆရာကတော်၏ အောင် သွယ်
စကားကိုပါ သတိရမိလေသည်။

“မယူဘူး....မယူဘူး....ကိုလွင့်
အသားနဲ့ ထိတွေ့ထားတဲ့ ငါ့ခန္ဓာ
ကိုယ် အစိတ်အပိုင်းကို နောက်ထပ်
ဘယ်သူမှ မထိစေရဘူး”

ကျောင်းစာမေးပွဲရက် များ
တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာပြီ ဖြစ်ရာ-
မမြနှစ်မှာလည်း နေ့စဉ် အလုပ်များ
လျက်ရှိကာ တခါတရံ ကျောင်းပြန်
နောက်ကျသည်အထိ ဖြစ်တော့သည်။

“အင်း.... အခုလို တနေကုန်
တနေခမ်း အလုပ်လုပ်ရတယ်ဆို
တော့လဲ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ဟာ
တယ်မသက်သာပါလား”

ဒေါ်နှင်းဝေသည် ကျောင်းသွား
ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် မမြနှစ်ကို ကြည့်
ကာ ဂရုဏာသံဖြင့် ပြောလေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့....ဒါလဲ ခဏပါ မေမေ
ရယ်....၊ တော်တော်ကြာ စာမေးပွဲ
ပြီးရင် ကျောင်းပိတ်တော့မယ်....။
ဒီတော့မှ အေးအေးဆေးဆေးအနား
ယူပြီး မေမေညီမ ဒေါ်ဒေါ်သင်းတို့
ဆီဖြစ်ဖြစ် သွားလည်ကြတာပေါ့” ဟု

မမြနှစ်က မိခင်၏စိတ်သက်သာရာ ရစေရန် ပြောတော့မှ-

“အေး- ဟုတ်သားဘဲ၊ ကျောင်း တွေတောင် ပိတ်တော့မှာကိုး--”ဟု ပြောကာ ခေါင်းကို တဆတ်ဆတ် ညှိတ်လေသည်။

မမြနှစ်ကား မှန်ရှေ့တွင် ရပ်ကာ- ဆံပင်ကို သပ်ယပ်အောင် ပြုပြင်ရာမှ မိဘမေတ္တာကို သုံးသပ် နေလေ၏။ ထိုမှ ယခုတလောတွင် မကြာမကြာ မူးတတ်သော ဒေါ်နှင်းဝေ၏ ပူပြင်း လှသော ရာသီဥတုတွင် ဤမျှ သံယော ဇဉ် အပူအပင် ကြီးလှသော မိခင်အား စိတ်မချသလို ဖြစ်မိလေ၏။ မတော် တဆ မိမိမရှိခိုက်တွင် သတိလွတ်ချော် မူးမော်ပါက မျက်မမြင် ညီမလေးနှင့်-

မမြနှစ်သည် တွေးရင်း-တွေးရင်း စိတ်ရှုပ်လာ၏။ နောက်မှ မဖြစ်သေး သော ကိစ္စတွင် ကြိုတင်ပူပန်ရန် မလိုဟု စိတ်ကို ဖြေလိုက်ကာ မှန်ရှေ့မှ ခွာခဲ့ လေ၏။ စာအုပ်စားပွဲမှ လွယ်အိတ်ကို ယူ၍ အခန်းဒေါင့်ရှိ ထီးကိုပါ ယူပြီး- “သွားတော့မယ်- မေမေ” ဟု ပြော ကာထွက်ခဲ့လေ၏။

“အေး-အေး- သွားတော့”

ဤသို့လျှင် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ နံနက် ချိန်သို့ရောက်၍ ကျောင်းတွင် စာသင် ရန် သွားရသော မမြနှစ်အား ငေး မြော်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတိုင်း ဒေါ်နှင်း

ဝေမှာ ရင်ထဲတွင် ဟာတာတာ ဖြစ်မိ လေသည်။ ယနေ့တွင် ပိုမို၍ အားငယ် မိသဖြင့် တွေဝေ၍သာ နေ့စဉ်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာသော မမြနှစ်ကို တွေ့ရပြန်သဖြင့် အံ့အားသင့် သွားလေ၏။

“သမီး....ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့တာ ရှိလို့”

မမြနှစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲ သို့သွားကာ အံ့ဆွဲကို ဆွဲဖွင့်ပြီး.... အတွင်းမှ ပစ္စည်းတခုကို ထုတ်ယူလေ ၏။

“ဘာများပါလိမ့် သမီးရယ်”

“ဟို.... ဆွဲကြိုးက ကျောက်စိမ်း သီးရယ်၊ ပြုတ်နေတာနဲ့ သိမ်းထား တာ အခု ပန်းတိမ်မှာ အပ်မလို့”

“အေးအေး....ဂရုစိုက် သိမ်းပါ သမီးရယ်၊ အဲဒါ မေမေတို့ အပျိုတုန်း က ဆွဲတဲ့ကြိုး၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် အမွေ ပေါ့ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့- ဒါကြောင့် အနှစ်လဲ အမြတ်တနိုး ထားပါတယ်။ ကဲ-- သွားအုံးမယ် မေမေ”

မမြနှစ်သည် နောက်တကြိမ် နှုတ် ဆက်လေ၏။

“အေးအေး--သွား- သွား- ကားတွေ ဘာတွေလဲ ကြည့် ရှောင် သမီးရေ”

“အို....မေမေကလဲ.... ခလေး မဟုတ်.... သူငယ်မဟုတ်.... ဟဲ.... ဟဲ.... ဟဲ....”

မမြနှစ်သည် ရယ်မောကာ ဆင်း၍ သွားလေ၏။ အဘယ်ကြောင့်မသိ။ ယနေ့နံနက် မိခင်အား ထားခဲ့ကာ ကျောင်းသို့ သွားရမည်မှာ စိတ်ထဲ၌ လေးနေ သဖြင့် သူ၏ ရယ်သံမှာ ခြောက်သွေ့လျက် ရှိလေသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်တွင် ဒေါ်နှင်းဝေ မှူးနေသဖြင့် အမြန်ပြန်လာရန်အတွက် မမြနှစ်ထံသို့ သူငယ်တယောက်လာ၍ ခေါ်လေသည်။ အိမ်သို့ ရောက်သည့် အခါ မမြသစ်အား တယောထိုး သင်ပေးသူ အဆိုတော် မအေးသက်နှင့် မမြသစ်တို့၏အလယ်တွင် သတိလစ်၍ နေသော ဒေါ်နှင်းဝေအား တွေ့ရလေသည်။ အချိန်အတော်ကြာသည် အထိ ဆရာဝန်နှင့်တကွ သတိရလာအောင် ကုသသော်လည်း နောက်ဆုံးတွင် မပြန်လမ်းသို့ မြန်းရှာလေတော့သည်။

မိခင်ကြီး၏ အလောင်းကို မျက်မမြင် ညီမငယ် မမြသစ်နှင့် မမြနှစ်တို့မှာ သဂြိုဟ်လိုက်ရရာ၍ မမြချစ်ကို မူကား အကြောင်းကြားရုံမျှတပါး မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ခဲ့ရာ။ သို့ရာတွင် ကံ-အားလျော်စွာ မမြနှစ်တို့ ယခင်က နေထိုင်ခဲ့သည့် သမိုင်း ရပ်ကွက်မှ မိန်းမကြီးတယောက်မှာမူ မမြနှစ်တို့

အပေါ်တွင် ခင်မင်ရင်းစွဲ ရှိလေရာ- အိမ်၏ လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရန် အတွက် မမြနှစ်တို့နှင့်အတူ လာရောက် နေထိုင်သဖြင့် မမြနှစ် နေ့ခင်း ဘက်၌ စိတ်ချလက်ချ ကျောင်းတက်နိုင်လေ သည်။

အချစ်၏သင်းချိုင်း

အချစ်သည် ဟန်ဆောင်၍ မရချေ။ တမင်လာလုပ်၍ ချစ်နိုင်သည့် အရာလည်း မဟုတ်ပေ။ အချစ်စစ် အချစ်မှန်နှင့် ချစ်ခဲ့လေလေ-ချစ်ခဲ့ပြီးသောသူတို့ ကား မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်လေလေ ဖြစ်၏။

တဦးတယောက် အပေါ်တွင် တကယ်တမ်းချစ်မိကြပါက တယောက်ကိုတယောက် အောက်ကျနောက်ကျခံ၍ ပြုစုဆောင်ရွက်ရလည်း အောက်ကျသည်ဟု မထင်၊ အနစ်နာ ခံရလည်း နစ်နာသည်ဟု မတွေးမိ၊ ချစ်ရေးကိုသာ မျှော်ရှု၍ ပြုသမျှ အပြစ်တို့အား လျစ်လျူထားနိုင်သော်လည်း နဖူးစာကံ စီမံချက်ကြောင့်၊ မျက်စိလည် လမ်းမှား ချစ်ခင်သူနှင့်မညားရဘဲ၊ တခြားသူနှင့် ဆုံရသူများမှာကား လင်မယား ဘဝနှင့် ပြုရမည့် တာဝန် ဝတ္တရားတို့ကို ပြုသင့်သော ကြောင့်သာ ပြုကြရလင့်ကစား အားတက်သရော မရှိလှပေ....။

လင်မယားဟု အများအသိအမှတ် ပြုထားကြသည့် အနှောင်အဖွဲ့ ကြားတွင် မရှောင်မလှဲ့ နိုင်သောကြောင့် သာ တာတာတီတီ - ကြည်ရွှင် ချိုပြုံး အယဉ်အကျေးတွေ သုံးနေ ကြသော်လည်း ရင်တွင်း၌မူ သဒ္ဓါကြည်ဖြူစိတ် ခေါင်းပါး တတ်လေရာ၊ ရွှေရည်ပွတ် ထားသည့် လက်စွပ်ပမာ အထိအခိုက် များလာပါက ရွှေရည်တွေ ကွာကျ ကာ ဇာတိရုပ် ပေါ်လာ တတ်လေ သည်။

သို့ဖြစ်လေရာ၊ ကနဦးမကျိုးခဲ့သည့် သူတို့တတွေမှာ ခဏတွင်သာ ချွေတာ နိုင်ခဲ့လင့်ကစား ရေရှည်ကျလာသည့် အခါတွင်ကား ဒုံရင်းသို့ဆိုက်ကာ အိမ် မှာ ချက်ပြုတ်ရသည်ကို ပင်ပန်းလှ သည်ဟု ဆင်ခြင်ပေးကာ.... ကောင်း နိုးရာရာများကို ဆိုင်တွင်ဝယ်၍ စား သောက်ကြပြန်လေသည်။ ထို့ကြောင့် ပင် ကိုစောလွင်၏ ရသမျှ လခမှာ ထုတ်လာသည်နှင့် တပြိုင်နက် ကြွေး ဆပ်ရသဖြင့် ကုန်သည်က များလေ တော့သည်။

“အင်း....အိမ်ရှင်မ လုပ်တဲ့-ဒင်း အိမ်ထောင် မထိန်းနိုင်လို့ ဒီလိုဖြစ်ရ တာဘဲ။ အို- မွေးကတဲက ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားလာတဲ့ မိန်းခလေး-ဘယ် မှာ အိမ်ထောင် နားလည်ပါ့မလဲ.... အနှစ်သာဆိုရင် ဒီလိုအလဟဿဖြစ်ရ

မှာမဟုတ်ဘူး။ ရသမျှနဲ့ အိမ်ထောင် ကို ထိန်းရှာမှာ” ဟူသော အတွေးများ သည် ငွေရေး ကြေးရေးနှင့် ပတ်သက် လာတိုင်း ကိုစောလွင်၏ ဦးနှောက် တွင် ပေါ်ပေါက်လာသကဲ့သို့....

“ဟင်း-ယောက်ျားကြီး တယောက် လုံးလုပ်နေပြီး အိမ်ထောင်မူတာဝန် ကိုနိုင်အောင် မထိန်းနိုင်ဘူး။ သူဌေး သားပီပီ သူ့အဖေအိမ်လို မှတ်ပြီး ပစ္စလက္ခတ် သုံးနေတော့တာဘဲ” ဟူ သော ထင်မြင်ချက်မှာလည်း မမြဲချစ် တွင် ထွက်ပေါ်ခဲ့ပေသည်။

ထိုသို့ ရင်ထဲတွင် သန္ဓေတည်လျက် ရှိကြသည့် ယူဆချက် အသီးသီးတို့မှာ နောက်ဆုံးတွင်....အံ့ပွင့်၍ လာလေ တော့သည်။

“မင်း....ဒီလို သုံးပုံမျိုးနဲ့တော့ ရောင်မီးထွန်းပြီးရှာတောင် ချမ်းသာ မှာ မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ကိုယ့်ကိုယ်လဲ အိမ်ထောင်ရှင်မလို့ သဘောထားပြီး ထင်သလိုနေခဲ့ရတဲ့ဘဝတုန်းက သုံးခဲ့ တဲ့စနစ်တွေကို မေ့လိုက်စမ်းပါကွ ”

“ဘာ....ဘာ....သူကဘဲ ပြောရ တယ် ရှိသေးတယ်။ ကိုယ်ရတဲ့လခနဲ့ ကိုယ်သုံးတဲ့ အသုံးကိုများလဲ ကြည့် ပါအုံး၊ အိမ်က ဟင်းက-စားမကောင်း ရတာနဲ့.... ဒီကြားထဲ- တခါတခါ အရက်ဘိုးက ကုန်လိုက်သေး”

“ဟေး....စကားရှည်မနေပါနဲ့.... ဘာလဲ.... အိမ်ထောင် မထိန်းနိုင်တဲ့ မိန်းမ”

“ဘာဖြစ်သလဲ၊အိမ်ထောင်မထိန်း တတ်တဲ့ မိန်းမ...အိမ်ထောင်မထိန်း တတ်မှန်း အစကမသိဘူးလား၊ ဘယ် တုန်းကမှ အိမ်ထောင် မထိန်းခဲ့တဲ့ မိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ထပ်ပါရ စေတော့.... ဘာတော့.... ညာတော့ နဲ့ ခွဲသေးလဲ-ဟင်”

မမြချစ်၏စကားတွင် ကိုစောလွင် သည် ငိုငံသွားပြီးမှ “အို.... ဒီတုန်း က ငါမိုက်ခဲ့တာကိုး၊ ဒီလိုမိုက်ခဲ့လို့လဲ မဟာဝဲဩဇာကြီးထဲကို ကျခဲ့တာပေါ့။ မိန်းမတွေရဲ့ အတွင်းသဘောကို နား မလည်နိုင်ခဲ့ဘဲကိုး”

“ဒါနဲ့များ ဘာပြောစရာ လိုလဲ-- သူ့ကိုယ်သူတော့ သူတော်ကောင်း လိုလို”

မတော်တဆ ညားရသည့် လင် မယား-မလွဲသာ၍ ညားရသည့် အိမ် ထောင်သည်တို့ကား ဤအတိုင်းသာ ဖြစ်ရမည်။ အရှိန်ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက် မိသည့် မီးခတ်ကျောက်တုံး နှစ်ခုပမာ တိုက်ခတ်မိသည့် အကြောင်းရင်းခံ ကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာသော အပူ ဓာတ်မှာ တိုက်ခတ်စဉ်တွင်သာ မီးတောက်မီးလျှံ ထွက်ခဲ့သော်လည်း ခဏအတွင်း၌ပင် အေးငြိမ်းသွားတတ်

သကဲ့သို့- မရှောင်သာ လမ်းမြှောင် ကြားတွင် ဆုံတွေ့ကာ ညားကြရသူတို့ ၏အချစ်မှာလည်း ကြာလေ-အေးလေ ဖြစ်ရလေတော့သည်။ ထို့ကြောင့်သူတို့ တတွေမှတ်သား နာယူရသည့် သင်္ခါဏ်း စာကား “လင်မယား ဘဝသည် အချစ်၏ သင်းချိုင်း”ဟူသတည်း။

× × ×

“ချစ်ချစ်

မေမေဆုံးပြီ၊ လာဘိုမလိုပါ... မမြနှစ်”

“ကြည့်စမ်းပါအုံး-ကိုကို၊ မေမေ ဆုံးသွားပြီတဲ့၊ ချစ်ချစ်-ရန်ကုန်ပြန်ချင် လိုက်တာ...”

မမြချစ်သည် သံကြိုးစာရွက်ကို ကိုင်ရင်းက ငိုတော့မည့် မျက်နှာဖြင့် ကိုစောလွင်အား ပြခဲ့လေ၏။ ကိုစော လွင်လည်း စိတ်မချမ်းမြေ့ဟန်ဖြင့် မမြချစ်လက်မှ သံကြိုးစာကို ယူကြည့် ရာက-

“လာဘိုမလိုဘူး ဆိုထားမှဘဲ- ဘာသွားဘို့လိုသေးသလဲ.... နောက် ပြီး-ကိုတို့ဟာ တကယ်လူသိနတ်ကြား ယူထားတာလဲ မဟုတ်တော့ ရင်းနှီး တဲ့လူတွေနဲ့တွေ့ရင် မျက်နှာ ဘယ်လို ထားကြမလဲ....”

“အင်း.... စဉ်းစားလိုက်တော့- ချစ်ချစ်ဟာ- မိဘကို ကောင်းကျိုး

မပေးဘဲ ညှဉ်းဆဲတဲ့ မိန်းခလေးဘဲ နော်.... သားသမီးဝတ္တရားလဲ မကျေ ခဲ့ဘူး”

မမြချစ်သည် ပြောရင်းပြောရင်း မျက်ရည်ကျ၍ လာလေ၏။

“မမနှစ်ကတော့ ဒုက္ခမရှာဘူးဆို တဲ့စိတ်နဲ့ ခပ်အေးအေး ရေးလိုက်တာ ဘဲ- မေမေဟာ ချစ်ချစ် အထင်တော့ ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းကိုပြောင်းကတည်းက နေမကောင်းနေတာနဲ့တူတယ်....”

“ရန်ကုန်ကို ပြောင်းရတာလဲ.... အကြောင်းရင်းရှာတော့ ကိုယ်တို့ ကြောင့်ဘဲ မဟုတ်လား”

ကိုစောလွင်သည် တလုံးချင်း ပြောနေလေ၏။

“ဟုတ်တယ်.... ချစ်ချစ်ဟာ.... သူတပါးအပေါ်မှာ ဒီအထိ အကျိုး ယုတ်အောင်လုပ်ခဲ့တယ်.... ဒီလို မိဘ ကို ညှဉ်းဆဲလို့ထင်ပါရဲ့ အခု ကိုကို ရဲ့အညှဉ်းဆဲခံနေရတာ”

“ဘာ.... မင်းနဲ့နေရတာ.... ငါ့ မှာကော ပျော်တယ်ထင်လို့လား.... တရက်မှ စိတ်မချမ်းသာဘူး- မပျော် ဘူး-သိလား....ငါဘယ်အထိ ရင်ထဲ မှာပူနေတယ်ဆိုတာ မင်းသိရင် ဒီလို ပြောမှာမဟုတ်ဘူး”

ကိုစောလွင်သည် အနာဆွေးကို တုတ်ထိုးခံရသူပမာ ကျယ်လောင်စွာ ဟစ်အော်နေလေ၏။

“ကဲ....ဒီလိုဖြင့်လဲ- ကျမကဘဲ ရှောင်ပေးပါတော့မယ်.... ကဲ- သွား ပါရစေတော့”

မမြချစ်သည် ထိုင်ရာမှထ၍ ခြေ လှမ်းပြင်လေ၏။

“အလို- ညကြီးကျမှ- ဘယ်ကို များ.....”

“ပြန်မယ်-ရန်ကုန်ပြန်မယ်။ မမနှစ် ဆီပြန်မယ်-အရင်ကလို-ရုံးမှာဖြစ်ဖြစ် စာတိုက်မှာဖြစ်ဖြစ် အလုပ်ပြန်ဝင်ပြီး မမနှစ်နဲ့ အတူနေတော့မယ်”

မမြချစ်သည် ငိုသံပါနှင့်ပြောရာက နောက်ဆုံးတွင် ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယို တော့သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ သားရေသေတ္တာကိုဖွင့်၍ အင်္ကျီ-ထမီ အချို့တို့ကို ထည့်မည်ပြုလေရာ သေတ္တာအပေါ်ယံတွင် ပြန်လျက် သားတင်နေသည့် စာတစ်စောင်ကို မြင်မိ လေသည်။ ဤတွင်- စာတစ်စောင်ကို ဆွဲယူ ကြည့်မိရာ....

“ချစ်ချစ်တို့ လင်မယားဟာ လေ-ဝတ္တရားကျေတဲ့ လင်မယား၊ တာဝန်သိတတ်တဲ့ လင်မယား ဖြစ်ကြပြီး- ချစ်ချစ်တို့ရဲ့ အိမ် ထောင်ရေးဟာလဲ သာယာသော၊ နှစ်လိုဘွယ်ရာဖြစ်သော အစရှိတဲ့ နာမဝိသေသန ကောင်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံပါစေလို့ မမဖြင့် အိပ်ရာ ဝင်- အိပ်ရာထ- ဘုရားရှိခိုးတိုင်း

ဆုတောင်းမိတယ်- ချစ်ချစ်တို့လင်မယားဟာ တယောက်နဲ့ တယောက် ကြင်ကြင်နာနာ-အေးအေးဆေးဆေးနေကြရင်-ဘာဘဲပြောပြော တနေ့မှာဘကြီးကျော်စိတ်လည်လာပြီး ချစ်ချစ်တို့ကို ပြန်ခေါ်မှာဘဲဆိုတာ မမ တွေးမိတယ်။ အဲဒီနေ့ကိုမြန်မြန်ရောက်ပါစေလို့လဲ ဆုတောင်း လျက်ဘဲကွယ်” ဟူသော မမြနှစ်၏ စာကို တွေ့ရလေသည်။

အမေအိုနှင့် မျက်မမြင်ဒုက္ခိတညီမငယ်တို့၏ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ရွက်ဆောင်နေရာက ရပ်ဝေးရှိ ညီမလတ်အတွက်ပါ ဖြည့်စွက် ပူပန်နေရသည့် မမြနှစ်၏ စိတ်ဓာတ်ကို တွေးတောမိသည့်အခါ မမြချစ်မှာ ဟစ်၍သာ ငိုချင်သည့်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့သည်။

တသက်လုံး အလိုလိုက်ကာ အကြိုက်ကို ပြုစေခဲ့သည့် မိခင်၏ မျက်နှာကိုကား ဤဘဝတွင် မမြင်နိုင်တော့ပြီ။ မိမိအပေါ်တွင် ကြင်နာစွာ ထိန်းသိမ်းဆုံးမခဲ့သည့် အမဖြစ်သူနှင့် ဘယ်နံ့ရောအခါတွင်မှ ဆုံရမည်ကိုလည်း မသိနိုင်သေး။ သောင်ပြင်တွင် အလွတ်ခံရသည့်ခွေးကဲ့သို့ ကြိုရသည့် အရေးကို မတွေးဝံ့အောင်ပင် ဖြစ်ချေပြီ.....။

“ဘာလဲ ရန်ကုန်ပြန်သွားပြီး- အနှစ်ကိုပါ ဒုက္ခပေးအုံးမလို့လား- ဒါမှမဟုတ်လဲ နောက်လင်ယူမယ်လို့လား။”

ပြောင်ချော်ချော်ပြောနေသော ကိုစောလွင်၏ စကားကိုလည်း ပြန်လည် မချေပနိုင်အားတော့။ ကိုယ့်ကံနှင့် ကိုယ့်အကြောင်း- ကိုယ်ကောင်းအောင်မဆင်ခြင်ဘဲနေခဲ့သောကြောင့် ဤသို့ဖြစ်လာရလေရာ ဖြစ်သမျှကြိုသမျှကိုသာ- ခါးစည်း၍ခံရင်းက အမဖြစ်သူကို ဒုက္ခပေးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေပြီးမှ ရင်ထဲတွင် ဘလောင်ဆန်လာသမျှ အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ကာ အားပါးတရ မျက်ရည်များကို သွန်ချရလေတော့သည်။

ဤသို့လျှင် အဆင်မပြေသည့် အိမ်ထောင်သည်တို့မှာ ချော့ချည်တခါ ငိုကာတခန်း-ကြမ်းကာတလီ-ရီလျက် တဖုံ-မျိုးစုံသော ပြောင်းလွဲခြင်းတို့ဖြင့် ခင်းကျင်းနေဆဲတွင်ပင်- တနေ့-တနေ့ဟူသော အချိန်တို့သည်လည်း တရွေ့ရွေ့ကူးခဲ့လေသည်။

× × ×

ရွက်သစ်ပြောင်းသည့် တပေါင်းသို့ပင် တိုင်ခဲ့ပြန်ချေပြီ။

သံပတ်ပေးထားသည့် စက်ရုပ်ပမာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကျောင်းအလုပ်နှင့်အိမ်အလုပ် ဆက်ခါဆက်ခါ စခန်း

သွားခဲ့ရသည် မမြနှစ်မှာလည်း ခါတိုင်းညများကဲ့သို့ပင် စားပွဲတွင် ထိုင်ကာ မနက်ဖြန်အတွက် သင်စာ မှတ်တမ်းများကို ရေးနေလေ၏။

“မမကြီး-မမကြီးကလဲမအိပ်သေး ဘူးလား--ထစမ်းပါအုံး။ ဒီလောက် အကြာကြီး ထိုင်နေတာ-ညောင်းရော ပေါ့၊ သစ်သစ် နှိပ်ပေးပါရစေ-”

မမြသစ်သည်- မမြနှစ်၏ နောက်တွင် ရပ်နေရာက ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲလှုပ်နေလေရာ၊ မမြနှစ်သည် အလုပ်ကိုချကာ မတ်တတ်ရပ်လိုက်လေ၏။

“ကဲ- တော်ပါပြီ၊ အိပ်ခန်းထဲကို သွားကြစို့ရဲ့-”

“မမကြီးလဲ- တနေ့တနေ့-အလုပ်နဲ့ဘဲ အချိန်ကုန်နေတာနဲ့ပဲ စိတ်အေးလက်အေး နားဘို့အခါရယ်လို့ မရှိတော့ဘူးနော်--”

“အံ့မာလေး-သစ်သစ်ရယ်--ဘာများ အနားယူနေဘို့လိုသေးသလဲကွဲ့- အခုလို သစ်သစ်နဲ့ ရယ်ရယ်မောမော ပြောဆိုနေရရင်-မမစိတ်ထဲမှာ အေးနေတာဘဲဥစ္စာ ဘာနားစရာလိုလဲကွဲ့။”

“နေပါအုံး--မမကြီး-အခုတလော ပိန်လိုက်တာဟင်-ကြည့်စမ်း-ဒီနေရာမှာများ နံရိုးတွေတောင် စမ်းကြည့်လို့ ရတယ်-”

မမြနှစ်သည် ခါးကိုဖက်ထားသည့် မမြသစ်အား စိုက်ကြည့်မိလေ၏။

“ကဲ-ထိုင်-ထိုင်- သစ်သစ် ဇက်ကြောနှိပ်ပေးမယ်- ကျန်းကျန်းမာမာ ရှိအောင်နေပါမမကြီးရယ်--ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာလေ- သစ်သစ်အဖို့ အားကိုးစရာဆိုလို့ မမကြီးကလွဲရင် ဘယ်သူမှ ရှိတာမဟုတ်ဘူး-”

“အိုး- သစ်သစ်ကလဲ စိုးရိမ်စရာ မဟုတ်တာကွယ်၊ ကဲ-မမကြီး ပိန်တယ်ဆိုပေမယ့် ဖျားပြီးအိပ်ရာထဲမှာ လဲနေတဲ့ အခါရယ်လို့ တခါမှ မရှိခဲ့ဘူး မဟုတ်လား.... ပိန်လာပေမယ့် ကျန်းမာပါတယ်ကွဲ့။”

မည်မျှပင် စိတ်နှလုံး ပင်ပန်းနွမ်းရိနေလင့်ကစား မမြနှစ်ကား တခါမှ အိပ်ရာထဲတွင် လဲလောက်အောင် မကြုံခဲ့ရပေ။ အတန်ကြာသောအခါ “ကဲ-ဇက်လဲပေါ့သွားပါပြီ- မနက်ကျ မမကြီးရဲ့ မွေးနေ့ဖြစ်တဲ့ ကြာသပတေးနေ့မို့ စောစောထပြီး အရုဏ်ဆွမ်းလေး ဘာလေး ကပ်ရအောင် စောစောအိပ်ကြစို့လား” ဟု မမြနှစ်၏ စကားသံသည် သာယာစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေသည်။

မမြနှစ်သည် ထိုင်နေရာမှ ထကာ အိပ်ရာကို ပြင်ဆင်လေ၏။

“အင်း- ဒီလိုဆို.... မနက်ဖန်ကျရင်လဲ သစ်သစ်တယောက်ထဲ တယောရယ်- ဒေါ်ကြီးရယ်- အဖော် လုပ်ပြီး နေရတော့မှာဘဲနော်”

မမြနှစ် ဘုရားရှိခိုး နေခိုက်တွင် မမြသစ်သည် အိပ်ရာထဲ၌ လှဲရင်း ညည်းညူ၍ နေလေ၏။

“ကဲ-သစ်သစ်-- မမနားတိုး.... ဒီည သစ်သစ်ကို မမရင်ခွင်ထဲမှာ ထားပြီး သိပ်မယ်- ဟုတ်လား--”

ဘုရားရှိခိုးပြီးသဖြင့် အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့သည့် မမြနှစ်သည် မမြသစ်၏ ကိုယ်ကလေးကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်ထားလေ၏။ မမြသစ်သည်လည်း ဝမ်းသာစွာဖြင့် မမြနှစ်၏ ရင်ခွင်တွင် ဝင်၍ နေလေသည်။

“ဒီည-ဘာဖြစ်လဲမသိဘူး၊ အိပ်ချင်စိတ် မပေါက်ဘူး မမကြီးရယ်.... ဪ...နောက်ပြီး- သစ်သစ်တို့ သမိုင်းမှာ နေခဲ့တုန်းက ဟာတွေကို သွားပြီး သတိရနေတယ်- ဒါထက်- ဒီတခါ နွေရာသီ ကျောင်းပိတ်ရက် ကျရင်လေ မမချစ်တို့ဆီ သွားလယ်ရ မကောင်းဘူးလား..”

“အင်း.... သွားလယ်ကြတာပေါ့- သစ်သစ်ရယ်-”

“ဪ...ဟုတ်ပါရဲ့- အခုမှ သတိရတယ်-- သမိုင်းမှာ နေတုန်းကလဲ သစ်သစ်-မမကြီးနဲ့ အိပ်တာဘဲ မဟုတ်လား- အဲဒီတုန်းက ညအိပ်ရာဝင် မလားဆိုရင် မမကြီးက ပုံပြောတာတွေ သီချင်းဆိုသိပ်တာတွေ သတိရနေသေးတယ်”

မမြနှစ်ကား သစ်သစ်ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းညှိတနေမိလေ၏။

“ကဲ....ဒါဖြင့် ဒီညလဲ ဟိုတုန်းကလို သီချင်းဆိုသိပ်မယ်--လှိုင်ထိပ်ခေါင် တင်ရေးတဲ့ ဝိဇယကာရီပတ်ပျိုး ခလေးချောတဲ့ သီချင်းနဲ့ သိပ်မယ်- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့....”

မမြနှစ်၏ သီချင်းသံသည် တိတ်ဆိတ်သည့် ညချမ်းဝယ် မတိုးမကျယ် ထွက်ပေါ်၍ လာလေ၏။

“ရေ... ယမုန်.... အမွန်သီတာ တိုင်းသို့လေး.... ငှက်လိမ္မာ--မကြာ နောင်- စေခိုင်းမယ်ပလေး-- တောင်ပိုင်းစုံလွင့်- မြင့်တိမ်ယံဗွေ-- ရေယဉ်စီးတဲ့- မြစ်ကြီးငယ်သောင်ခြေ--”

မမြချစ်၏ သီချင်းသံနှင့် အတူ- မမြသစ်၏ အာရုံထဲတွင်လည်း တသွင်သွင် စီးဆင်းလျက်ရှိသော မြစ်ရေပြင်ပေါ်တွင် ပျံသန်းနေသည့် ငှက်လိမ္မာလေးကို မြင်ယောင်လျက် ရှိလေ၏။

မကြာမီ မမြနှစ်၏ ရင်ခွင်ကြားမှာ ပင် မမြသစ်မှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်လျက်ရှိလေပြီ- မိဘ၏ ရင်ခွင်ဝယ် ခိုလှုံရမည့်အစား-အမ၏ ရင်ခွင်တွင် ခိုလှုံနေရသည့် မမြသစ်၊ မျက်မမြင်ဒုက္ခိတာဝန်နှင့် လူ့လောကအလယ်တွင် သနားစဖွယ်ကြုံနေရသည့်မမြသစ်၊ တယောက်တည်းသော အမကြီးကိုသာ တွယ်တာ

အားကိုးနေရှာသည့် မမြသစ်--
ချစ်စဘွယ်မမြသစ်အား- 'နတ်ကောင်း
နတ်မြတ်များ စောင်မပါစေဟု မမြနှစ်
သည် စိတ်ထဲမှာ ဆုတောင်း၍ နေလေ
၏။

မမြနှစ်၏အတွေးများကား၊ မမြ
သစ်တယောက်နှင့် မရပ်သေး-တနယ်
တမြေဝေး၌ နေကြသော မမြချစ်နှင့်
ကိုစောလွင်တို့ ယခုအခါ မည်သို့နေရှာ
ကြပေလိမ့်မည်နည်းဟုလည်း တွေးမိ
ပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို
တွေးလိုက်ပါက-- ရင်အုံတခုလုံးမှာ
သံမဏိတုံးတွေ တင်ထားသည့်အလား
လေးလံ၍ လာလေတော့သည်။

လွန်ခဲ့သည့် နေ့ရက်တို့ကို တွက်စစ်
ကာရေလိုက်ပါက နှစ်ခါလည်ခန့်မျှရှိပေ
ပြီ--သို့သော် တရက်တနာရီ တစီနောမှ
သက်လျာ မောင်ဘုန်း အချစ်ဆုံး
ဖြစ်သည့် ကိုစောလွင်အား- မေ့ပျောက်
သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ တသက်နှင့်တကိုယ်
ဝယ် ဤလို အချစ်ဓာတ်မျိုးဖြင့်--
မည်သည့် ယောက်ျားကိုမှ ချစ်ခင်
စွဲလမ်းခြင်း မရှိခဲ့။ ထိုသို့ ထူးကဲစွာချစ်ခဲ့
ခြင်းကြောင့်လည်း ကွေကွင်းရသည့်
အခါတွင်--အသဲရောအူပါ ဖြုတ်ချွေ
ခံရသူကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုထိုသော ပူဆွေးမှုတို့ကို-အေးလို
အေးငြား တရား ပေစာ ဖြင့်လည်း
ဖြေခဲ့၏။ စာပေ သင်ကြား၍လည်း

ဖြေခဲ့၏။ ဂီတတွင် ယစ်မူး၍လည်းဖြေခဲ့
၏။ မည်သို့ပင်ဖြေဖြေ-အသဲထိအောင်
စွဲငြိနေပြီဖြစ်သည့် အဆွေးကား မပြေ
နိုင်ခဲ့-ပြည့်ဖြိုးတောင့်တင်းသည့် ကိုယ်
ကာယသာလျှင် ပိန်ချုံး၍ ကျခဲ့သည်။
ကိုစောလွင် အပေါ်တွင် တွယ်တာ
လျက်ရှိသေးသည့် အချစ်ကား- လျော့
ကျတို့ဝေးစွာ ပွားသည်ထက် ပွား၍
သာ လာလေတော့သည်။

“ကိုယ်အခု ကြိုးစားနေသမျှတွေ
ဟာ-နောင်တနေ့ အနှစ်နဲ့ အတူနေ
ရတဲ့အခါကျရင်- လူ့လောကအလယ်
မှာ အနှစ်ရောကိုယ်ပါ-တင့်တင့်တယ်
တယ် ထယ်ထယ်ဝါဝါဖြစ်စေပြီး အနှစ်
ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုကို ဖန်တီးနိုင်တဲ့
ယောက်ျားတယောက် ဖြစ်စေရမယ်
ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပါကွယ်....ဆိုလို
တာက အနှစ်အတွက်ဆိုရင်- ကိုလွင်
ဘာဖြစ်ဖြစ် လုပ်မယ်--အနှစ်စိတ်ချမ်း
သာဘို့ဆိုရင် ဘယ်လောက်ပင်ပန်းတဲ့
အလုပ်မဆို လုပ်မယ်....” စသော
ကိုစောလွင်၏ စကားသံမှာလည်း
မမြနှစ်၏ နားဝမှာ မထွက်နိုင်ကြသေး
သကဲ့သို့....

“အနှစ်ကိုတော့ ကိုလွင် ယုံစေချင်
တယ်-အနှစ် ကိုလွင်ကို ဘယ်လောက်
ချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုလွင်တနေ့သိမှာပါ
ဘဲ--အနှစ်တို့ရဲ့ အချစ်စစ် အချစ်မှန်ကို
ဘယ်ကံတရားကမှ ဖျက်ဆီးလို့ရမှာ

မဟုတ်ပါဘူး.... စင်ကြယ်တဲ့ အချစ် ရေစင်ဟာ အနှစ်တို့အဖို့မှာ သာယာမှု ကို ဖန်တီးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် တယ်....” ဟု အချစ်စစ်အချစ်မှန်ကို ယုံကြည်စွာဖြင့် အားပါးတရပြောဆိုခဲ့ ပူးသော မိမိ၏ စကားတို့ကိုလည်း မမေ့နိုင်သေး။

ကံတရားနှင့် ရင်ဆိုင်ကြုံရပါက- အချစ်စစ် အချစ်မှန်တို့သည်လည်း တပ်လှန်၍ ပြေးရသည်သာတကား....။

“အင်.....” ဟု ညည်းညူလိုက် သော မမြသစ်၏ အသံသည် မမြနှစ်၏ အတွေးတို့ကို ချေမှုန်းလိုက်လေ၏။

မမြနှစ်သည် မမြသစ်၏ ကိုယ်လေး အား တင်းကြပ်စွာ ပိုက်ထွေးထားရာ က ဖြူဝင်းသော နဖူးပြင်ကိုပါ မြတ်နိုး စွာ နမ်းရှုပ်မိလေသည်။ ကိုစောလွင် ကို ယုယရမည့်အစား မမြသစ်ကိုသာ ယုယတော့မည်။

“မိသားစုအတွက် တယောက် ထဲက စွန့်လွှတ်ပါ။ လူ မျိုးစု အတွက် မိသားစုက စွန့်လွှတ်ပါ။ နိုင်ငံ အတွက် လူမျိုးစုက စွန့်လွှတ်ပါ” ဟု ရှေးဟောင်း သံသကရိဋ်လင်္ကာတခုက အထင်အရှား ဆိုခဲ့သည်ကို အသေ အချာ နားလည်ထားသည့် မမြနှစ် အဖို့တွင် လောကဓံ၏ နှိပ်စက် ပုတ်ခတ် ချက်ကြောင့် အသားရော အရိုးပါ စဉ်တုံးတွင် စဉ်းအပ်သည့်

အမဲသားပမာ၊ စိစိညက်ညက်ပင် ကြေ ကြေ- နေရတော့မည်- ဖြေရတော့မည်။

ကိုစောလွင်နှင့်မမြချစ်တို့-တယောက် ကို တယောက် ချစ်ကျွမ်းတဝင် ချစ်တုံ့တင် နေကြမည့် အချိန်တွင်-- မမြနှစ်မှာ မမြသစ်နှင့်သာ ကြင်နာစွာ ပြုစုလိုက်နေရပေပြီ....။

ထိုအခိုက်-- မမြသစ်၏နှုတ်ဖျားမှ ယောင်ယမ်း၍ ထင်ရှား ပီသစွာ ထွက်ပေါ်လာသည့် စကားသံသည် ဆိတ်ငြိမ်နေသည့် အခန်းလေးတွင် ဆူညံသွားစေလေ၏။

“မမကြီး.....မမကြီး.....”

အို -- ဘယ့် ကံ

ကိုစောလွင်သည် လေးလံသည့် ကိုယ်ခန္ဓာကို တွန့်လိမ်လိုက်ပြီး အိပ်ရာ မှ ထလေ၏။ လွန်ခဲ့သည့်ညက အလွန် အကျွံ သောက်ထားသည့် အရက် တန်ခိုးကြောင့် သူ၏ ရင်များသည် ခုန်လျက်ရှိကာ ဦးနှောက်များလည်း ရီဝေလျက်ရှိလေသည်။

မျက်နှာသစ်ရာမှ ထ၍ လာသော အခါ သတင်းစာတစောင် ချထား သည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဆွဲယူဖတ်ကြည့် မိလေသည်။

“ဟာ....”

အလန့်တကြား ဟစ်အော်လိုက် သော ကိုစောလွင်၏ အသံကြောင့်

ကာဖီပန်းကန်လုံးကိုကိုင်၍ ထွက်လာ
သော မမြချစ်သည် လန့်၍ သွားလေ၏။

“ဘာလဲ....ကိုကို-”

“ဒီမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး”

ကိုစောလွင် လက်ညှိုး ထောက်ပြ
ထားသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်မိသည့်
မမြချစ်မှာ ရင်ထဲတွင် ဆို့လာမိလေ
သည်။

“ရန်ကုန်မီး....”

ရန်ကုန်မြို့ အနောက်ပိုင်းတွင် မီး
လောင်ခြင်း။

လွန်ခဲ့သည့် တပေါင်းလဆန်း ၉-
ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့လယ် ၁၂
နာရီအချိန်တွင် ရန်ကုန်မြို့ အနောက်
ပိုင်းရပ်ကွက်၌ မီးလောင်ခဲ့ရာ၊ လူ
အချို့သေ၍အချို့မှာ ဒဏ်ရာရရှိပြီး
လျှင်- မမြချစ်သည် ဆက်မဖတ်နိုင်
တော့ဘဲ ကိုစောလွင်၏ ပခုံးကို လှမ်း
ကိုင် လိုက်လေ၏။

“ကိုကို....”

မမြချစ်၏ အားလျော့နွမ်းနယ်သော
အသံ ဖြစ်လေသည်။ ကိုစောလွင်ကား
သက်ပြင်းတချက်ချလိုက်ကာ အပြင်
ဘက်ဆီသို့ ငေးမျှော်၍ နေလေ၏။

“ကိုကို....”

ဤတကြိမ်တွင်မူ မမြချစ်သည်
ကိုစောလွင်၏ ရင်ခွင်သို့ ခေါင်းကို
သွင်းလိုက်ကာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေ
တော့သည်။

“.....”

ကိုစောလွင်၏ စကားသံကား
ထွက်ပေါ်၍ မလာခဲ့။

“မမနစ်တို့.... သစ်သစ်တို့....
ဘယ်လိုများ နေကြပါလိမ့်.... ဟို
တနေ့ကတင်..... ကျန်းကျန်းမာမာရှိ
တဲ့အကြောင်း- သစ်သစ် တယောထိုး
ကောင်းလာပြီဆိုတဲ့ အကြောင်း၊
ချစ်ချစ်တို့...ဆီက စာမလာလို့...
စိတ်ပူမိတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း
စာရေးလိုက်သေးတယ်.... အင်း....
ချစ်ချစ် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ.... မေမေ
သေပြီးတဲ့နောက်မှာ- ချစ်ချစ်အဖို့
အားကိုးရာဆိုလို့ ဒီတယောက်ထဲ ရှိ
တယ်။ တကယ်လို့များ.... မမနစ်နဲ့
သစ်သစ်တို့....မတော်တဆ ဖြစ်ကြ
ရရင်....အို-ချစ်တယောက်ထဲ....”

မမြချစ်သည် ပြောရင်း ပြောရင်း
ငိုပြန်တော့သည်။

“မငိုပါနဲ့.... ချစ်ချစ်ရယ်....
ကံတရားပေါ့.... ဟင်း-လောကကြီး
မှာ- အိပ်မက် မက်နေတာများလို့
တောင် ထင်မိပါရဲ့....ဘုရား-ဘုရား
အနှစ်နဲ့ သစ်သစ်လေး ဘေးကင်းကြ
ပါစေ....”

ကိုစောလွင်သည် စိတ်ပါဝင်စား
စွာ ဆုတောင်းမိလေ၏။

“ချစ်ချစ်.... ကိုတယောက်လုံး ရှိ
ပါသေးတယ်ကွယ်၊ ချစ်ချစ် အမကြီး ရှိ

တောင်- နေရမှာက ကိုနဲ့ မဟုတ်လား-
နောက်ပြီး ချစ်ချစ်ရဲ့ အမကြီးဆီမှာ-
တသက်လုံး စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့
လဲ ဂတိခံထားတယ် မဟုတ်လား....”
ဟုလည်း မမြချစ်ကို အားပေးရာက
မမြနှစ်၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာမိ
လေသည်။

“အို....ဒါတွေဟာ- အဆုံးကျ
တော့- ကို မှားတာပါဘဲ။ ကို-ဆိုးလို့
အခုလိုဖြစ်ရတာဘဲ။ အခုလို- အနှစ်တို့
တတွေ မီးဘေးသင့်ရတာဟာ အဆုံး
ကျတော့ ကိုတို့အပြစ် မကင်းဘူး....”

“ကဲ....ဒါတွေ ပြောနေလို့ မပြီး
ဘူး.... ချစ်ချစ်တို့ ရန်ကုန်ကို ခဏပြန်
ရရင် မကောင်းဘူးလား ဟင်....
မကောင်းဘူးလား....”

“ဟုတ်တယ်- ခဏပြန်ကြမယ်-
ညရထားနဲ့ သွားရအောင် ပြင်ထား-
ကို အလုပ်တိုက် သွားပြီး အကျိုး
အကြောင်း ပြောပြလိုက်အုံးမယ်....”

ကိုစောလွင် အလုပ်တိုက်သို့ သွား
နေခိုက်တွင် မမြချစ်မှာက တယောက်
တည်း အဝတ်အထည်များ သွားရေ
အိတ်ထဲသို့ထည့်ကာ သိမ်းဆည်း၍ နေ
လေ၏။ ရန်ကုန်သို့ ပြန်ကြသည်ဆိုစေ
ကာမူ မမြနှစ်တို့ အိမ်မှာလည်း မီး
လောင်ခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် မည်သူ၏ အိမ်
တွင် တည်းခိုရပါအံ့နည်း.... စိတ်ကြီး
လှသည့် ကိုစောလွင်၏ ဖခင်ကြီးကား

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လက်ခံ လိမ့်မည်
မဟုတ်- ဟု တွေးမိသောအခါ ပြန်ရ
မည့်အရေးမှာ မလွယ်ကူလှကြောင်း
ကို သိကာ အဖြစ်ဆိုးလှသည့် မိမိတို့၏
ဘဝကို စိတ်နာမိလျက် မျက်ရည်များ
ပင် လည်၍လာရှာလေတော့၏။

ထိုအခိုက် “ချစ်ချစ်ရေ- ချစ်ချစ်”
ဟူသော ခေါ်သံနှင့်အတူ ပြေးတက်
လာသော ကိုစောလွင်ကို တွေ့ရလေ
၏။

“ဘာလဲ....ကိုကို....”

“စိတ်မရှုပ်နဲ့- ချစ်ချစ်ရေ....
ဖေဖေဆီက သံကြိုးလာတယ်....
ကိုတို့ လင်မယား ပြန်လာရမတဲ့ -
သစ်သစ်တို့လဲ အိမ်မှာ ရောက်နေပြီ
တဲ့....”

မမြချစ်သည် ကိုစောလွင် လက်ထဲ
မှ သံကြိုးစာကို ဆွဲယူကြည့်မိလေ၏။

မောင်စောလွင်၊ မင်းတို့နှစ်
ယောက်စလုံး ပြန်လာပါ။ သစ်သစ်
တို့ အိမ်မှာ ရောက်နေကြပြီ....

ကျော်ဒင်
ယခုအချိန်အထိ မမြချစ်၏ ရင်ထဲ
တွင် တစ်ဆို့၍နေသော အလုံးကြီး
သည် ကျ၍ သွားလေ၏။

“ဟန်ကျတာဘဲ-ဒီလိုဆိုရင်- မမ
နှစ်နဲ့ ပြန်တွေ့ရတော့မယ် နော်....
ဟိုတုန်းကလို ပျော်ပျော် ပါးပါး
တစည်းတလုံးထဲ နေကြရတော့မယ်....

အင်း- ဘာလိုလိုနဲ့-နှစ်နှစ်လောက်ကို ကြာသွားတာဘဲနော်....”

“ဟုတ်တယ်-ဟုတ်တယ်။ ဧကန္တ အိမ်မီးလောင်တယ် ဆိုတာနဲ့..... အဘိုးကြီးလဲ သစ်သစ်တို့ကို သနားပြီး ပြန်ခေါ်ထားပြီ၊ ထင်တယ်....”

× × ×

မော်လမြိုင်ရထားသည် ကွမ်းခြံဘူ တာတွင် ဆိုက်လေ၏။ မိမိတို့၏ ချစ်ခင်သူနှင့် တွေ့ရမည် ဖြစ်သော ကြောင့် ကိုစောလွင်ရော မမြချစ်ပါ ဝမ်းသာအားရစွာ ခြေလှမ်း သွက် သွက်ဖြင့် ဘူတာရုံအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာကြလေ၏။

“အဲ...သမိုင်းကို တခါထဲ သွား ကြမလား ကိုကို....”

“ကိုတော့ ဆိုက်ကားငှားပြီး မီးလောင်ထားတဲ့ နေရာကို သွား ကြည့်ချင်တယ်- ချစ်ချစ်ရော လိုက်ခဲ့ပါ လား....”

“အင်း ကောင်းသားဘဲ.... အဲဟိုကမှတဆင့် သမိုင်းကို ဘတ်စ် ကားနဲ့ ပြန်ကြတာပေါ့.... ကဲ- ဆိုက် ကား ခေါ်ပေတော့....”

ရန်ကုန် အလည်ပိုင်းကား ယခင် ကကဲ့သို့ပင် တိုက်ကြီး-ဆိုင်ကြီး ရုပ်ရှင် ရုံများဖြင့် ခမ်းနားလျက်ပင် ရှိသေး သည်။ ဤမျှ သာယာလှသော ရန်ကုန် မြို့ကြီးကို-နှစ်နှစ်ခန့် ခွဲခွာခဲ့ပြီးမှ ပြန်၍

ရောက်လာသော ကိုစောလွင်နှင့် မမြချစ်မှာ တစ်စုံစီမုံ အူမြူးနေကြလေ တော့သည်။

သို့နှင့် မီးလောင်ရာ ရပ်ကွက်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေသည်။ မီးလောင်ငုတ်တို များ- တိုက်ပျက်များ- မီးသွေးခဲများ- တပိုင်းတစ မီးကျွမ်းနေသည့် သစ် သားချောင်းတို့ကို ရင်မချမ်းမွေ့ဘွယ် ရာ တွေ့ရလေတော့သည်။

“အနှစ်တို့ ငှားနေတာ ဒီလမ်း မဟုတ်လား။ ကဲ- ဆရာ အဲဒီလမ်း ထဲကို ဝင်ပါအုံး”

ဆိုက်ကားသည် မမြနှစ်တို့ နေခဲ့ သည့် လမ်းထဲသို့ ချိုးဝင်လေ၏။ မမြ နှစ်တို့ နေခဲ့သည့် အိမ်နေရာကား ပြာနှင့် မီးသွေးခဲတို့ဖြင့် ပုံလျက်ရှိ လေ၏။ ထိုမှ ဒေါင့်တနေရာတွင် စိုက် ထူထားသည့် စာတမ်းမှာ- ကိုစော လွင်ရော-မမြချစ်ကိုပါ ရင်ဖို၍ သွား စေ၏။

ဆရာမ-မမြနှစ်-

မမြသစ်နှင့် အဒေါ်ကြီးတို့ ဘေးရန် ကင်းရှင်းစွာ အိမ်သို့ရောက် နေပါပြီ။ ဤစာကို တွေ့က သမိုင်း အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ပါ....

ကျော်ဒင်

ဘူတာရုံလမ်း-သမိုင်း ကိုစောလွင်၏ စိတ်အာရုံသည် ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိလာသကဲ့သို့

မမြချစ်မှာလည်း ရင်ထဲတွင် ဟာကနဲ ဖြစ်သွားရာက အားငယ်လာလေ၏။

“အနှစ်....”

“မမနှစ်”

နှစ်ယောက်စလုံး ပြိုင်တူ ရေရွတ်မိ ရာက ငိုငံ့၍ နေကြတော့သည်။ မမြနှစ် သည် ယခုတိုင် သမိုင်းအိမ်သို့ မရောက် သေးပါတကား။ ဤစာတမ်းအတိုင်း သာ ဆိုပါက မမြနှစ်နှင့် မမြသစ်တို့ တကွ တပြား ဖြစ် နေကြချေပြီ။ သို့ကြောင့်လည်း ကိုစောလွင်တို့ထံ သံကြိုးလာစဉ်က မမြနှစ်ရော-မမြသစ် ပါ’ဟု မသုံးဘဲ- ‘မမြသစ်တို့’ဟုသာ သုံးခဲ့ပေသည်။ မမြသစ်တို့ဆိုလျှင် မမြနှစ်ရော အတူတူသာ ဖြစ်ရမည်ဟု တွေးခဲ့၏။

ဤစာတမ်းကမူ မမြနှစ် မရောက် သေးကြောင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေ သည်။

× × ×

“ဟော-ကိုစောလွင်တို့ လာကြပြီ”

ခြံစောင့် သမားသည် ပြောပြော ဆိုဆို အလုပ်လုပ်နေရာမှ ကိုစောလွင် တို့ဝင်လာရာ ခြံဝသို့ ပြေးလာပြီး သားရေအိတ်များကို ဆွဲယူ လေ၏။ အိမ်ပေါက်ဝဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေး သွားပြီး “ဦးကြီး-ဦးကြီး-ကိုစောလွင် တို့လာနေကြပြီ”ဟု အော်လေ၏။

“ဘာ- မောင်စောလွင်တို့ ဟုတ် လား-”

“ဟုတ်ကဲ့ သူတို့ ရေးကလာကြပြီ” ကိုစောလွင်တို့ အိမ်ပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ ဦးကျော်ဒင်နှင့် ရင်ဆိုင်တိုးမိလေသည်။

“ဖေဖေ- နေကောင်းတယ်နော်”

စကားအဆုံးတွင် ကိုစောလွင်မှာ တလမ်းလုံး ငိုချင်လာသည့် စိတ်ကို ချုပ်တည်းမှုမှာ ပျောက်ပျက်၍ သွား ကာ ငိုလေတော့၏။ ကိုစောလွင်၏ နောက်နားတွင် ခေါင်းငုံ့၍ လိုက်ပါ လာသော မမြချစ်လည်း တရှုံ့ရှုံ့ ငိုနေလေ၏။

“အင်း-မင်းတို့-သံကြိုးစာရချင်း လာခဲ့ကြ သကိုး”

ပင်ပန်း နွမ်းရိလာဟန်နှင့် တူကြ သောသားနှင့် ချွေးမအား မြင်ရသည့် အခါ ဦးကျော်ဒင်မှာ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိလေ၏။

“ကဲ....ဝင်ကြ-ဝင်ကြ”

ဦးကျော်ဒင်သည် ကိုစောလွင်တို့ နှစ်ယောက်အား အထဲသို့ ဝင်ရန် ပြော ပြီး နောက်သို့ ဆုတ်ပေးနေသော် လည်း ကိုစောလွင်ရော မမြချစ်ပါ ခြေစုံရပ်၍ နေကြဆဲပင် ဖြစ်လေရာ၊ ဦးကျော်ဒင်မှာ စိတ်တို လာဟန်ဖြင့်-

“ကဲ.... ဝင်ပါလို့ ဆိုနေတာကို ဘာလုပ် နေကြတာလဲ- ဝင်လေ-”ဟု

ငေါက်သံနှင့် ပြောတော့မှ အိမ်ထဲသို့ ဝင်ကြလေသည်။

“အင်း.... ချစ်ချစ်လဲ ကျန်းကျန်း မာမာဘဲကိုး.... ကဲ-ထိုင်ကြ ထိုင်ကြ။ ဒါထက်- သစ်သစ် ဘယ်ရောက်နေပါ လိမ့်။ ဒီခလေးမလေးကလဲ မျက်စိသာ မမြင်တယ်- အိမ်မှု ကိစ္စတွေကို လုပ် တတ်လိုက်တာလဲ မပြောပါနဲ့တော့- သစ်သစ်ရေ- ဟောဒီမှာ မင်းအကိုနဲ့ အမလေး ရောက်နေတယ်”

တအိမ်လုံးကား ဦးကျော်ဒင်၏ အသံဖြင့်သာ ညံလျက် ရှိလေသည်။

“အင်း- နှင်းဝေ သမီးတွေက တော့ တကယ်ရှားပါတယ်။ အကြီး ဆုံးက အလိမ္မာ-ပညာတတ်၊ အလတ် ကျပြန်တော့လဲ အလှအချော၊ အငယ် ဆုံးလေးဆိုလဲ မျက်စိ မမြင်ပေမယ့် တယောထိုးကောင်း၊ အဆိုကောင်း- အိမ်မီးလောင်လို့ ထွက်ပြေးတာ တောင် တယောပိုက် ပြေးလာတဲ့ ခလေးမ”

ဦးကျော်ဒင်၏စကား မဆုံးမီပင် မမြသစ်သည် စမ်းစမ်းနှင့် မီးဖိုခန်း ဘက်ဆီမှ ထွက်လာလေ၏။

“သစ်သစ်....”

“မမချစ်....”

မမြချစ်သည် မမြသစ်အား ဖက်၍ ထားလေ၏။

“ကိုစောလွင်လဲ ပါတယ်....”

“သစ်သစ် နေကောင်းတယ်နော်- အကိုလွင်လေ-သစ်သစ်ရဲ့....”

ကိုစောလွင်ကလည်း မမြသစ်၏ လက်ဖျားကလေးကို ဆွဲယူ ကိုင်ရင်း ပြောလေ၏။

“မမကြီးကို မတွေ့ကြဘူးလား- အကိုလွင်ရယ်--မမချစ်ရော မတွေ့ခဲ့ ကြဘူးလား”

မမြသစ်သည် ငိုသံပါနှင့် မေး ကာ မျက်နှာကို မဲ့၍ ထားလေ၏။

“အကိုလွင်တို့ ရောက်လာပြီဘဲ သစ်သစ်ရယ်-မတွေ့ တွေ့အောင် ရှာ ပေးမှာပေါ့.... ဒါထက်- သစ်သစ်နဲ့ က ဘယ်လို ကွဲခဲ့ကြတာလဲ။ ဘယ်လို လုပ်ပြီး လူချင်း လွဲကြရတာလဲ”

“မမကြီး ကျောင်းသွားနေတုန်း မီးလောင်တာ၊ ဒီအိမ်ရောက်လို့ ဘကြီး ကျော်ကို ပြောပြတော့ ဘကြီးကျော်က ကျောင်းကို လူလွတ်ပြီး အခေါ်ခိုင်း တယ်”

“ကျောင်းက ဘာပြော လိုက် သလဲ”

“ကျောင်းက- အိမ်ကို ပြန်သွားပြီ တဲ့၊ မီးလောင်တယ်လို့ ကြားရင်ကြား ချင်းဘဲ ကျောင်းကနေ ပြန်ပြေးသတဲ့”

“ဟင်--”

ကိုစောလွင်သည် စိတ်ပျက် အား လျော့သံဖြင့် ညည်းညူကာ ခေါင်းကို ရမ်း၍ နေလေ၏။

“ဒါဖြင့်- ဘယ်လို ရှာရပါ့” ဟု လည်း မမြဲချစ်က စိုးရိမ်တကြီး မေး ပြန်လေသည်။

အချိန် အတော်ကြာမှ အားလုံး ပင် တိတ်ဆိတ်သွားကြရာမှ-

“ဪ-သစ်သစ်-သတိရပြီ- သစ် သစ် ပြောသလို လုပ်ကြမလား” ဟု သစ်သစ်က စကားစ၊ လေသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ချင်လဲလို့ ညီမလေး” ကြေကွဲစွာ ထွက်ပေါ်လာသော မမြဲချစ်၏ အသံ ဖြစ်လေသည်။

“သစ်သစ်ထင်တာကတော့- မမ ကြီးဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မဆို မီးလောင် တယ်လို့ ကြားတာနဲ့ တပြိုင်နက်- အိမ်ကိုပြန်လာမှာဘဲ။ ဒီတော့- အိမ် ရောက်လို့ အပေါ်ထပ် တက်နေတုန်း အောက်ထပ်မှာ မီးခိုင်းပြီး မထွက်နိုင် ဘူးလို့ ထင်မိတယ်....”

“ဒီလိုဆိုရင်.... ဆေးရုံမှာတင်တဲ့ လူနာစာရင်းထဲ ပါမှာပေါ့....”

“မဟုတ်ဘူးလေ.... သစ်သစ် ပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ကြ ပါအုံး.... မမကြီးမှာ မေမေမသေခင် က ပေးသွားတဲ့ ကျောက်ကြိုးတကုံး ရှိတယ်.... အဲဒီကြိုးကို အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မြဲသမျှ မပျောက်ပျက်အောင် စောင့်ရှောက်ပါ့မယ်လို့ မေမေ့ကို ဂတိခံဖူးတယ်..... အဲဒီကျောက်ကြိုး ကိုလဲ မမကြီးကိုယ်တိုင်က အင်မတန်

မြတ်နိုးတယ်.... ဒီတော့.... အခု မီး လောင်ထားတဲ့ အိမ်နေရာက ပြာပုံကို သွားပြီး ရှာစေချင်တယ်။ ကျောက်စိမ်း သီးကို တွေ့ရရင်တော့ ဘာဘဲ ပြော ပြော မမကြီးဟာ မီးပုံထဲမှာ သေပြီလို့ ယူဆရမှာဘဲ.... မတွေ့သေးရင်တော့ တနေရာရာမှာ ရောက်နေလို့ဘဲ”

မမြဲသစ်သည် ပြောရင်း-ပြောရင်း မောလာသဖြင့် စကားအဆုံးတွင် မမြဲချစ် ပေါင်ပေါ်သို့ လှဲချလိုက် လေ၏။

“ဟုတ်တယ်.... သစ်သစ် ပြော တာ ဟုတ်နိုင်တယ်”

ကိုစောလွင်နှင့်တကွ နားထောင် နေသူ အားလုံးကပင် အကြောင်း အကျိုးညီညွတ်သည့် မမြဲသစ်၏စကား ကို ထောက်ခံကာ လေးလေးစားစား ပြုကြလေသည်။

“ဒါဖြင့်.... ကိုကို သွားရှာမယ်-” ကိုစောလွင်သည် ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေ၏။

“ချစ်ချစ်တော့ တကိုယ်လုံး နွမ်း နေပြီ။ ကိုကိုဘဲ ရှာခဲ့ပေါ့။ ဘယ်လောက် ဘဲ မီးပြင်းပြင်း ကျောက်စိမ်းသီးက တော့ ပြာမကျနိုင်ဘူး”

ကိုစောလွင်သည် လေးလံသော ခြေလှမ်းများနှင့် အပြင်ဘက်သို့ ထွက် ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်အနောက်ပိုင်းရှိ မမြနှစ်တို့ နေထိုင်ရာလမ်းသို့ ရောက်ပြန်ပါက လည်း ပြာပုံနှင့် မီးလောင်ငုတ်တို့ များသာ ဆီးကြိုလျက် ရှိကြလေရာ၊ ကိုစောလွင်မှာ ရင်ထဲတွင် ဟာကနဲ ဖြစ်လာလေသည်။

မီးသွေးခဲ- မီးသွေးစများကို ဖယ် ရှားရှင်းလင်းကာ မမြနှစ်၏ လည်ဆွဲ ရတနာ ကျောက်စိမ်းကိုသာ အာရုံပြု၍ ဂရုတစိုက် ရှာမိလေ၏။ မီးပုံအနီးရှိ မမြနှစ်ကို ရည်ညွှန်း၍ ရေးထားသည့် စာတမ်းမှာလည်း ပျက်စီးလျက် ရှိ လေပြီ။

နုနယ်ညိုလှသော အသားအရေ- တည်ကြည်ငြိမ်သက်သည့် မျက်နှာ- အချိုးကျသော အရိုးအဆစ်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ခဲ့သော မမြနှစ်၏ ကိုယ်ခန္ဓာ ကား ပြာအတိကျ၍ နေလေပြီလော အခု အသက်ရှူလိုက်တိုင်း ဝင်လာ သော လေထဲတွင်ပင်..... မမြနှစ်၏ ပြာမှုန်အစုတို့သည် ပါဝင်၍ နေလေ သလောဟူသော အတွေးများသည် ကိုစောလွင်၏ ရင်တွင်းဝယ် စစ်ခင်း၍ နေကြ၏။

“ဟာ....”

မီးသွေးခဲပြာစုများကို ဖယ်ရှား လျက်ရှိသော ကိုစောလွင်၏ လက် သည် ရပ်တန့်၍ သွားလေ၏။ ကိုစော

လွင်၏ လက်ရှေ့၌ကား ပြာမှုန်ဖြင့် လူးနေသော ကျောက်စိမ်းသီး.....။

ကိုစောလွင်သည် ကျောက်စိမ်း သီးကို ဆွဲယူရမည်ကိုပင် ရွံ့၍နေ၏။ ကျောက်စိမ်းသီးကို မြင်နေရသော် လည်း ကိုစောလွင်၏ မျက်စိအာရုံတွင် မူ ကျောက်စိမ်းသီးအဖြစ်ဖြင့် မမြင်- အရှင်လတ်လတ်ခန္ဓာကိုယ်မှ ဖြုတ်ချွေ ထုတ်ယူထားသော အသဲနှလုံးအသွင် ထင်မြင်၍ နေလေ၏။ ကျောက်စိမ်း သီးကို ဆွဲယူရမည်မှာ မမြနှစ်၏ အသဲ နှလုံးကို ဖြုတ်ချွေရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ ၏။ တကိုယ်လုံး မူလာကာ ဦးနှောက် သွေးများ ဆူပွက်၍ လာပြီးလျှင် ရင်အုံ မှာလည်း တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ နေလေ၏။

“အနှစ်.... အနှစ်....” ဟု အရူး ပမာ ရေရွတ်မိရာက ပြာပုံထဲတွင် ဒူး ထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်ပြန်သည်။

“အနှစ်.... အနှစ်.... မောင့်အသဲ နဲ့ ထပ်တူချစ်ခဲ့တဲ့....အနှစ်”

ကိုစောလွင်၏ လည်ချောင်းဝ သည် တစထက်တစ ဆိုကြပ်၍လာ လေ၏။ ဒူးထောက်နေရာမှ ထရမည် ကိုလည်း သတိမရ၊ စင်စစ် အားဖြင့် လည်း ကိုစောလွင်မှာ ထရန် ခွန်အား များပင် ကုန်ခန်းနေပေပြီ။ တကိုယ် လုံး တဆတ်ဆတ်တုန်လျက်ရှိ၏။ ပြာပုံ ထဲမှ ကျောက်စိမ်းသီးကို ဆုပ်ကိုင် ရင်းက မျက်စိကို စုံမှတ်၍ ထား လေ

၏။ နဖူးပြင်မှ ချွေးသီး ချွေးပေါက် များလည်း ယိုစီးလာ၏။

ချစ်ချစ်တောက် ပူလျက်ရှိသော နေရောင်အောင်ရှိ မီးလောင်ငုတ်တို့ အကြားဝယ် ပြာပုံပေါ်တွင် ထိုင်၍နေသော ကိုစောလွင်မှာ မျက်လုံးတွေ ပြာ-မျက်ရည်စတွေဖြာလာ၍ တကိုယ်လုံး ချွေးများဖြင့် ရှိနေ၏။

“အနှစ်....အနှစ်.... ဒီဘဝမှာဖြင့် နီးရဘို့ မမြင်တော့ပါလားကွယ်....”

ကိုစောလွင်၏ မျက်စိအောက်ဝယ် ဩကာသလောကကြီးတခုလုံး ချာချာလည်နေ၏။ ကိုစောလွင်သည် အားယူ၍ထကာ ပြန်ရန်ကြိုးစား၏။ အိမ်ပြန်လိုစိတ်လည်း မရှိတော့။ သည်အတိုင်း ကျောက်စိမ်းသီးကို ကိုင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်သွားပါက-မိမိ၏ ပြန်အလာကို စောင့်နေသူ မမြချစ်နှင့် မမြသစ်တို့ မည်သို့ နေရာလိမ့်မည်နည်း။ သနားဘွယ်ရာ ကြူကြူပါအောင် ငိုကြွေးကြမည့် အသွင်ကိုလည်း မမြင်လို။ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟန်ဆောင်၍ နေနိုင်တော့မည် မဟုတ်သဖြင့် အရပ်ဆိုးဘွယ်ရာ ကြုံရတော့မည်။

ကိုစောလွင်သည် ခြေစုံ ရပ်ကာ ငို၍ နေ၏။

“ဟာ.... ကိုစောလွင်ကြီး-”

ငိုနေသော ကိုစောလွင်သည် အားတက်သရော ထွက်ပေါ်လာသည့်

အော်သံကြောင့် ငိုနေရာမှ ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်ရာ အသက် ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ရှိ လူငယ်တယောက် ပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘာလဲ....”

ကိုစောလွင်သည် လူငယ်ကို ကြည့်ရင်း တွေ့၍နေ၏။

“အကိုလွင်.... ကျွန်တော့်မမှတ်မိဘူးလား- ဘုရားလမ်းက အေးဖေလေ....”

လူငယ်သည် မှင်သက်မိသလိုငိုနေသော ကိုစောလွင်ကို ကြည့်ကာ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်လာလေ၏။ လူများနေရေ့သလားဟု ကိုစောလွင်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်နေပြီးမှ ကိုစောလွင် လက်ဝါးပေါ်တွင် တင်၍နေသော ကျောက်စိမ်းသီးကို မြင်ရသောအခါ လူငယ်၏ မျက်နှာသည် လင်း၍ လာလေ၏။

“ဟင်-ခင်ဗျားတွေ့ထားသလား”

“ဘာလဲ.... ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ”

ကိုစောလွင်သည် အေးဖေကို အော်ငေါက်လိုက်ပြီး ကျောက်စိမ်းသီးကို တင်းကြပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်၍ ရင်တွင် ကပ်ထားလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား-ဆရာမရဲ့ ကျောက်စိမ်းသီးကို တွေ့ထားပြီလားလို့ မေးတာပါ....”

“မင်းက-ဘာလို့ မေးရတာလဲ--
ဟင်၊ မင်းကိုလဲ ငါမသိပါလား....”

“ဟုတ်တယ်-ခင်ဗျား ဘယ်မှတ်မိ
မလဲ၊ ကျွန်တော့်အကို- ကိုအုံးမြင့်ကို
တော့-မှတ်မိမှာပေါ့....”

“ဟေ့.... မင်း- အုံးမြင့်ညီလား
နေပါအုံး။ မင်းက ဘာလာလုပ်ထာ
လဲ....”

“ဆရာမက....”

“ဆရာမက-ဟုတ်လား-ဘယ်ဆရာ
မလဲ.... မမြနှစ်လား”

“ဟုတ်တယ်-ဆရာမ-မမြနှစ်”

“ဘယ်သူ-မမြနှစ်-ဟုတ်လား”

ကိုစောလွင်သည် သူ့နားကို သူ
မယုံသကဲ့သို့ ဆက်ခါဆက်ခါ မေးနေ
၏။

“ဟုတ်ပါတယ်--ဟုတ်ပါတယ်။
ကျွန်တော်တို့ မြို့မကျောင်းက ဆရာမ
လေး။ အကိုလွင် သိလို့လား....”

“ဟင်-ဒါဖြင့် သူ မသေသေးဘူး
ပေါ့....”

“ဟင့်အင်း-မသေသေးဘူး....”

“မသေသေးဘူး”

ကိုစောလွင်သည် လေးလေးကြီး
ပြောရင်း၊ လူငယ်၏ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို
ဆုပ်ကိုင်ထားလေ၏။

“မသေသေးဘူး-မသေသေးဘူး”

ကိုစောလွင်သည် ကြေကွဲစွာ
ရွေ့ဝှက်ကာ သက်ပြင်းတချက် ချလိုက်
ပြီး အံကြိတ်၍နေမိပြန်၏။

“အခု-သူ ဘယ်မှာလဲ....”

“ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ....”

“နေပါအုံး-မင်းက ဘာလာလုပ်
တာလဲ....”

“ကျွန်တော်- ကျောက်စိမ်းသီး
လာရှာတာ”

“ကဲ.... မရှာနဲ့ ဒီမှာ တွေ့နေပြီ...
လာ- မင်းတို့အိမ် သွားရအောင်....”

ကိုစောလွင်သည် လူငယ်၏ ပခုံးကို
ဖက်ကာ မီးလောင်ကွင်း အကြားမှ
ထွက်လာပြီး ဆိုက်ကားတစ်စီးပေါ်တွင်
တက်စီးလိုက်လေ၏။

“မင်းနဲ့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွား
တွေ့ရတာလဲ....”

ကိုစောလွင်သည် မျိုသိပ်မထားနိုင်
တော့ဘဲ လူငယ်ကို မေးလေ၏။

“ဒီလိုဗျာ.... အကိုလွင်ရ-- အဲဒီ
မီးလောင်တဲ့နေ့က ကျွန်တော် ကျောင်း
မှာမရှိဘူး။ တရုပ်တန်းမှာ ရောက်နေ
တယ်။ မီးလောင်တယ် မီးလောင်တယ်-
ဆိုတော့ ကျွန်တော်လဲ အနောက်ပိုင်း
ကို ပြေးလာခဲ့တယ်။ မီးလောင်တဲ့
နေရာ ရောက်တော့ ဆရာမတို့ နေတဲ့
လမ်းကို မီးလောင်နေမှန်း သိရတာနဲ့
ဆရာမတို့အိမ်များ ပါနေမလားဆိုပြီး
သွားကြည့်တော့- ဆရာမတို့အိမ်ကို

မလောင်သေးဘူး- သူတို့အိမ်ဘေးက အိမ်ကိုတော့ လောင်စပြုနေပြီ။ ဒီလိုဖြစ်နေတုန်း-- အူယားဖားယား ပြေးလာတဲ့ ဆရာမကို တွေ့ရတယ်”

အေးဖေသည် စကားကို ခေတ္တနားလိုက်လေ၏။

“ဆရာမ-ဆရာမ-လို့ အော်ခေါ်ပေမယ့် မကြားဘဲ သူ့အိမ်ပေါ်ကိုသာ ဇွတ်တက်သွားတယ်.... ကျွန်တော်လဲ စိတ်မချတာနဲ့ အကဲကို စောင့်ကြည့်နေတုန်းမှာဘဲ.... မီးရှိုက် တဖြေးဖြေး တက်လာပြီး ဆက်လို့သာ လောင်နေတော့တယ်။ နောက်ဆုံးတော့ ဆရာမတို့အိမ်ကို မီးညွှန်တွေ ဟပ်-ဟပ်လာတာကို တွေ့ရတယ်။ဒီတွင် ကျွန်တော်လဲ သိပ်စိတ်ပူလာပြီး ဆရာမတို့ အိမ်ပေါ်လိုက်သွားတော့ “သစ်သစ်-သစ်သစ်”နဲ့ တကျော်ကျော်ခေါ်နေတဲ့ ဆရာမကို တွေ့ရတယ်... “ဆရာမ.... ဆရာမ မီးတွေ ဝိုင်းလာပြီ.... ဝိုင်းလာပြီ”လို့ ခေါ်ပေမယ့်လဲ အိမ်ခန်း ပတ်ပတ်လယ်သာ ပြေးနေတာနဲ့ အတင်းဝင်ပြီး ဆွဲလိုက်တုန်းမှာ ဝုန်းကနဲ အသံနဲ့ အတူအိမ်ကြီးလဲ တဖက်ကို ယိုင်သွားတော့တယ်။ မီးခိုးတွေလဲ တအိမ်လုံးမှောင်နေပြီ။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်လဲ ဆရာမလက်ကို ဆွဲပြီး ပြေးလာကြတုန်း လှေကားကျိုးသွားတာနဲ့ နှစ်ယောက်စလုံး လိမ့်ကျ

သွားတယ်။ သတိကို မလစ်စေရဘဲ မီးတောက်တွေမလာခင်မှာ ဆရာမကို ချီပြေးလာခဲ့တယ်။ အပြင်ရောက်တော့ ဆရာမလဲ သတိမရတော့ဘူး။ မေ့နေတယ်။ သိပ်ပြီး အစိုးရိမ် လွန်နေလို့ ထင်ပါရဲ့.... သတိလစ်ရှာတယ်....”

အေးဖေသည် ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသော ကိုစောလွင်ကို သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီး-

“အိမ်ရောက်တော့ ဆရာဝန်ကို ခေါ်ရတော့တယ်။ အိမ်မှာ တော်တော်နဲ့ သတိပြန်မလာဘူး။ သတိရလာပြန်တော့လဲ သူ့ဖာသာ ဘာဖြစ်မှန်းမသိဘူး။ ငေးပြီးကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေရှာတယ်။ နှစ်ရက်လောက် ရှိနေပြီ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ဘာဖြစ်မှန်းကို မသိရှာဘူး။ မနေ့ကမှ သတိရလာပြီး-သစ်သစ်-သစ်သစ်နဲ့ ညည်းတော့တယ်”

“ဪ- ဒါဖြင့် အခု သတိရနေပြီပေါ့....”

“ဟုတ်ကဲ့- ရပါပြီ။ ကျွန်တော်လဲ အကိုလွင် မြင်တဲ့အတိုင်းဘဲ၊ ပွန်းပဲ့နေပြီး တကိုယ်လုံးနာနေတာနဲ့ ဘယ်မှ မထွက်ဖြစ်ဘူး။ သစ်သစ်တို့ဘယ်ရောက်နေမှန်းလဲ မသိဘူး။ အဲဒါ မနက်ကတော့ သူ့ရင်ဘတ်က ကျောက်စိမ်းသီးကို သတိရလာပြီး မေးတယ်။ ရှာနိုင်ရင် ရှာပေးစမ်းပါတဲ့၊ နောက်ပြီး၊ သစ်သစ်တို့ကို ရှာပေးစမ်းပါတဲ့။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော်

လဲ ထွက်လာခဲ့တယ်။ သစ်သစ်တို့ကို ရှာဘို့ဆိုတာက မလွယ်တာနဲ့ ကျောက်စိမ်းသီးကို ရှာရအောင်ဆိုပြီး လာခဲ့တာ အကိုလွင်နဲ့ တွေ့နေတယ်”

အေးဖေ၏ စကားအဆုံးတွင် ကိုစောလွင်သည် စိတ်လေး သွားဟန်ဖြင့် ဟင်းကနဲ သက်ပြင်း ချလိုက်လေ၏။

“မင်း- ကျောင်းကိုလဲ အကြောင်း မကြားဘူးပေါ့”

“ဘယ်အကြောင်းကြားနိုင်ပါ့မလဲ-- အကြောင်းကြားဘို့လဲ သတိမရဘူး-- နောက်ပြီး အိမ်မှာက ကျွန်တော်ရယ်၊ မေမေရယ်၊ မေမေကြီးရယ်၊ ဦးကြီးရယ် လေးယောက်ထဲ ရှိတာ”

“နို့- အုံးမြင့်ကရော”

“ကိုကြီးက ကောလိပ်မှာ ကြူတာ လုပ်ရင်း အမ်-အေ တက်နေလို့ စစ်ကိုင်းဆောင်မှာ နေတယ်”

ကိုစောလွင်သည် ဆက်၍ မမေးတော့၊ မိမိနှင့် တတန်းတည်း နေခဲ့သည့် သူငယ်ချင်းကား စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ပညာ ဆည်းပူးလျက်ပင် ရှိသေးသော်လည်း မိမိမှာမူ ပညာဆည်းပူးနိုင်ဘို့ ဝေးစွာ ရှိရင်းစွဲ ပညာများပင် ယုတ်လျော့၍ နေသည်သာ မက အကျင့် စာရိတ္တများပါ ချို့ယွင်း၍ နေသည်ကို တွေးမိသောအခါ၊ မမြဲ

နှစ်နှင့် ဆုံရတော့မည် ဖြစ်သဖြင့် ရွှင်လန်းလျက်ရှိသော စိတ်အာရုံများပင် လွင့်စင်၍ သွားလေ၏။

“ဟော.... အိမ်တောင်ရောက်လာပြီ-ဝင်ကြစို့”

အေးဖေသည် ကိုစောလွင်၏ လက်ကို ဆွဲကာ အိမ်ဝင်း အတွင်းသို့ ဝင်ပြီး အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့ လေ၏။

“မေမေ.... ဆရာမရဲ့ ကျောက်စိမ်းသီးတွေ့ခဲ့ပြီ”

အေးဖေသည် သူ၏ မိခင်အား ဝမ်းသာအယ်လဲ ပြောပြရာမှ-

“မေမေ.... ကိုစောလွင်ကြီး- မှတ်မိလား၊ ကိုကြီး သူငယ်ချင်းလေ” ဟုလည်း ကိုစောလွင်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။

“ဪ- ဪ”

အေးဖေ၏ မိခင်သည် ဖော်ရွေစွာ ပြုံးရယ်၍ နှုတ်ဆက်လေ၏။

“ဆရာမ- အိပ်ပျော်နေသလား”

“မအိပ်ပါဘူး- အိပ်ရာထဲမှာ မှိန်းနေတယ်.... ခုနကတောင် မေမေနဲ့ စကားပြောနေသေးတယ်။ ဘာလဲ- လူလေး အခန်းထဲ ဝင်ကြည့်ချင်လို့လား- သွားလေ”

အေးဖေသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ကာ ဆရာမ၏ ခုတင် အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး “ဆရာမ.... ဆရာမ” ဟု အသံ မတိုးမကျယ်ပြု၍ ခေါ်လေ၏။

မမြနှစ်၏မျက်လုံးအစုံသည် ဟောက်
နေသော မျက်တွင်းထဲမှ ပွင့်၍ လာလေ
သည်။

“ဆရာမရဲ့ ကျောက်စိမ်းသီးလေ-
ကျောက်စိမ်းသီး”

အေးဖေသည် ပြောပြော ဆိုဆို
ကိုစောလွင်၏ လက်ထဲမှ ကျောက်
စိမ်းသီးကို ဆွဲယူပြီး ဆရာမ၏ လက်
ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

မမြနှစ်သည် ကျောက်စိမ်းသီးကို
ဆုပ်ကိုင်ကာ ရင်ဘတ်တွင် တင်ထား
ပြီး ကိုစောလွင်အား စိုက်၍ ကြည့်နေ
လေ၏။

“အနှစ်....အနှစ်.... နေလို့ သက်
သာတယ်နော်”

ကိုစောလွင်သည် မမြနှစ်၏ အနီး
သို့ ကပ်သွားပြီး ယုယစွာ မေးလေ
သည်။ မမြနှစ်ကား စကားတခွန်းမျှ
ပြန်၍မဆိုဘဲ ငေးကြောင်စွာ စိုက်၍
ကြည့်နေလေရာ--

“အနှစ်....အနှစ်-- ကိုလွင်လေ-
အနှစ်တို့ သတင်း ကြားရလို့ လာခဲ့
တယ်လေ- ချစ်ချစ်လဲ ပါတယ်။ သစ်
သစ်လဲ ဖေဖေတို့ အိမ်မှာ ရောက်နေ
တယ်” ဟု ဆက်ခါ ဆက်ခါ ပြော
နေသည့်တိုင် မမြနှစ်မှာ မည်သို့မျှ လှုပ်
ရှားခြင်း မရှိဘဲ ကျောက်ရုပ်ပမာ ပါး
စပ်အဟသားနှင့် ကြည့်နေရာ ကိုစော

လွင်မှာ သတိပြန်၍ လစ်သွား လေပြီ
လောဟု တွေးတော ပူပန်မိကာ....

“အနှစ်...အနှစ်.... ကိုလွင်လေ
ကိုလွင်တို့ကို အခု ဖေဖေက အိမ်မှာ
ခေါ်ထားပြီ။ သစ်သစ်လဲ သမိုင်းက
အိမ်မှာ ရောက်နေပြီ....။ ချစ်ချစ်လဲ
ရှိတယ်။ သူတို့ စိတ်ပူနေကြတယ်။
အခု ကိုလွင် အနှစ်ကို လာခေါ်တာ--
လိုက်မယ် မဟုတ်လားဟင်.... အနှစ်
လိုက်မယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျောက်
စိမ်းသီးကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော မမြ
နှစ်၏ လက်ဖျားကလေးကို ဆွဲယူ
ပွပ်သတ်ရင်း ပြောတော့မှ “အင်-”
ကနဲ ညည်းလိုက်ပြီး ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညှိတ်ကာ “ကိုလွင်.... ချစ်ချစ်-
သစ်သစ်” ဟု လေးလေးကြီး ပြော
လေ၏။

လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်ကနှင့် မတူ
တော့ဘဲ အပြောင်းလွဲကြီး ပြောင်း
လွဲနေသော မမြနှစ်ရုပ်သွင်မှာ ကိုစော
လွင်အဖို့တွင် မကြည့်ရက် နိုင်အောင်
ပင် ရှိလေသည်။ နှစ်ယောက်
စလုံး တယောက်ကို တယောက်
စကားတခွန်းမျှ မပြောကြဘဲ ငေး
မော တွေဝေ၍ နေကြသော်လည်း
ထိုရီဝေလျက် ရှိသော မျက်လုံး အစုံ
တွင် မထင်မရှား ဝိုးဝါးသာ မြင်ရ
တော့ သော အတိတ် ကာလ၏
ပုံသဏ္ဍာန်များကို မြင်ယောင် နေကြ

ကာ နားဝတွင်လည်း အတိတ်ကာလ က စကားသံတို့ကို သဲ့သဲ့မျှ ကြား ယောင်နေကြလေသည်။

“မသေသေးဘူး.... အနှစ် မသေ သေးဘူး”

လ,ရောင်အောက်မှ ဖွဲမီးတောက်

တနေ့- တနေ့ ဟူသော အချိန်တို့ သည် တရွေ့ရွေ့ ပြောင်းခဲ့ကာ မမြ နှစ်၏ ထိခိုက် ပွန်းပဲ့နာများလည်း ပျောက်ကင်းခဲ့လေပြီ။

သတင်းစာ အသီးသီးတွင် ‘မီး ဘေးမှ အသက်အန္တရာယ်ကင်း လွတ် လာသော ဆရာမနှင့် ဆရာမ၏ အသက် ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော ကျောင်းသား’ ဟူသော ခေါင်းစဉ်များဖြင့် ဆရာမနှင့် မောင်အေးဖေတို့ အကြောင်းကို ဖော် ပြရေးသားကြသည်သာမက ဆရာမ၏ ဂုဏ်သတင်းနှင့် အရည်အချင်း တို့ကို လည်း ချီးကျူး ရေးသား ကြလေ သည်။

ဦးကျော်ဒင် အစ မမြသစ် အဆုံး တအိမ်သားလုံးကလည်း မမြနှစ် အသက်ဘေးမှ ကင်းဝေးကာ ရောက် လာခြင်းအတွက် အားတက်ရွှင်လန်း ဝမ်းသာ မဆုံးနိုင်ကြဘဲ ရှိလေသည်။

“မမကြီး....မမကြီး.... သစ်သစ် ဖြင့်လေ- ဒီတခါတော့ မမကြီးနဲ့

ကွဲကြရပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ.... တော်ပါသေးရဲ့- မမကြီးရယ်.... ကံ ကောင်းပေလို့ဘဲ” ဟု ဝမ်းသာ အယ် လဲ ပြောရှာသော မမြသစ်၏ စကား သံသည်၎င်း....

“မမနှစ်ရယ်.... ချစ်ချစ်ဖြင့်လေ- ပြန်သာလာရတယ်- တထိတ်ထိတ်ဘဲ၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ချစ် ထင်သလို မဖြစ်ဘဲ အခုလို တွေ့ရတာ၊ ချစ်ချစ်ဖြင့် ဝမ်း သာလို့ မဆုံးပါဘူး၊ အတော်ဘဲ-- အတော်ဘဲ..... ကိုလွင်ရဲ့ ဆိုးပုံတွေ ကို မမနှစ် တိုင်ရအုံးမယ်၊ အို.... ဒါလဲ တကယ်ဆိုတော့ ချစ်ချစ် အိမ်ထောင် ရေးကို တကယ် နားမလည်လို့ပါဘဲ၊ အခုတော့ ဟန်ကျပြီ၊ စိတ်ထဲမှာ မရှင်း တာရှိရင် မမနှစ်ကိုဘဲ မေးရတော့မှာ ဘဲ....” စသော မမြချစ်၏ စကားသံ သည်၎င်း....

“အခုမှ ဟန်ကျတာဘဲဟေ့၊ အဖေ လဲ အသက်ကြီးလို့ အနားယူချင်တာ နဲ့အတော်ဘဲ။ အားလုံး သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းနဲ့ အခုလို ပြန်နေကြရတော့ ငါတောင်မှ ပျော်သလိုလိုဘဲ။ အေး ဒါပေမယ့်.... တခု ဝမ်းနည်းမိတာက နှင်းဝေခမျာ အခုလို တစုတရုံးထဲ နေနေတာကို မမြင်ရရှာတာကိုတော့ ဝမ်းအနည်းသား ဟေ့....” ဟူသည် ဦးကျော်ဒင်၏ စကားသံသည်၎င်း- တအိမ်လုံး ဆူညံလျက် ရှိလေပြီ။

ထိုမှ- “က- မင်းတို့ ညီအမ- မောင် နှမတတွေ စုံစုံညီညီ ဖြစ်လာကြ ပြီမို့ ပါတီပေးတဲ့ သဘောပေါ့ကွာ။ ည ဘုရားကိုးဆူကပ်၊ မနက် သံဃာတော် တွေပင့်ပြီး ဆွမ်းကျွေးရ မကောင်းဘူး လား” ဟူသော ဦးကျော်ဒင်၏ အစီ အမံကြောင့် ဘုရားကိုးဆူ ကပ်သည့် ညသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်လေသည်။

ညဦးကပင် ဝင်လာမစဲ တသဲသဲ ဖြစ်နေသော ဦးကျော်ဒင်၏ မိတ်ဆွေ လူကုံထံ ကြေးရေတတ်များမှစ၍ မမြနှစ်၏ တပည့်ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများအထိ အားလုံး ကပင် ဆရာမအား ဝမ်းမြောက်စကား ပြောကြားကြသဖြင့် မမြနှစ်မှာ လှိုက် လှဲခြင်း ကင်းမဲ့စွာနှင့် ဧည့်ခံစကား ပြောရပြန်လေသည်။

ဧည့်ခံပွဲတွင် မမြသစ်က တယော ဆိုတီးဖြင့် ဧည့်ခံပြန်လေရာ တအိမ်လုံး တွင် မမြသစ်၏ တယောသံနှင့် သီချင်း သံသည် လျှံ၍ နေလေ၏။

ထိုအချိန်ဝယ် မမြချစ်သာလျှင် ရွှင်ရွှင် လန်းလန်း ဝမ်းပန်းတသာ ဧည့်ခံ၍ နေသော်လည်း ဧည့်သည် များလေလေ- အနေကြပ်လေဖြစ်နေသူ မှာ ကိုစောလွင်ဖြစ်ကြောင်းကိုကား မမြနှစ်မှတပါး မည်သူမျှ သတိ မထားမိကြချေ။

ထိုအခိုက် မမြသစ်သည် ခေတ္တမျှ နားလိုက်ပြီး နောက်တပုဒ် ဆိုရင်း တီး လေ၏။ ထိုသီချင်းသံကား ဧည့်သည် များအဖို့တွင် မည်သို့မျှ ထူးထူး ခြား ခြားမဖြစ်နိုင်သော်လည်း ကိုစောလွင် နှင့်မမြနှစ်တို့မှာမူ ရင်ထဲတွင် ဟာကနဲ ဖြစ်သွားကြရာက ဟန်မပျက်အောင် အတော် ထိန်းကြရလေသည်။

“နှစ်ကိုယ်.... သစ္စာ....”

ဧည့်ခံရာတွင် မိမိအသက်လောက် ချစ်မြတ်နိုးကာ အားကိုးတွယ်တာသူ အမကြီး၏ အကြိုက်ဆုံး သီချင်းကိုမှ ရွေး၍ သီဆို တီးပြရာသည့် မမြသစ် မှာ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်စွာဖြင့် ဆိုနေနိုင် သလောက် သက်ဆိုင်သူ နှစ်ယောက် မှာ အာရုံတွေ ချောက်ချားကာ စိတ် ဘယောက်ဘယက် ဖြစ်ကြရလေသည်။

“ဟော.... ကြားလား မမကြီး....

နှစ်ကိုယ်သစ္စာ.... အခုတလော အကို လွင်ကြီးကလဲ ဘယ်လိုမှန်း မသိဘူး။ မမကြီး ကြိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သီချင်းကို ချည်း ဖွင့်နေတယ်”

မမြနှစ်သည် တယောသံကို မကြား တော့ဘဲ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်နှစ်ခန့်က ကလေးပီပီ မနာလိုစိတ် အရင်းခံ၍ ပြောခဲ့ဖူးသော မမြသစ်၏ စကားသံ ကို ကြားယောင်မိလေ၏။

ကိုယ့်အမကြီး၏ အကြိုက်ကို သူ တပါး မပြုလုပ်စေရဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်

ပြုလုပ်လိုသည့် ညီမငယ်ကား၊ တယော ထိုးတတ်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ထို သီချင်းကိုသာ စတင်၍ လေ့ကျင့်ခဲ့ သည်။ ဆိုခဲ့သည်။ တီးခဲ့သည်။

တစ် တခုသော အရာသည် အ ကြောင်းအားလျော်စွာ တခါက ပျော် ရွှင်ကြည်နူး ဘွယ်ရာ ဖြစ်စေခဲ့သော် လည်း အစဉ်အမြဲ ပျော်စရာ မဖြစ်နိုင် သည်ကို မသိရှာသော ညီမငယ်အား တားမြစ်ခြင်း မပြုဘဲ၊ သူ့အထင်နှင့်သူ နေစေခဲ့၏။ ဟိုစဉ်အခါကမူ မိမိ တယောက်တည်းဖြစ်သဖြင့် မထောင်း တာလှ သော်လည်း၊ ယခုအခါတွင် ကိုစောလွင် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ရာ ဤ သီချင်းသံသည် ကိုစောလွင်အဖို့ အဟောင်းဟူသမျှ အသစ် ဖြစ်သွား ပါက.....မမြနှစ်သည် ဆက်၍မတွေးရဲ တော့၊ သီချင်းကိုသာ မြန်မြန်ဆုံးပါ စေဟု ဆုတောင်း မိလေ၏။

မမြသစ်၏ သီချင်းအဆုံးတွင် လက် ခုတ်တီးသံတို့ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာ ခဲ့လေ၏။

ပျော်နေကြသည် ပျော်နေကြသည်၊ တအိမ်သား လုံးပင် မိမိ၏ အသက် ဘေးမှ ကင်းဝေးခဲ့ရခြင်း အတွက် ဝမ်းသာလျက် ရှိကြသည်။ တွေ့သမျှ ဆုံသမျှ လူတိုင်းကပင်-

“သိပ်ကံကောင်းတဲ့- ဆရာမဘဲ၊ ဒါမျိုးပေါ့၊ သူတော်ကောင်း နတ်

ကောင်းမ၊တယ်ဆိုတာ၊ ဆရာမလို ကံ ကောင်းတဲ့ သူကတော့ ရှားပါတယ်” ဟု ဆိုနေကြသော်လည်း မမြနှစ်၏ စိတ်တွင်မူ ယခုအချိန်အထိ မီးဘေးမှ ချမ်းသာရာရခဲ့ခြင်းသည် ကံကောင်း၍ လော၊ ကံဆိုး၍လော၊ စဉ်းစား၍ မရ နိုင်ခဲ့။

× × ×

“ဟင်.... မမနှစ်ကလဲ ကျောင်း ပိတ်ရက်လဲဆိုသေးရဲ့၊ လွယ်အိတ်တွေ ဘာတွေ ပြင်နေရတာက ဘယ်သွား စရာရှိနေပါလိမ့်”

မမြချစ်သည် မကြာမီကမှ နေ ကောင်းလာသော်လည်း ကော်ပီ စာအုပ်များနှင့် လွယ်အိတ်ကို လွယ် ကာ ခရီးသွားရန် ပြင်နေသူ မမြနှစ် အား အံ့ဩစွာ မေးလေ၏။

“ဘာ....မမကြီး.... ဘယ်သွား မလို့လဲ”

မမြချစ်၏ စကားသံကြောင့် မမြ သစ်ကပါ မေးပြန်၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့-ညီမတို့ကို မပြောရ သေးဘဲကိုး၊ အခု နွေရာသီ ကျောင်း ပိတ်ရက် တွေမှာ ဆရာ-ဆရာမတွေ အတွက် သင်တန်းဖွင့်ထားတယ်၊ အဲဒီ သွားမလို့ပါ”

“အင်.... ငါ့အမကလဲ အတော် ခက်သေးတာကိုး-နေထိုင်မကောင်းတဲ့ အခါမှာ ရက်အားလေးရတုန်း အနား

ယူရောပေါ့၊ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ သူများကို သင်လို့ မဝဘူး။ သူများဆီကလဲ သင်ယူလို့ မဝနိုင်ဘူး”

မမြနှစ်သည် မဲ့ကာ-ရွဲ့ကာ ပြောနေသော ချစ်ချစ်ကို ကြည့်ကာ သွားကလေးများ ပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီးမှ....

“ပညာရှာတယ်ဆိုတာ ရောင့်ရဲမှုမရှိအပ်ဘူးတဲ့ ညီမရဲ့- နောက်ပြီး ပညာဆိုတာမျိုးဟာ အခွင့်ကြုံတုန်းမှာ မသင်ယူဘဲနဲ့ ငါငယ်သေးတာဘဲ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲလို့ တွက်ထားရင် နောင်အသက်ကြီးလာတော့လဲ သူ့အသက်နဲ့ လျော်ညီစွာ သင်စရာ မှတ်စရာတွေက ပေါ်လာတတ်တာကလား.... ဒီတော့ အခုလို အခွင့်ရတုန်းမှာ မသင်ဘဲနေရင် ဆုံးရှုံးခြင်း တရပ် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

အေးအေး ဆေးဆေး ပြောပြတော့မှ....

“ဟုတ်တယ်.... ဟုတ်တယ်.... မမနှစ်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ချစ်ချစ် အပျိုဘဝတုန်းကဆိုရင် ဇာထိုး ပန်းထိုးအလုပ်ဟာ အိမ်ထောင်ရှင်မအလုပ်ဘဲ။ အပျိုဘဝနဲ့ မဆိုင်ပါဘူး အိမ်ထောင်ကျတော့မှ သင်ယူတော့မယ်ဆိုပြီး ဂရုမစိုက်ဘဲ နေခဲ့တယ်။ ဟော-အခုအိမ်ထောင်နဲ့ ကျတော့မှ- အိမ်ထောင် ကိစ္စနဲ့ မအားနိုင်အောင်

ဖြစ်နေရတော့ သင်ဘို့ အချိန်မရတော့ဘူး....”ဟု ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်၍ ထောက်ခံလေ၏။

ဤတွင် မမြနှစ်မှာ ချစ်ချစ်၏ တကိုယ်လုံးကို သိမ်းကျုံး၍ ကြည့်မိလေသည်။ အပျိုဘဝကနှင့် မတူတော့။ မဲ့ခြောက်သော အသားအရည်နှင့် ပြည့်ဖြိုးခြင်း ကင်းမဲ့သည့် ကိုယ်ခန္ဓာမှာ မမြချစ်၏ ပလွားခြင်း၊ ရွှင်မြူးခြင်း ကင်းမဲ့သော စိတ်ဓာတ်ကို ဖော်ပြနေလေ၏။

ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ရုပ်လက္ခဏာကသာ လျှင် သူ၏ အတွင်းသဘောကို ဖော်ပြနေသည်မဟုတ်။ နောင်တသံ နှောလျက်ရှိသည့် သူ့စကားများကလည်း လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အမှားတို့အတွက် ယူကျုံးမရဖြစ်နေသည်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိလေသည်။

မမြနှစ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ နေလေရာ၊ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်၍ သွားလေ၏။ မမြချစ် တွင်လည်း သူ့အတွေးနှင့်သူ တိတ်၍ နေ၏။

“ဟင်-တိတ်ချက်သားကောင်းလှချည်လား။ မမကြီး သွားပြီလား။ ဘယ့်နဲ့ အသံမကြား- ဘာမကြား”

မမြသစ်၏ အသံသည် တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖြိုခွင်းလိုက်လေ၏။

“မသွားရသေးဘူး ညီမလေး.... အခုမှ သွားရမယ်။ ကဲ- နေခဲ့ကြပေ တော့....”

မမြနှစ်သည် ပြောပြောဆိုဆို- မမြသစ်၏ ပါးမို့ နှစ်ဖက်ကို လက် နှစ်ဖက်ဖြင့် ညှစ်လိုက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့ လေ၏။ ဘတ်ကားပေါ်သို့ ရောက် လာသည့်တိုင် မမြနှစ်မှာ မမြချစ်နှင့် ကိုစောလွင်တို့၏ အကြောင်းကိုသာ စဉ်းစားနေမိလေသည်။

မည်မျှပင် ဣန္ဒြေလုပ်၍ နေကြလင့် ကစား စိတ်သဘော၏ ပြုတင်း ပေါက်ဖြစ်သည့် မျက်လုံးအစုံကိုမူ ဖုံး ကွယ်မရနိုင်လေရာ၊ မမြနှစ်မှာလည်း အခွင့်ရတိုင်း ကြည့်နေတတ်သော ကိုစောလွင်၏ အသနားခံသည့် မျက်လုံးအစုံကို မြင်ယောင်မိလေ၏။

ဤဘဝ တသက်တာတွင် ဤလို အဖြစ်မျိုးကို ဆုံရလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမြော်လင့်ခဲ့။ စိတ်ကြီးလှသည့် ဦးကျော်ဒင်သည် သူ့အပေါ်တွင် ဝန်ချ တောင်းပန်ခြင်း မရှိကြသော သားနှင့် ချွေးမအား အမွေပြတ်ကြော်ငြာထား ခဲ့ပြီဖြစ်ရာ၊ ဤမျှ မြန်ဆန်စွာ ခေါ်ယူ လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ထင်မှတ်ခဲ့၏။ အကယ်၍ ကိုစောလွင်နှင့် မမြချစ်တို့ကို ပြန်လည်ခေါ်ယူသည့်တိုင် မိမိနှင့်ကား ယခုကဲ့သို့ တအိမ်တည်း နေရသည်

အထိ ပြန်လည် တွေ့ဆုံရလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့။

သို့ရာတွင် ကံကြမ္မာ မာလိမ်မှူး၏ ပဲ့ထိန်းရာသို့ လိုက်ပါနေရသည့် မမြနှစ်တို့မှာ သမိုင်းခြံတည်းဟူသော ဆိပ်ကမ်းတွင် တပြိုင်နက်တည်း တွေ့ ဆုံကြရလေသည်။

လောကတွင် ချစ်သောသူနှင့် ကွေကွင်းသဖြင့် ခံစားရသည့် ဒုက္ခ- မချစ်မနှစ်သက်သောသူတို့နှင့် အတူ နေရခြင်းဒုက္ခ တို့ထက်၊ ချစ်သောသူကို မျက်စိအောက်တွင် မြင်နေရ တွေ့နေရ လျက်၊ ချစ်နေကြမှန်း သိလျက်နှင့် ရှောင်ဖယ်၍ နေရခြင်းကြောင့် ခံစားရ သော ဆင်းရဲခြင်းသည် ပို၍ ကြီးမား လှသည်ကို မမြနှစ် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိလေသည်။

မျက်စိကွယ်ရာ နားကွယ်ရာတွင် နေကြပါက သူတို့၏ အခက်အခဲကို မသိရသဖြင့် “ငါစိတ်ဆင်းရဲရပေမယ့်- သူတို့တတွေ ပျော်နေကြမှာဘဲ” ဟု ကိုယ့်အတွေးနှင့်- ကိုယ်- ဖြေ၍ရခဲ့ သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ မကြည့်ချင်- မြင်ပါရက်သား ဟူသော စကား အတိုင်း- မျက်စိအောက်တွင် မြင်နေရ သည့်မှာ မမြနှစ်အဖို့တွင် ရင်တဖို့ဖို့နှင့် သာ ဖြစ်နေရလေသည်။

“ဒီနေ့တော့ မမနှစ်ကို တိုင်ရအုံးမယ်...။ စိတ်အနှောင့်အယှက် ပေးတယ်လို့လဲ မထင်ပါနဲ့နော်...”

မမြနှစ်သည် ‘တိုင်ရအုံးမယ်’ ဟု မမြချစ်၏ စကားစလိုက်လျှင်- စလိုက်ချင်း ကိစ္စကို သိနေပြီ ဖြစ်သော်လည်း မသိဟန်ပြုကာ “ဘာများပါလိမ့်.... ချစ်ချစ်ရယ်...” အလိုက်သင့် မေးလိုက်၏။

“ဘာရှိရအုံးမှာလဲ- မမနှစ်ရယ်။ ကိုလွင်အတွက်ပေါ့။ သူများတကာဆိုရင် အခုလို ဖေဖေတို့ကလဲ ကျေကျေနပ်နပ်နဲ့ ပြန်ခေါ်ထားရုံ မကဘူး- မမနှစ် တို့နဲ့လဲ တစည်းတလုံးထဲ ပြန်ဖြစ်၊ နေရေး-ထိုင်ရေးလဲ မပူပင်ရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါးနဲ့ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း နေမှာဘဲ။ ခုတော့ ကိုလွင်တို့များ တရက်မှ ကြည်သာတဲ့ ရက်ကို မတွေ့ရပါဘူး မမနှစ်ရယ်...”

မမြချစ်၏ ဝမ်းနည်း စကားသံသည် မမြနှစ်၏ လည်ပင်းကို လာ၍ ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေတော့သည်။

“ခက်တယ်... ညဆိုလဲ- တော်တော်နဲ့ မအိပ်ဘူး။ သက်ပြင်းကြီး တဟင်းဟင်းနဲ့၊ ပြောပါရစေတော့- မမနှစ်ရယ်၊ ချစ်ချစ်အပေါ်မှာလဲ အရင်ကလို- ယုယုယယမရှိဘူး။ သူ့ကိုယ်သူလဲ အလုပ်သွားတာတောင်မှ ခေါင်းဖီးဘို့သတိမရဘူး။ အဝတ်အစားဆိုလဲ

ချွတ်တော့ဆိုမှဘဲ ချွတ်တယ်။ အို... ဒါတွေကို မမနှစ်မြင်မှာပေါ့။ နောက်ပြီး သူ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် စိတ်ရှုပ်နေတာလဲ- ဆိုတာကို မေးပေးမယ့်လဲ မဖြေဘူး။ အဲဒါတဆိတ်လောက် မမနှစ်ဘဲ သူ စိတ်ညစ်နေတာကို ရအောင် မေးပေးစမ်းပါ မမနှစ်ရယ်။ ချစ်ချစ်တော့ စိတ်ရှုပ်လှပြီ”

မမြနှစ်သည် ကျောက်ရုပ် ပမာ ငြိမ်သက်စွာ ငေးနေမိလေ၏။

“ခက်တယ်-- မမနှစ်ရယ်။ ချစ်ချစ်ဖြင့် အတော့်ကို ခက်နေတော့တာဘဲ။ သူ့ဘာကို စိတ်ညစ်နေတယ်ဆိုတာကို သိရရင် ချစ်ချစ်က ဖြေရှင်းတန်လဲ- ဖြေရှင်းပြမှာပေါ့..... အခုတော့ သူ့ဟာက ဘာဖြစ်မှန်းလဲ မသိရတော့ အူယားတာကတမျိုး၊ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ အခက်၊ မနေတတ်အောင်ကို ဖြစ်နေတော့တာဘဲ မမနှစ်ရယ်...”

ဆက်လက်၍ နားထောင်နေပါက ထို့ထက် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရတော့မည်ဟု တွေးမိသော မမြနှစ်မှာ စကားစကို ဖြတ်စေရန်အတွက်...

“အေးပါ-ညီမရယ်-မမနှစ် ကြည့်ရှုပြီး မေးပါအုံးမယ်။ မမနှစ်လဲ အလုပ်တွေကများ၊ လူကလဲ ကောင်းကောင်းမမာလို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရတဲ့ အခါကို မရှိသေးဘူးကွယ်။ မေးတာပေါ့.... ” ဟု ပြောတော့မှ

မမြချစ်က “လူကတော့ ဘယ်လိုလူ စားလဲ မသိဘူး။ အံ့ပုန်းလိုလို ဘာ လိုလိုနဲ့ အတော်ဆိုးချင်တဲ့လူ....” ဟု စကားအဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။

ကိုစောလွင်၏ အခြေအနေမှာ မမြချစ် မပြောမီကပင် အကဲခတ်မိပြီး ဖြစ်လေရာ၊ ယခုကဲ့သို့ မမြချစ် ကိုယ် တိုင် သနားစက္ကယ် မျက်ရည်လည်ရွဲနှင့် ပြောနေသည့်အခါတွင်ကား မမြနှစ် မှာ ညီမသယ်ရှေ့တွင် မျက်ရည်တွေ မဖြာရအောင် အတော်ပင် သတိထား နေရပြန်လေသည်။

ညီမသယ်၏ စိတ်ချမ်းသာမှုရစေ ရန်သာ ဟန်လုပ်၍ ပြောလိုက်ရသော် လည်း တကယ်တမ်းဆိုပါက ကိုစော လွင်နှင့် နှစ်ပါးဆို၍ စကားကုန်ပြောရ မည့် အရေးမှာ လွယ်ကူလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

မမြနှစ်သည် တွေးရင်း တွေးရင်း ရင်လေး၍ လာလေ၏။ သည်အတိုင်း သာဆိုပါက မီးဝိုင်းခံရစဉ်က သေ သွားသည်က တော်ပေလိမ့်ဦးမည်။

ဤလောက လူ့ခွင်ဝယ် သေချင်၍ လည်း မသေနိုင်၊ နေချင်၍လည်း မနေ နိုင်၊ ဆိုင်ပါသော်လည်း မပြောသာ၊ ချစ်ပါချက်လည်း မကြည့်ရက်၊ ရတက် သာပွေရတော့သည်။

“ဘာတွေများ စိတ်ညစ်နေလို့လဲ- ကိုလွင်ရယ်....” ဟု အစချီ၍ မေးလိုက်

ပါက ချစ်လက်စ မကုန်သေးသူမှာ အေးလုဆဲမီးကို ခဲယမ်းကြိ၍ ပေးသည့် ပမာ ဟုန်းကနဲ တောက်လာချေ တော့မည်။ ထိုအခါတွင် ထွက်ပေါ် လာမည့် စကားတို့မှာလည်း ကြား ရက်စရာ ရှိမည်မဟုတ်။ နောက်ဆုံး တွင် ကိုယ်သာလျှင် အသဲဆိုင်ပြုတ်လု နီးမျှ ပြင်းပြသော ဝေဒနာကို ခံစားရ တော့မည်။

သို့ဖြစ်ရကား ကိုစောလွင်နှင့် မတွေ့ဆုံအောင် ရှောင်လွှဲ၍ နေခြင်း သာလျှင် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း မဟုတ်ပါလော။

ထိုနေ့မှစ၍ မမြနှစ်သည် ညအချိန် ၌ ကျောင်းအလုပ်များကို အကြောင်း ပြကာ ကိုစောလွင်နှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်၍ နေ့လယ်ပိုင်းတွင်မူ မြို့ထဲရှိ ဆရာမများ အိမ်သို့ သွားနေခြင်းဖြင့် မမြချစ်နှင့် မတွေ့အောင် ရှောင်ခဲ့လေ သည်။

× × ×

သို့နှင့် အချိန်တွေ ပြောင်းကာ ကျောင်းဖွင့်ရက်ပင် နီးလာချေပြီ။

“ဒီကနေ့ညနေတော့ လူလဲ စုံနေ လို့ ပြောရဦးမယ်-”

ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ထွက်ပေါ် လာသော မမြနှစ်၏ စကားကြောင့် အားလုံးကပင် နားစွင့်နေကြလေ၏။

“ဒီတန်းလာမှာ ကျောင်းဖွင့်ရင် အနှစ်ကို မန္တလေးက အမျိုးသား ကျောင်းမှာ အထက်တန်း မြန်မာစာ ပြတိုက် ဆရာမအဖြစ် ခန့်ထားလိုက်ပြီ။ အဲဒါ တတ်နိုင်ရင် မနက်ဖန် ဖြစ်ဖြစ် သွားရလိမ့်မယ်...”

ဦးကျော်ဒင်၊ ကိုစောလွင်၊ မမြချစ်၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံး ခေါင်းထောင် ရှိကြည့်မိကြသည်။ မမြသစ် တယောက် သာ- သူ့အကြီးက ပြောပြီးသား ဖြစ်သဖြင့် ထူးခြားခြင်း မရှိပေ။

“ဟင်- ဘယ်တုန်းက ခန့်စာရထား တာလဲ မမနှစ်...”

“နှစ်ရက်ထဲ ရှိသေးတယ်”

“မမနှစ်ကရော လက်ခံလိုက် သလား”

“လက်ခံရတာပေါ့-ညီမရဲ့”

“အေးလေ- တက်လမ်းဆိုတာ ဒီလိုဘဲပေါ့- ဆရာမလေးကနေပြီး လက်ထောက်ဆရာမ- နောက်ကျောင်း အုပ်ကြီး တဆင့်ပြီးတဆင့်ပေါ့ကွယ်။ ဒါပေမယ့် အခုလို လူချင်းဆုံပြီးမှ တကွစီ ဖြစ်ရတာကတော့- ငါတောင်မှ စိတ်ထဲ မှာ တမျိုးဘဲ”

ဦးကျော်ဒင်သည် မမြနှစ်နှင့် မမြ ချစ်တို့၏ စကားကို ဖြတ်ကာ ဖောက်၍ ပြောလေရာ-

“ဟုတ်တယ် ဖေဖေရယ်.... ချစ်ချစ် လဲ ဒါကို ပြောမလိုဘဲ။ ဟင်.... ကိုကို

ကရော ဘယ့်နဲ့ သဘောရသလဲ။ မမနှစ် က သူ့မန္တလေးကို အလုပ်ပြောင်း မလိုတဲ့”

မမြချစ်ကပါ ဦးကျော်ဒင်ဘက်မှ ကူ၍ ပြောရာက ကိုစောလွင်၏ အကြံ ဉာဏ်ကို တောင်းခံပြန်သည်။

“အင်.... ဟင်”

ကိုစောလွင်သည် အဖြေရခက်နေ သဖြင့် တအင်အင်ညည်းလိုက်ပြီးမှ....

“ဒါကတော့... အနှစ်ရဲ့ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာဘဲ။ ကိုကိုတို့က ဘယ် ပြောပိုင်မှာလဲ - သူ့သဘောပေါ့ ချစ်ချစ်ရယ်”ဟု ခပ်အေးအေးပင် ပြောလိုက်ရာ မမြချစ်ရော မမြနှစ်ပါ လွန်စွာအံ့ဩမိလေတော့သည်။

အားလုံးပင် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြလေသည်။ မမြနှစ် အဘယ့်ကြောင့် တခြားသို့ သွားလို သည်ကို သိသူမှာ ကိုစောလွင် တယောက်သာ ဖြစ်သော်လည်း အကြောင်းရင်းကို မသိရှာကြသည့် ဦးကျော်ဒင်နှင့် ချစ်ချစ်တို့မှာမူ စိတ်ထဲ တွင် ကသိကအောက်ကြီး ဖြစ်၍နေလေ သည်။

အချိန်အတော်ကြာ၍ ဦးကျော်ဒင် နှင့် ကိုစောလွင်တို့ အသီးသီး ထွက် ခွာသွားကြသဖြင့် ညီအမနှစ်ယောက် ထဲ ကျန်တော့မှ....

“ဘာဖြစ်လို့ တဖြည်းတဖြည်းတရွာကို သွားချင်ရတာလဲ မမနှစ်ရယ်” ဟု မမြချစ်က သနားစွာသွယ် မေးလေတော့သည်။

“အို... ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ညီမရဲ့။ အလုပ်ဝတ္တရားနဲ့ ပြောင်းရတာမို့ ပြောင်းတာပါကွယ်...။ တမင်လာပြောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး...။”

မမြနှစ်သည် အေးအေးဆေးဆေး ပြောရင်း- မမြချစ်၏စိတ်ကို နှစ်သိမ့်စေ၏။

“ချစ်ချစ်ကတော့ မသွားစေချင်ဘူး မမနှစ်ရယ်...”

“မသွားရင် မဖြစ်လို့ သွားရတာပေါ့ ညီမရယ်... နောက်ပြီး ကိုယ့်တက်လမ်းကလဲ ရှိသေးတာကိုး။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ချစ်သောသူနှင့် ခွဲနေကြရမည်ဟူသော ကံကြမ္မာ၏ အမိန့်သံကို နှာခံ၍ နေရပါသည်ဆိုတဲ့ စကားကို ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လားကွယ်။ နောက်ပြီး မန္တလေးဆိုတာလဲ သိပ်ဝေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ-လာချင်တဲ့အခါ လာကြပေါ့ကွယ်။ မမနှစ်လဲ မကြာမကြာ လာမှာပေါ့”

မမြချစ်သည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ချေ။

ဤတွင် မမြနှစ်သည် သူ၏ လည်ပင်းမှ ကျောက်စိမ်းကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်ပြီး....

“မမနဲ့ တကွစီ နေကြရပေမယ့်- မမကိုယ်စား ဟောဒီ ကျောက်စိမ်းကြိုးကို ထားခဲ့ပါ့မယ်ကွယ်...။ အဲဒီကျောက်စိမ်းသီးဟာ ချစ်ချစ်တို့ မမနှစ်တို့ ပြန်ဆုံအောင် ဖန်တီးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကလေး ဖြစ်တဲ့အပြင် မေမေရဲ့ အမွေမို့ ဂရုတစိုက် သိမ်းပါ ညီမရယ်...” ဟု ပြောကာ မမြချစ်၏ လည်တွင် ဆွဲ၍ ပေးလေ၏။

မမြချစ်သည် မမြနှစ်အား ငေးကြောင်ကြောင် စိုက်ကြည့်နေရာမှ မမြနှစ်၏ ရင်တွင် ခေါင်းကို ကပ်၍ ငိုလေတော့သည်။

ထိုနေ့ ညနေစောင်း၌ ကိုစောလွင်သည် မမြနှစ်- စာကြည့်နေသည့် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

“ဟင်- ကိုလွင်- ထိုင်လေ...”

မမြနှစ်သည် ကုလားထိုင် တလုံးတွင် ထိုင်ရန် ညွှန်ပြလိုက်ပြီး ကိုစောလွင်၏ အမူအရာကို ကြည့်နေမိလေ၏။ ကိုစောလွင်သည် စကားတခွန်းမျှ မပြောသေးဘဲ သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသော စာအုပ်တအုပ်ကို မမြနှစ်၏ ရှေ့တွင်ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

“ရတနာကြေးမုံ”

စာအုပ် အဖုံးပေါ်ရှိ ရွှေစာလုံးများသည် မမြနှစ်၏ စိတ်ကို ချောက်ချားစေ၏။

“ဘာဘဲ ပြောပြော ဒီတခါတော့ ဒီစာအုပ်ကို အနှစ်ကိုယ်တိုင် သိမ်းထားစေချင်တယ်။ အနှစ်ဟာ ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဒီလောက်ကလေး လိုက်လျောတယ် ဆိုရင်ဘဲ ကိုယ်တော့ ကျေနပ်လှပါပြီကွယ်။ အင်း.... ဘဝဆိုတာ တယ်ကြောက်စရာ ကောင်းပါလား အနှစ်ရယ်”

မမြနှစ်သည် ခေါင်းကို ငုံ့၍ ထားလေ၏။

“အို.... စကားတွေလဲ ကြာကြာ မပြောချင်တော့ပါဘူး အနှစ်ရယ်.... အဲဒီစာအုပ်ကိုသာ လက်ခံအုံးမယ်-မခံတော့ဘူးဆိုတာ သိပါရစေကွယ်။ လက်ခံမယ် မဟုတ်လား အနှစ်ရယ်။ ကိုယ့်အပေါ်မှာ မောင်တယောက် အနေနဲ့ အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောပေါ့ကွယ်”

မမြနှစ်သည် စာအုပ်ကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး- “လက်ခံပါ့မယ် ကိုစောလွင်ရယ် အနှစ်ဟာ ကိုလွင်အပေါ်မှာ မောင်တယောက်လို ချစ်ပါတယ်။ ယူထားပါ့မယ် ကိုလွင်ရယ်။ ယူထားပါ့မယ်” ဟုပြောတော့မှ “ယူထားမယ်.... ဟုတ်လား.... ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အနှစ်ရယ်။ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ သွားတော့မယ် အနှစ်ရယ်။ မနက်ဖန်သွားဖို့ အနှစ်မှာ စီမံစရာတွေ ရှိသေးတယ်-

သွားမယ်”ဟု ရွှင်လန်းစွာ ပြောရင်း ထွက်ခွာသွားလေ၏။

မမြနှစ်သည် စာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ တရွက်ချင်း လှန်ကြည့်မိလေ၏။ စာအုပ်အတွင်း၌ကား ဟိုယခင်က အတိုင်း ကိုစောလွင် ပေးထားသည့် စာများဖြင့် ညှပ်လျက်သာ ရှိလေ၏။ မမြနှစ်သည် ရင်ထဲတွင် ဖို၍ ဖို၍ လာလေ၏။ မျက်လုံးတွေလည်း ရီဝေ၍ လာလေ၏။ ထိုမှ လွန်ခဲ့သော နှစ်နှစ်ကျော်-သုံးနှစ်ခန့်က အဖြစ်အပျက်များကိုပါ သတိရမိရာမှ ထိုစဉ်က အနံ့အသက်များပင် နှာခေါင်းတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။

“ဪ... ကိုလွင်- ကိုလွင်- အခုထက်ထိ ချစ်ရှာသေးတယ်နော်”

× × ×

နောက်တနေ့တွင် မမြနှစ်နှင့် မမြသစ်တို့သည် “အေး-အေး- လူကြီးမိဘများကို ဂါရဝတရားနဲ့ ကန်တော့ ရှိခိုးအပ်သော ကောင်းမှုကြောင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ချမ်းသာ၍ လိုရာပြည့်ကြပါစေဗျား”ဟူသော ဦးကျော်ဒင်၏ ဆုပေးသံကို နှာခံရင်းက မန္တလေးသို့ ရထားဖြင့် ထွက်ခွာသွားတော့သည်။

အချစ်ဆုံး အမနှင့် တခြားစီ ဖြစ်ရပြန်သဖြင့် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲရသော မမြချစ်မှာ “ချစ်ချစ်နဲ့ မမနှစ်ဟာ တကွစီ

မနေရင် မဖြစ်တဲ့ အလုပ်တာဝန်ကြောင့် သာ ခွဲရပေမယ့် အမြဲ သတိရနေလိမ့် မယ်ဆိုတာ ယုံစေချင်တယ်။ ချစ်ချစ် ဟာ မမနှစ်အပေါ်မှာ တကယ် ချစ်တယ်။ အားကိုးတယ် ဆိုတာလဲ မမနှစ်သိပါ တယ်။ ဒီတော့ ချစ်ချစ်ရဲ့ အကျိုး အကြောင်းကို မမနှစ်ဆီ မကြာမကြာ စာရေးစေချင်တယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မမနှစ်က စာနဲ့ အကြံပေးမှာပေါ့- ဟုတ် လား.... ညီမရယ်၊ လိမ်လိမ်မာမာနေ ပါညီမရယ်....။ ကိုလွင်ကိုလဲ အစစ အရာရာ တိုးတက်မှု ရှိအောင် တိုက် တွန်းပါ ညီမရယ်။ သူတခါက ဝါသ နာပါခဲ့တဲ့ စာပေပညာကိုလဲ တိုးပွား ပါစေကွယ်...” ဟူသော မမြနှစ်၏ စကားသံကြောင့် စိတ်သက်သာရာရ လေသကဲ့သို့ ကိုစောလွင်မှာ မမြနှစ် ကိုယ်တိုင် လျှို့ဝှက်စွာ ပေးသွား သောစာတစောင်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် ကြည်နူးရမလိုလိုနှင့် အလွမ်းပိုစရာ ဖြစ် ရလေတော့သည်။

ကိုလွင်....

အနှစ် နေကောင်းလို့ ပြန်ဆုံမိ ကြတာဟာ ဟို- အရင်တုန်းကလို သာ ဆိုကြရင်အင်မတန် ပျော်စရာ ကောင်းတဲ့ အခြေဘဲ။

နေကောင်း လာလျှင် နေ ကောင်းလာချင်။ ကိုလွင်ရဲ့ အမူ အရာကို အကဲခတ်မိတယ်။ ခက်

တယ်-ကိုလွင်-။ လူ့ စိတ်ဆိုတာ အတော် စဉ်းစားရ၊ ဆုံးဖြတ်ရ ခက်တာမို့ ကိုလွင်ကို မောင်လို ချစ်ပေမယ့်- မဆုံမိအောင် ခပ်ခွာ ခွာ နေခဲ့ရတယ်။ ပုထုဇဉ် လူသား တွေဆိုတာ ဖောက်ပြန် လွယ်တဲ့- သတ္တဝါတွေမို့ မစွန်းရင်း အရှိမှာ ကဇွန်းခင်း ငြိမ့်ဖြင့် အနှစ်ရော- ကိုလွင်ပါ- အခုအထိ စောင့်စည်း လာကြတဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရားတွေ ဟာ အလကား ဖြစ်ကုန်ကြတော့ မယ်။

အချစ် အဘိဓမ္မာဆရာတွေရဲ့ အဆိုကတော့၊ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ် မေတ္တာနဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်၊ တထောင့် ငါးရာ ကိလေသာစိတ်နဲ့ ချစ်တဲ့ အချစ်၊ ငါးရာနှစ်ဆယ့် ရှစ်သွယ် မေတ္တာလဲမက တထောင့်ငါးရာ ကိ လေသာစိတ်လဲမဝင်တဲ့ အချစ်ရယ် လို့ အချစ်ဟာ သုံးမျိုး သုံးလီရှိတယ် လို့ဆိုထားတယ်- တကယ်ဆိုတော့ ၅၂၈-မေတ္တာကသာ ခုနက ပြော တဲ့ အချစ်တမျိုးကို ပြောင်းလာ နိုင်ပေမယ့် တထောင့်ငါးရာ အချစ် နဲ့ ချစ်မိခဲ့သူတွေမှာတော့၊ ဒီအချစ် ကို ကူးပြောင်းဘို့ရာမလွယ်ကူဘူး။ ဒီလို- စောင့်ထိန်းပါတယ်- စောင့် ထိန်းပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြားက အခွင့်အရေးနဲ့ ဆုံမိပလား ဆိုမှဖြင့်

ထောင့်ငါးရာ အမှောင်တိုက်ကိုဘဲ ပြန်ဆင်းကြရမှာ သေချာတော့ တယ်....

၅၂၈-နဲ့ ၁၅၀၀ဟာ ဖြစ်လွယ် တဲ့ အချစ်တရားတွေဖြစ်ပြီး၊ ခုနက ပြောတဲ့ အချစ်ကတော့ ဖြစ်ဘို့ ခဲယဉ်းတာမို့ အလွယ် ကြိုက်ပြီး မကောင်းမှု မှာသာ မွေ့လျော် တတ်တဲ့ လူတွေမှာ လွယ်ရာကိုသာ လိုက်ကြတော့မှာဘဲ....

အခု- ကိုလွင်နဲ့ အနှစ်တို့ရဲ့- အချစ်ဟာ ထောင့် ငါးရာ အခြေ နဲ့လဲ မဖြစ်နိုင်၊ ငါးရာနှစ်ဆယ့်ရှစ် လဲ မကတဲ့ အချစ်တမျိုးနဲ့ ချစ်သင့် တယ်-ဒါပေမယ့် ဒီအချစ်ဟာ၊ အင် မတန် ဖြစ်ဘို့ ခဲယဉ်းပြီး နီးနီးစပ် စပ်နေရရင် အန္တရာယ် များ လှတာ မို့ ခွာရပြီ ကိုလွင်ရယ် ခွာရပါပြီ....

လူ့လောကမှာ တစ်စိတ်တဒေသ အနေနဲ့ မပါရင် မဖြစ်တဲ့ အချစ် ကိစ္စကိုတော့ ရေးခဲ့ပြီ။ ကဲ-- ကိုလွင် ရဲ့- ကြီးပွားရေး- နောင်ရေးကို ရေးပါရစေအုံး....

အချစ်ခရီး လမ်းကြောင်း တချက်မှားရုံ ရဲ့ ကိုယ့်ဘဝရဲ့ တိုးတက် ကြီးပွားရာ ကြီးပွား ကြောင်းတွေကို လျစ်လျူရှုလိုက်ပြီ လား ကိုလွင်ရယ်၊ ကိုလွင်ရဲ့ ရှိရင်းစွဲ ဝါသနာတွေကို စိတ်သောက

အကြားမှာ ဘာလို့ မြှုပ်ထားရ ပါလိမ့်၊ ကိုလွင်ရဲ့ ဘဝ အခြေ အနေဟာ ဒီမျှနဲ့ဘဲ ကျေနပ်နေပြီ လား မောင်ရယ်....တဖက် မှာ ဆုံး ရှုံးရပေမယ့် တဖက်မှာ အောင်ရ မယ် ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားသင့်ပါ သေးတယ် ကိုလွင်ရယ်....ကြိုးစား သင့်ပါတယ်....။

အနှစ်တော့ဒီအတိုင်း ကြိုးစား ခဲ့တယ်- ဖြေခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် တဖက်မှာ-- လူတကာရဲ့ ချီးမွမ်း စကားကို ကြားနေရတယ်။ ဒါပေ မယ့် ဒီ ချီးမွမ်း စကားတွေဟာ အနှစ် အဖို့မှာ- မီးပုံပေါ်မှာ လ၊ သာနေသလို ဖြစ်နေတာမို့- မအေး ချမ်းခဲ့ပါဘူး....။

ဒီတော့ကိုလွင်ကို အနှစ်တောင်း ပန်ပါရစေလား- ကိုလွင်ရယ်- ည နေက စာအုပ်ကို ပြန်ပေးတာကို ထောက်ရင် ကိုလွင်ဟာ အနှစ် အပေါ်မှာ ချစ်တုန်းဘဲ ဆိုတာ ထင်ရှားနေပြီ။ ဒီတော့ ကိုလွင်ဟာ အနှစ်အပေါ်မှာ တကယ် ချစ်တယ် ဆိုရင် .... ကိုလွင် တိုးတက် ကြီးပွားမှု အတွက်ကြိုးစားပါ၊ အိမ်ထောင်ရဲ့ သာယာမှုကို ဖန်တီး ပါလို့- အထပ်ထပ် အခါခါ တောင်းပန်ပါရစေနော်....”

ကိုလွင်ဟာ အဲဒီလို- ထင်ရှား
 ကြီးကျယ်တဲ့အခြေကို ရောက်ပြီး-
 ကိုလွင်တို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဟာ သာ
 ယာနေတယ်ဆိုရင် ကိုလွင့် အပေါ်
 မှာ အနှစ် အသဲကွဲမတတ် ချစ်ခဲ့ရတဲ့
 အတွက်-ချစ်ရကျိုး နပ်ပါပြီ ကိုလွင်
 ရယ်....

ကိုလွင့်အရွယ်ဟာမလွန်သေး
 ပါဘူး၊ အရွယ်မလွန်ခင်မှာ- အမှား
 တွေကို ပြင်နိုင်ပါသေးတယ်လို့-
 အနှစ်ထင်ပါတယ်.... အနှစ်အဖို့မှာ
 တော့ ဒုက္ခသည် ညီမလေးကို
 စောင့်ရှောက်ရင်းက လူငယ်လေး

တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်ကို ပြုပြင်တဲ့
 အလုပ်နဲ့ဘဲ ပျော်တော့မယ်။

တခါ တခါ လာလည်ကြတာ
 ပေါ့ ကိုလွင်ရယ်.... ချစ်ချစ်ကိုလဲ
 ခင်မင် သနားပြီး စောင့်ရှောက်ဘို့
 ကိုတော့ တောင်းပန်စရာမလိုတော့
 ဘူး ထင်ပါတယ်။

စိတ်ရောကိုယ်ပါ ချမ်းသာပါစေ-
ကိုလွင့် အပေါ်မှာ
မောင်တယောက်လိုသာချစ်ချင်တဲ့

အနှစ်

www.burmeseclassic.com

x x x x x x

သန်းဆွေ

పాపములు

నవంబరు

పాపములు